

ARIZA'M

Tuğba CÜEZ GÜNDOĞAN

AYLİN & MERT

GİRİŞ

“Beni bırakamazsın...”

Bu son sözleri oldu. Dağ gibi iri yarı adam bir anda çöktü. Gözlerindeki hüznün Aylin’i neredeyse inandıracak gibi bakıyordu.

“Merak etme! Sen çabuk toparlarsın... Ben seni sevmiyorum. Tatilimde biraz eğlenmek istedim. Senin daha önce de anladığın gibi masum değilim. Hepsi bu! Âşık olmak senin sorunun,” dedi ve arkasına bakmadan oradan ayrıldı.

Üç buçuk ay süren birlikteliğini bu şekilde bitirirken yüzünde hain bir sırıtışla gidiyordu. Yüzünde bir zerre pişmanlık, üzüntü yoktu. Neredeyse erkek arkadaşı Yunus’un ağlamasını, yalvarmasını bekledi. Yalvarsa da kararının değişmeyeceğini bile bile...

Akşamında da bavulunu topladı, evi boşalttı ve gece gerçek evine, ailesinin yanına döndü. Sanki tatil değil de kendine verilen bir görevi başarıyla tamamlamış gibi rahat ve mutluydu.

13 yıl önce: AYLİN

“Elbiselerim nerede? Bakar mısınız? Burada benim formam olacaktı. Dolaba koydum fakat şimdi yok!”

“Eyvah! Sana da mı yaptılar?”

“Ne yaptılar?”

“Birinci sınıflardan seçtikleri bir kıza hoş geldin şakası... Kıyafetlerini çaldılar.”

Aylin ne yapacağını düşünürken neredeyse ağlayacak kadar üzgün ve bir o kadarda sinirliydi. Etrafına birden yapanları eline geçirince parçalayacak gibi bakarak ayaklarıyla yerinde debelendi. Daha sonra üzerinde sadece iç çamaşırlarının olmasına aldırmadan yemekhaneye yürümeye başladı. Koridorda kendine bakan şaşkınlıkla karışık endişeli ve bir o

kadarda meraklı bakışlara aldırış etmeden. Ayaklarını sinirle vurarak elleri yanlarda yumruk olmuş bir şekilde hızla yemekhaneye vardı. İçeri girdiğinde herkes birden yemesini ve konuşmasını sonlandırarak yüzlerinde donmuş bir ifadeyle Aylin'e bakmaya başladı. İlerde ki bir grubun kendine sırtarak bakmasından bu işle sorumlu olduklarını anladı. Kimseye pas vermeden hızla yanlarına gitti.

“Kıyafetlerimi verin çabuk,” diye bağırdı.

“Bak sen! Buraya kadar böyle geldiğine göre çok da masum değilmişsin!”

Aylin sırtarak dibine kadar gelmiş olan oğlanı ittirince karşılık olarak oda Aylin'i ittirdi. Aylin bir anda, ne olduğunu anlamadan kendini birisinin kucağında buldu. Başını çevirdiğinde kendine bakan okyanus mavisi bir çift göz gördü. Hayatında gördüğü en güzel gözler olduğunu düşünürken içinde bulunduğu durum ve üzerinde sadece iç çamaşırı olduğunu hatırlamasıyla yüzü bir anda utançtan kıpkırmızı oldu.

Masanın arkasından ayağa fırlayan bir diğer oğlan “Yunus, uzatma da kıyafetlerini ver,” derken elindeki poşeti uzatmaya çalıştı. Bu arada Yunus sırtmaya devam ederek “Belki benim sayemde bir aşk doğar. Baksana Mert'in kucağından kalkmaya niyeti yok,” der demez Aylin ayağa fırladı ve Yunus'a bir yumruk attı.

“Ne sen, ne arkadaşın, ne de bu şişko,” derken arkasını tekrar dönerek adını Mert olduğunu öğrendiği çocuğun gözlerine son bir kez baktı ve hışımla dönerek devam etti. “Hiçbiriniz umurumda bile değilsiniz. Canınız cehenneme...” Poşeti kaptı ve geldiği gibi kimseye bakmadan, sert ve sinirli adımlarla oradan uzaklaştı.

Dersin bitme saatini beklemeden taksiye atladığı gibi eve gitti. Kendisini odasına kapattı. Hiç kimseyi odasına almadı. Sabah kalktığında iki eli belinde bakıcısının kendine sinirli, meraklı ve endişeli gözlerle baktığını gördü.

Yastığı yüzüne kapattığı için boğuk çıkan sesiyle “Cicoş okula gitmeyeceğim,” dedi.

“Kalkıyorsun ve bana her şeyi anlatıyorsun!”

Ayşe Hanım, Aylin'e doğduğu günden bu yana bir an olsun yanından ayrılmamış olan bakıcısıydı. Kestane renkli saçları ve ela gözleriyle bakımlı olmasa da minyon yapısı ile

sevimli bir görüntü sergiliyordu. Aylin'den bir yaş büyük oğlu, Onur ile o evde yaşıyorlardı. Eşi iki yıl önce vefat etse de evden ayrılmamışlar, oğlunun tüm okul masrafları dâhil tüm ihtiyaçları titizlikle karşılanmaya devam etmişti.

Aylin, Ayşe Hanım'ın inatçılığını bildiği için oflayarak doğruldu ve yastığı arkasına yaslayarak oturdu. Ağlamaya başlayınca Ayşe Hanım onu kollarına aldı ve sakinleştirdi. Ardından okulda yaşadığı talihsizliği anbean anlattı. Ayşe Hanım'ın yorum yapmasını beklemeden ayağa kalktı ve duşa gitti. O duştayken Ayşe Hanım, ona biraz zaman vermek istediği için mutfığa gitmeyi ve konuşmanın devamını orada tamamlamayı tercih etti.

Aylin mutfığa girerken "Cicoşum, annem nerede?" diye sordu.

"Baban ile beraber dün sabah seyahate çıktılar. Bir hafta gelmeyecekler."

Aylin annesi ile babasının devamlı seyahat etmesine alışkın olduğu için hiç şaşırmadı ve umursamayarak masaya oturdu. İçinde filizlenmeye başlayan kin yüzünden, hayatını derinden etkileyeceğini sonradan anlayacağı intikam planları kurmaya başladı.

13 yıl önce: MERT

Aylin'in yemekhaneden çıkması ile tüm gözler Mert'e döndü. Yunus, Mert'in etrafında dolanmaya başladı. Mert, sinirli ve bir o kadarda utanmıştı. Yunus Mert'in omzuna kolunu atarak "Giyinik olunca bu kadar güzel olduğunu fark etmemişim. Ama seni beğenmedi galiba. Şişman olmasaydın belki bir şansın olabilirdi. Uzun bir süre kucağında oturduğuna göre... Sonra senin ne kadar şişko olduğunu görünce fırladı tabii..." derken herkes kahkaha atmaya başlamıştı. Yunus "Boş ver, her şişkonun başına gelebilir..." dedi ve gülmeye devam etti. Ta ki Okul Müdürü yemekhaneye girene kadar...

Mert akşam eve döndükten sonra odasından dışarı çıkmadı. Babası yatmadan önce kapısını çaldığında uyur numarası yaptı. Ama babası onun uyumadığını anladığı için yatağının kenarına oturdu.

"Evlat, hadi kalk ve bana bugün olanları anlat. Okuldan öğretmenini aradım ve bana kısa bir özet geçti. Şimdi uyumadığımı biliyorum. Olanları bir de senin ağzından duymak istiyorum."

Mert arkasını dönerek babasına baktı. Babasının yüzünü görür görmez ağlamaya başladı ve boynuna atladı. Çok fazla ağlayan bir çocukluk yaşamadığı için babası Selim Bey, çok şaşırıldı ve bir o kadarda korktu. Sakinleştikten sonra yatağın kenarına oturdular. Selim Bey bir süre konuşmayarak Mert'e zaman vermek istedi. Derin bir nefes aldıktan sonra Mert, konuşmaya başladı.

“Ben artık o okula gitmeyeceğim,” der demez Selim Bey hemen Mert'e baktı. Oğlunun gözlerinde ilk defa çaresizlik ve hüznü gördü. Öğretmeninin anlattıklarını ilk başta çok önemsememişti. Ama şimdi oğlunun bu kadar üzüldüğünü görünce çok şaşırıldı.

“Bu yıl senin son senen ve üniversite sınavına gireceksin. Bugün ki olay seni bu kadar derinden etkileyebileceğini hiç düşünmemiştim. İstersen sabah olunca sakın kafa ile konuşalım, ne dersin?”

“Ben kararımı verdim, baba...”

Selim Bey oğlunun ilk defa bir olayda bu kadar çaresiz hissederek kesin hüküm verdiğine tanık oluyordu. Yine de kararını, olayın taze oluşuna yorarak dediğinin üzerinde çok durmak istemedi. Ama bu olayın Mert'in hayatını tamamen değiştireceğini ileride anlayacaklardı...

1. BÖLÜM

“Neden ben Çetin Bey?”

Çetin duyduğu soru karşısında hayranlıkla omuzlarını dikleştirdi ve Aylin’e daha dikkatli gözlerle bakmaya başladı. Ayağa kalkıp yürüdü ve Aylin’in tam karşısındaki koltuğun koluna yan oturdu. Bir yandan da Aylin’in bakır kızılığindeki kıvrıkcık saçlarını ve hâkim olmak için nasıl ördüğünü inceledi. Az makyaj yaptığı için gizlemek istemediği burnunun üzerindeki çilleri, hâlâ hangi tonda olduğuna karar veremediği mavi gözlerini süzdü. O anda Aylin’in büyüleyici gözüküğünü fark ederek gülümsedi ve konuşmaya başladı.

“Aylin Hanım, iş başvurusunda bulunmuşsunuz. Ayrıca özgeçmişiniz ve bize sunduğunuz yazılar, kullandığınız üslup, sizi çalıştırmak istediğimiz bölüm için oldukça uygun geldi. Bu cevap sizi tatmin etti mi?” diye sorarken sırtıyordu.

Aylin “Evet Çetin Bey, teşekkür ederim. Herhalde neden böyle bir soru sorduğumu merak ediyorsunuzdur,” derken sesindeki ciddiyet kadar dik duruşunu da bozmadı.

“Aslında Evet! Çünkü iş başvurusunda bulunan genç yazarlarımız, genelde bize kendilerini kabul ettirmeyi isterler. Siz ise kararımızı sınamamızı ister gibi sordunuz.”

“Bu nedenle mi cevabınızı verirken düşündünüz?” der demez Çetin küçük bir kahkaha attı. Yerinden kalktı ve tekrar masasındaki koltuğuna oturdu. Aylin’e gülümseyerek bakarken “Hayır Aylin Hanım, o an sizin görünüşünüzü inceledim. Ama eminim siz de bunu fark ettiniz ve şu anda siz beni sınıyorsunuz,” dedi.

Aylin tek kaşını kaldırarak ayağa kalktı. Tokalaşmak için elini uzattığında Çetin Bey de kalktı. Tokalaşırken “O zaman işe alındığıma göre masamı bulmaya gideyim,” dediğinde Çetin Aylin’in elini uzunca sayılabilecek bir süre bırakmadı.

“Odanı ben sana göstereyim,” diyerek masanın arkasından kapıya doğru yürüdü. Odaya giderken bir yandan Aylin’in duyabileceği bir sesle dergiyi tanıtıyor, bir yandan da yan yan Aylin’e bakarak onun tepkilerini izliyordu.

Binanın koridorları yuvarlak balkon şeklinde oluşuyordu. Tüm bina onlara ait olmasına rağmen her katta farklı departmanlar ve Aylin’in çalışacağı dergi dışında da farklı dergiler bulunuyordu. Orta kısımdan aşağı bakıldığında bina girişi görülüyordu. En tepede de devasal büyüklükte dört adet monitör, her monitörde de derginin reklam video çekimleri ve haberleri oynatılıyordu.

Aylin odasına giderken bir yandan Çetin ‘nin söylediklerini dinledi, bir yandan da binanın içini inceledi. Odası, yönetici odaları ile karşılıklı yer alıyordu. Tabi bina yuvarlak olduğu için balkonun etrafından dolanmak gerekiyordu. Odasının cam duvarlarının tüm mahremiyetine engel olması Aylin’in yüzünü ekşitmesine sebep olsa da kendine ait oda fikri hoşnutsuzluğunu aklından silmesini sağladı.

“Yolda da söylediğim gibi sen derginin önemli bir köşesini yazacaksın. Daha çok feminist bir çizgi ile kadınların erkeklere bakış açısını kaleme alacaksın. Her ay bir yönden bakacak, yazında ister mizahi ister eleştirel bir dil kullanacaksın. Ama tabii ki her ay yaptığımız toplantılarda onayımızı ve beğenimizi almış olman gerekiyor. Bunu başaracağından da şüphem yok!”

Çetin ‘nin güvendiğini söylemesi Aylin’i şaşırttı. Tek kaşını kaldırarak nedenini sormak istediğinde bir anda vazgeçip susmayı ve ilk günden çok fazla dikkat çekmemeyi tercih etti.

“Toplantılar ayın kaçında yapılıyor? Yani bir sonraki yazı için kaç günüm var?”

“Maalesef sana bu konuda iyi haber veremeyeceğim. Çünkü toplantı Cuma günü, bugün de pazartesi olduğunu düşünürsek çok fazla vakit kalmıyor.”

“Evet! İlk yazdığım yazının, bana karşı olumlu izlenim elde etmeniz için önemli olduğunu düşünürsek, işim zor olacak. O zaman izin verirseniz hemen çalışmaya başlamak istiyorum.”

“Tabii ki Aylin Hanım. Kolay gelsin,” diyerek gülümsedi ve hızlı adımlarla odadan çıktı.

Çetin ‘nin arkasından çalışanlar teker teker tanışmaya geldi. Hepsi de güler yüzlü, cana yakın davrandı. Aylin de aynı şekilde karşılık verdi.

“Bu işi seveceğim galiba!”

***

“Bu sürpriz geri dönüşünü neye borçluyuz?”

“Ne ima ettiğini anlamadım, dayı? Ama artık yerleşik hayata geçmeye karar verdim. Bunun içinde İstanbul en iyi tercih diye düşündüm.”

Çetin “İyi öyle olsun bakalım,” derken yüzünde muzip bir gülüş vardı. “Tam zamanında geldin. Derginin toplantısı bir saat sonra... Önümüzdeki sayının yazıları dosyada, bir göz at. Hem çalışanlarla tanışır hem de işe başlarsın. Bu arada bana Çetin de, dayı değil!”

“Sen?” diye sorarken Kaya’da Çetin’in karşısına oturmuş sırtıyordu.

“Geldiğine göre biraz görev dağılımı yapalım. Dergilerin yarısına sen bak, yarısına ben...”

Toplantıya kadar iş konuşmaktan zamanı fark etmediler. Toplantının zamanının geldiğini söyleyen Çetin’in asistanı Asu Hanım, odadan çıktıktan sonra seri bir şekilde dosyaya baktılar. Kaya aslında ilk olarak Aylin’in yazısını eline aldı ve okudu.

***

Toplantı salonunun ortasında yer alan uzun dikdörtgen masanın etrafında herkes oturmuş bekliyordu. Aylin önündeki dosyaya son bir kez baktı. Çetin Bey’in işleri yeni gelen ve en büyük ortak olan yeğeni Kaya Bey’e devredeceğini söylemişti. Hem ilk yazısını beğendirmek hem de Kaya Bey’i merak ettiği için haddinden fazla heyecanlanmıştı. Bu kadar heyecan Aylin’in doğasına aykırıydı. Başını dosyadan kaldırdığında herkesin gruplar halinde dedikodu yaptıklarını gördü. Tam o sırada kapı açıldı ve herkes ayağa kalktı. Aylin’in en

nefret ettiđi durum, bu karřılıma seremonisiydi. O herkesin eřit olduđunu, iř yerinde sınıf ve mevki ayrımının yanlıř olduđunu dūřünürdü. Konum farkının zaten kazanç ve iř yūku olarak kendini belli ettiđini, saygı gibi saçma bir açıklamaya sıđınarak ayađa kalkma davranıřını lūzumsuz bulurdu. Ama herkes ile aynı řekilde davranarak grup içinde sivirmekte istemedi. Tūm bu dūřünce yođunluđu Kaya'nın odaya girmesi ve Aylin ile gōz gōze gelmesi ile son buldu. Aylin o kısa sūre içinde akıl tutulması yařadı.

“Kendisi de ismi gibi... Takımını ōzel diktiriyor herhalde, aksi halde o geniř omuzlara ve vūcuduna kalıp gibi oturan bir ceket bulabilmesi mūmkūn deđil. Spor salonunda yatıyor galiba. İtiraf etmeliyim yakıřıklı... Ama umarım balon gibi řiřirdiđi vūcudun içinde beyni kūuk kalmamıřtır.”

***

Kaya içeri girer girmez Aylin'i fark etmesi zor olmadı. Tepedeki iřıklar sayesinde bakır rengi saçları daha bir dikkat çekiyordu. Őzerindeki beyaz elbise bile onun gūzelliđini sadeleřtirmeye yetmemiř, diye dūřünen Kaya elini sıkarken burnundaki illeri ōpmemek için kendini zor tuttu. Herkesten farklı onunla daha uzun sūre tokalařtı ve gōzlerine baktı. Bu durumu etin hariç hiç kimsenin dikkatini çekmedi. İçindeki duyguların tam tersi yūzūnde ciddi bir ifade vardı. Herkese gūlūmserken gōsterdiđi bonkōrlūđu Aylin'e gūlūmsemesinde gōstermedi. Aylin'in kendisini tanımadıđını anladı ama onun kendini tanımayacađını tahmin ettiđi halde bu durum, nedenini bilmediđi bir řekilde kırılmasını sađladı.

***

etin'in Kaya'yı takdim etmesinin ardından herkes masadaki yerini aldı. Sunumlar sırasıyla yapıldı. Aylin zamanı gelince ayağa kalktı ve beyaz perdenin ōnūne geçti. Kendinden emin, kimse ile çok samimi olmayan bakışları, ciddi hareketleriyle hazırlıklarını tamamladı. Kaya'ya başlamak için baktığında onun sadece başını sallamasıyla onayladığını anladı. O an içinden bir kuř kanatlanmış da kanatlarını ırpımış gibi heyecandan ufak bir Őrperti hissetti. Bir yudum su içtikten sonra sunumunu başlattı. Ekran açılınca ilk ōnce çeşitli sebeplerle mağduriyet yaşamış kadınların resimleri geldi. Aylin tūm bu kadınların yaşadıkların, bu hale gelme sebeplerini tek tek açıkladı. Herkesten farklı bir sunum şekli tūm dikkatlerin daha da kendinde toplanmasını sağladı.

“Önünüzde bu ayın yazısı bulunuyor. Bu yazıyı okuduğunuzda biraz önceki resimlerde kadınları hatırlamanızı istiyorum. Kadınlarımızı bu şekilde haberlerde görmeye ne kadar alışkın olduğumuzu... Bu yazımda biraz olsun bu temaya okuyucularımızı çekmek, değişik bir bakış açısı yakalamaya çalışarak erkekleri bu konuyu daha duyarlı hale getirmek... Amacımız kadın erkek eşitliğini savunurken bunu engellemek isteyen beyinlerin aslında hasta olduğunu belirtmeye çalışmak, gelişen teknoloji ile içinde bulunduğumuz ve Dünya'nın geleceğini tartıştığımız şu günlerde hâlâ kadının yeri, erkeğin yeri gibi saçma sapan tartışmaların ne kadar sığ olduğunu göstermektir. Bu yazı ile bunu tartışmak isteyenlere şaka yapmak istedim. Zaten çok küçük olan beyinlerini biraz daha karıştırmak istedim. Sonuçta insanların artık bu kadınların resimlerini görünce alıştıklarından dikkatlerini çekmek için onlara farklı bir perspektiften bakmalarını sağlamak gerektiğini düşünüyorum.

İsterseniz yazıyı bir de ben okuyayım...”

AYLİN TÜRKÖZ İLE...

HADİ BUGÜNE TERSTEN BAKALIM!

Erkekleri ve kadınları yer değiştirelim...

İnsanların tarihini, doğanın kanununu baştan yazalım...

Üzerimize kitaplar, şiirler, şarkılar yazılması, toplum içindeki yerimiz ve gördüğümüz muamele ile çelişir bir durumdur aslında...

Hadi hayata bir şaka yapalım...

Sabah uyandığımızda toplumdaki yerlerimizi yer değiştirelim. Dünya'ya bakan hayali bir pencere çiziyorum ve sizi bu pencereden bakmaya davet ediyorum.

Pencereden baktığımızda ilk önce birçok darbe alan erkekleri görelim. Tecavüze uğrayan, karılarından dayak yiyen, aşağılanan, küfür ile ezilen erkekler...

Fiziksel güçlerinin kadınlar tarafından maşa olarak kullanılmasını seyredelim. Eşlerinin emirleri ile evde çalıştırılsınlar. Eksik ya da yanlış yaptıklarında hakarete uğrasınlar. Hatta daha da ileri gidelim, dayak yesinler. Ertesi sabah uyandıklarında eşlerine gülmek zorunda kalsınlar, tüm yaşananları unutsunlar, tekrar ilgi ve sevgi ile karılarına bakmak zorunda kalsınlar.

Sokakta yürürken kadınlar erkekleri gözleri ile soysunlar. Dar gömlek, dar pantolon, kaslı vücut, erkeksi bakışlar tahrik unsuru sayılsın... Hatta bazı kadınlar kirli bakışlarını daha da ileri götürsünler. Cesurca, hazzın doruğuna ulaşacağı sandığı ellerini erkeğin kalçasına sallasınlar. Toplumun diğer kalanı o adama suçlar bakışlarla baksın. Orada ne işin vardı, diye sorsunlar. Aranmışsındır, desinler. Tahrik unsuru arasınlar...

Olmaması gereken yerde yanlış bir zamanda bulunduğu, sonradan inandırılan bir erkeğe tecavüz edildiğinde, kendi isteği ile oldu, damgası yesin... Hatta o kadın ile zorla evlendirilsin. Zorla baba yapılsın. Zorla çalıştırılsın. İşten gelince parası elinden alınsın...

İşyerinde kadın patronunun yanında rahat oturamasın. Sözlü ve fiziksel tacize uğrasın. Karşı çıktığında işten kovulsun!

Evet, nasıl hissettiniz?

Bir küçük noktayı yakınlaştırınca onun koskoca Dünya'ya dönüşmesini izleyebiliriz. Tüm bunlar o noktaya ne kadar uzaktan baktığımızı bağlıdır.

Tüm bu saydıklarım aslında kadınlara toplumsal baskı ile bakan, hasta ruhlu erkeklere yapılan bir şaka...

Kadınlara dayak atan, tecavüz eden, sömüren erkeklere yapmak istediğim bir şaka. Ama maalesef onların yaptıkları şaka değil...

Tüm insanlar aslında ortak yaşamın değerini anlamalı ve cinselliğe saplı kalmadan hayata bakabilmeli... Hangi cinsiyette olursa olsun eğitilmeli. Çünkü eğitilmiş insanların yetiştirdikleri beyinler sığ ve hasta olmazlar...

2. BÖLÜM

“Firari ortaya çıkmaya karar vermiş!”

“Seni de görmek güzel,” dedi ve Onur’un yanağına bir öpücük kondurdu. Tam yanından geçecekken Onur onu kolundan tuttu ve kendine çekerek sarıldı.

“Yorgun görünüyorsun. Antalya’dan geldiğinden bu yana niye gelmedin?”

“Yeni bir işe girdim. Çok yoğun bir hafta geçirdim. Kusura bakma ağabeycim, ancak fırsatım oldu.”

Aylin dalga geçer gibi konuştuğu için Onur’un bu durumu anlaması zor olmadı. Aylin’in kollarından elini çekti ve beline dayayarak sitemli bir şekilde bakmaya başladı. Bir süre baktıktan sonra gözlerini kısarak “Ne yani sana ağabey gibi mi davrandığımı söylemek istiyorsun,” dedi.

“Tabii ki hayır! Ama beni merak etmeyi bırak. Senin gibi ya ağabey ya da âşık birisi tasalanır. Âşık olamayacağına göre,” derken Ayşe Hanım içeri girdi.

“Tabii ki olamaz!” derken Onur’a kaşlarını çatarak bakıyordu. “İnsan kardeşine âşık olmaz,” diyerek de son noktayı koyarken oğluna bir yandan mesaj yolladı.

“Hıh! Cicoş son noktayı koydu.”

Ayşe Hanım ve Aylin birbirlerine sarıldılar. Ayşe Hanım’ın ayrılmaya niyeti yok gibi Aylin’i sıkı sıkı tutuyordu. “Kızım on gündür İstanbul’dasın da niye yanıma gelmedin?”

“Çok yoğunum, yeni bir işe girdim. İlk köşe yazımı bugün teslim ettim ve şimdi de geldim. Ayrıca kurt gibi açım!”

Onur gözlerini devirerek “Belli! En az üç kilo vermişsin,” diyerek balkona çıktı.

“Sağ ol Onur’cuğum. Sen de çok güzel gözüküyorsun,” diye bağırarak Ayşe Hanım’a döndü. “Cicoş, bugün bunun nesi var?” diye sordu.

“Bilmiyorum kuzum. Sabahtan beri böyle...”

“Tamam, ben anlarım şimdi!”

Balkonda oturmakta olan Onur’un yanına çıktı. Masada yanına oturarak eğildi ve fısıldamaya başladı.

“Erkek arkadaşın ile sorunların mı var?” diye sorduğunda Onur hızla Aylin’e döndü.

“Sussana kızım ya! Annemle başımı belaya sokacaksın şimdi!”

Aylin bir kahkaha attıktan sonra ciddileşmek için biraz çabaladı. Ardından küçük bir öksürük ile havayı uzaklaştırmak istediği için karşısına geçti.

“Sana söylediğim işi ne yaptın? Rıfat’ı buldun mu?”

Onur bir kolu balkonun korkuluğunda dayalı bir şekilde otururken Aylin’in sorduğu soru ile başını sıkıntılı bir şekilde salladı. Kolunu indirdi ve üst üste attığı bacaklarının üzerinde birleştirdi. Derin bir iç çektikten sonra endişe ile karışık sinirli bir ses tonuyla “Kararlı mısın?” diye sordu.

“E herhalde! Yunus işi tamam, sıra Rıfat’ta!”

“Kızım sen deli değil, zırdelisin! O değil canın yanacak, başına iş açacaksın...” Biraz sakinleşmek için Aylin’e bakmadan yatışmaya çalıştı. Ardından hızla başına kaldırdı ve Aylin’in gözlerinin içine bakarak devam etti. “Yunus işini nasıl yaptın? Sorun çıktı mı?”

“İlginç olan hiç sorun çıkmadı. Aslında ayrıldığım günün gecesi de hemen döndüm. Beni bulamamıştır. Bir ara çevresindeki adamlardan mafya mı yoksa diye tırstım. Karanlık işlerde gibi garip bakışlı, iri yarı, siyah giyimli insanlarla görüşmeye başlamıştı. Anlayacağın tam zamanında bitti.”

“Nasıl bitti?”

“Benim ile aynı evde kalmak istediğini söyledi,” derken Onur’un sinirden sığıdığı dişlerin sesini duydu. “Dişlerini rahat bırak yoksa dişçi masrafı çıkaracaksın bana... Neyse!” dedi ve arkasına yaslanarak devam etti. “Ben de olmaz, dedim. O zaman evlenelim, dedi. Ben de bitirdim. Arkama bile bakmadan ayrıldım, geldim. Ama bir şey söyleyeyim mi? Çok

eğlendim!” Onur’un sinirli bakışlarına aldırmandan kısa bir süre güldükten sonra ciddileşti.
“Boş ver şimdi onu! Rıfat’a gelelim. Ne iş yapıyormuş? Nerede yaşıyormuş?”

“Profesyonel fotoğrafçı, İstanbul’da yaşıyor. Bayağı da ünlüymüş.”

“Hımm! Biraz düşünüp kafa yorayım bakalım. Neler yapabiliriz.”

“Ailesinin durumu zaten çok iyi, kozmetik üzerine fabrikaları var. Oldukça da yakışıklı... Anlayacağın kız arkadaşı olma ihtimali yüksek.”

“Hâlâ pislğin teki ise geçici takılıyordur. Yani kızları üzmele meşguldür. Biraz da o üzülün!”

Konuşmaya o kadar dalmıştı ki balkona girmekte olan Ayşe Hanım’ı fark etmedi.
Ayşe Hanım “Kim üzülün?” diye sorunca Aylin tek kaşını kaldırarak Onur’a baktı.

“Annem!”

“Yine ne oldu?” diye sormasından Ayşe Hanım’ın inandığını anladı. Aylin’in annesi ile arası hiç iyi olmadığından inanması mucize olmamıştı.

“Boş ver cicoş, her zamanki gibi...” dedi ve konuyu kapattı.

***

“Hangisi onun evi?”

“Tam karşıda, bir kat altta.”

“Umarım akşamları perde ile örtmüyordur. Bu arada bir yazar için lüks bir daire değil mi?”

Suat, Kaya’nın kardeşi bildiği canından öte arkadaşıydı. Üniversite yıllarından bu yana bir tek askerde iken ayrı kalmışlardı. Her detayı bilmesede Kaya’nın Aylin’e olan ilgisini biliyordu.

“Aylin zengin bir aileye sahip... Benden de zengin... Ailesinin de yayın kolları olmasına rağmen nedenini bilmesem de bizim dergide çalışmayı seçmiş. Sıradan bir yazar değil anlayacağın...”

“Eee! Artık gizemli aşkımdan tam olarak bahsedecek misin?”

“Saçmalama!” derken Aylin’in evini seyrettikleri camdan arkasını dönerek hızla uzaklaştı ve koltuğa oturdu. “Aşkım değil o benim!”

Suat bıyık altından sırtarak “Tabi tabi,” dedi ve mutfağa geçti.

“Dolapta bir şey arama,” diye Suat’a duygusuz, tok bir sesle seslendi.

“Aramıyorum zaten! Dolabı doldurup evi kiraya vermiyorlar. Evi geziyordum, temiz mi diye...”

“Suat, oğlum evlensene!” dediğinde Kaya yüzünde muzip bir sırıtışla Suat’a bakıyordu.

Suat, kendinden emin, sakın bir hava ile Kaya’nın karşısına oturdu. Yüzünde anlamlı bir gülümseme ile kollarını koltuğun arkasına koyarak bacak bacak üstüne attı. “Merak etme kardeşim. Şu Aylin’i nasıl olsa sevmiyorsun, değil mi?”

“Ne demek o?” diye sorarken Kaya’nın kaşları çatılmıştı.

“Tanıdığım kadarıyla çok sıra dışı bir kıza benziyor. Ayrıca çok güzel... Sanırım ona talip olabilirim,” der demez Kaya ayağa fırladı. Suat’ın dibinde parmağını doğrultarak durmasına rağmen Suat, hiç istifini bozmadı. Rahat ve halinden eğlendiği belli bir şekilde sırtmaya devam ediyordu.

“Bunu bir daha söylemeyeceğim. Ondan uzak duracaksın!”

“Neden?”

“Sen onu tanımiyorsun...” der demez gözlerini devirerek cam kenarına yürüdü. “Tamam, güzel, dikkat çekici olabilir. Ama aynı zamanda edepsiz ve biraz da deli...”

Suat hâlâ sırtarak ayağa kalktı ve Kaya’nın yanına gitti. Elleri cebinde, Kaya’ya bakmadan “Ah kardeşim, gözlerim yaşardı... Bu kadar beni düşündüğünü bilmiyordum. O zaman işini kolaylaştırırım... Onun oyununu oynayalım. Kendime âşik edeyim ve sonrada ayrılalım,” dedi.

Kaya şimşek hızıyla Suat'a döndüğünde gözlerinden ateş fişkıyordu. Suat adeta arkadaşını daha önce görmediği kadar sinirli ve bir o kadar dağınık görünce yerinde zımbalandı.

Kaya "Canına mı susadın?" diye sorarken sesindeki tehditkâr bir ton, Suat'ın dikkatinden kaçmadı. Suat tek kaşı kalkmış bir şekilde bir süre Kaya'nın yüzünü inceledi.

"Aylin'den mi korkmalıyım, senden mi?"

Kaya Suat'ın bir adım ötesinde gözlerini ayırmadan bakarken aralarındaki sessizlik, gerekli uyarıyı vermeye yetmişti. Bir hışımla arkasını dönerek kapıya yürüdü. Giderken de Suat'a bakmadan "Annemlere gidiyorum. Beni bekliyorlar. Sen istediğin zaman kapıyı çekip çıkabilirsin," dedi.

***

Aylin balkonda oturmuş İstanbul manzarasını seyrederken Onur da kapının pervazına yaslanmış, onun gözlerindeki hüznü ve ne düşündüğünü meraklı bakışlarla izliyordu. Aylin, dirseği balkon korkuluğunda, eli ile yüzünü tutuyordu. "Daha ne kadar süre beni izleyeceksin?" diye sorduğunda Onur'a bakmasa da onun sırtıttığını hissetmişti.

Onur sırtışını gizlemeyerek kapıdan ayrıldı ve başını sallayarak Aylin'in karşısına oturdu. "Bugün ne yapacaksın?" diye sorduğunda gülümsemesinden eser kalmamıştı.

"Birkaç e-mail yollamam lazım... Ardından köyüme gideceğim... Akşama dönerim."

Onur "Ben de geleyim mi?" diye sorarken daha çok kendinin Aylin'in yanında olmaya ihtiyacı var gibi sesi ürkek çıkmıştı.

Aylin de ondaki bu ani değişikliği fark etti ve omuzlarını dikleştirdi. Elini Onur'un masadaki elinin üstüne koyarak gözlerinin içine dikkatle ve sevgiyle bakmaya başladı. "Onur, bak! Arkadaşın ile aradaki sorun ne ise, git ve onu çöz. Dünden beri garip davranıyorsun. Melankolik hareketler içindesin. Eğer cicoşu düşünüyorsan bende kaldığını söyleyebilirsin."

Onur birden elini çekti ve ayağa kalktı. "Tamam, o zaman ben çıkıyorum. Bir şey olursa ararsın. Akşama sendeyim," derken göz kırptı ve gitti.

Eve gider gitmez bilgisayarının başına oturdu. Kendisi ünlü bir şarkıcı olan arkadaşına her yıl şarkı sözü kaydedip yolluyor, arkadaşı da besteleyip stüdyoda seslendiriyordu. Kaydını Aylin'in istediği e-mail adresine yolluyor, karşılığında da şarkı arkadaşının oluyordu. Telefonundan şarkıyı seslendirdi.

OKYANUSUM

Gözlerin, ah o okyanus gibi derin ve mavi gözlerin

Unutamadığım okyanusum...

Dibindeyim, bir türlü kurtulamıyorum.

Sevgi değil, ondan öte bu biliyorum,

İşin içinden bir türlü çıkamıyorum...

Kaç yıl oldu hatırlamıyorum

O an beni, hiç umursamadın, biliyorum.

Sevgi değil, ondan öte bu, hissediyorum

İşin içinden bir türlü çıkamıyorum.

Yıllardır bırakmadı, gözlerinin hayalî, bedenimi

Aklıma her geldiğinde bakışın, içimi titretti.

Gözlerin bir türlü ruhumdan gitmedi

Gözlerin ah o okyanus gibi derin ve mavi gözlerin...

Kaydı bilgisayarında e-mail'ine ekledikten sonra arkadaşına yolladı ve telefon ile de mesaj yazarak haber verdi. On yıldır aralarında bir gelenek gibi olan bu işi hallettiği için rahatlamıştı. Arkadaşından kısa bir süre sonra mesaj geldi.

Pop-Star'ım Mesaj:

Canım benim, yüreğine sağlık... Daha ne zamana kadar bu şarkıları yollayacaksın?

Aylin Mesaj:

Niye soruyorsun? Beğenmediysen, sadece istediğim mail adresine at! Söylemek zorunda değilsin!

Pop-Star'ım Mesaj:

Saçmalama! Neden sorduğumu biliyorsun... Çık karşısına duygularını paylaş istiyorum... Ne zamana kadar kendine işkence çektireceksin? Her yıl da arayıp soruyorlarmış. Kim yolluyor diye...

Aylin Mesaj:

Ne zaman başkasına âşık olurum, onun gözlerini, bakışını düşünmemeye başlarım. O zaman bırakırım... Müşteri gizliliği desinler yine... Takılma sen ona boş ver... Bye!

Pop-Star'ım Mesaj:

Tamam canım, sen bilirsin... Bye... Not: Teşekkürler...

Bilgisayarı kapattıktan sonra koltukta arkasına yaslanarak derin bir oh çekti. Başta arkadaşının teklifi ile çılgınlık yapmak için başladığı şarkı yollama fikri on yılda bir gelenek haline gelmişti. Şarkıyı, lisedeki bir arkadaşından, zar zor bulduğu mail adresine yolladıktan sonra Mert defalarca aramıştı. Bu sayede şarkıları, doğru adrese gittiğinden emin olduğu için her yıl heyecanla şarkılarını yollamaya devam ediyordu. Her ne kadar Mert'i o günden sonra görmese de hayali rüyalarından çıkmıyordu. Mert ile ilgili hatırladığı sadece gözleri ve derin bakışlarıydı. Bir gün, içindeki kin bitince, tüm intikamını alınca, cesaretini toplayacak ve Mert'in karşısına çıkacaktı. O zamana kadar sadece gözlerinin hayali ile yaşamak istediği için ne resmini görmek istemişti, ne de nerede ve nasıl yaşadığı ile ilgilenmek...

Birden yerinden fırladı ve dışarı çıktı. Motoruna atladığı gibi köyünün yolunu tuttu. Dedesi, Aylin on yedi yaşındayken vefat etmişti. Ölmeden önce üzerine olan şahsi mal varlıklarının önemli bir kısmını Aylin'e devretmişti. Üniversiteyi yurt dışında okuduğu sıralarda tanıştığı arkadaşları ile bir köy projesi geliştirdiler. Dedesinden kalan fabrikalardan birisini de bu köy için kullandılar. Özel güvenlik ile korunan ve herkesin girmesine izin verilmeyen bir köydü burası... Amacı mağdur duruma düşürülmüş, kalacak yeri olmayan, eşlerinden ya da ailelerinden dayak yiyerek dışarı atılan kadınları ve onların çocuklarını koruma altına almaktı. Herkesten gizleyerek başladığı bu proje, şu anda 160 kadın ve çocuğun yaşadığı bir köy halini almıştı.

“Hoş geldiniz, Aylin Hanım...” diyerek güvenlik görevlisi kapıyı açtı ve Aylin’i içeri aldı.

Aylin, ilk olarak Fabrika’ya giderek çalışanları ziyaret etmek istedi. Öğle yemeği vakti geldiği için yemekhanenin yolunu tuttu. Çalışanların yanına katıldı. İçeri girer girmez herkes ayağa kalkınca Aylin suratını ekşitti ve “Yaa! Bunu yapmayın diye defalarca söylüyorum. Ayağa kalkmak yok. Karnım acıktı. Ben yemek istiyorum,” diyerek hemen bir tabldot aldı. Sıraya geçti. Yemekler bittiği halde kimse masadan kalkmadı. Aylin ile koyu ve samimi bir sohbe başladılar. Aylin gelince tüm kadınların yüzünde adeta güller açıyordu. Aylin’i kimi kadınlar öz ablası kimileri ise öz kardeşi gibi seviyorlardı.

“Eee! Anlatın bakalım, bir sorun var mı?” diye sorunca ilk olarak Fabrika’nın yöneticisi lafa atladı.

“Üretim ile ilgili bir sıkıntımız yok. Pazarlama kısmı ile ilgili işler biraz yavaş ilerlese de her geçen gün daha iyi diyebiliriz. Kar tablomuz da gitgide yükseliyor. Anlayacağınız her şey yolunda...”

Herkesin yüzüne neredeyse tek tek bakmaya başladı. Hiç kimsenin bir şikâyetini, çekindiği için gizlemesini istemiyordu. Çalışanların yöneticiye bakışlarını da takip etti. Gözlerinde en ufak bir kırgınlık, hüznün, bıkkınlık arasa da bulamayınca içi rahat bir şekilde oradan ayrıldı. Sırada okul inşaatını ziyaret vardı.

“Kolay gelsin,” diyerek inşaat girişindeki görevliye kendini gösterdi.

“Merhaba Aylin Hanım,” diyen saçları bembeyaz, kısa boylu, yüzünde zor şartların izi olduğu belli olan derin çizgiler bulunan birisi gülümseyerek ayağa kalktı ve yanına geldi.

Aylin “Hızır Usta, nasılsın?” diyerek elini uzattı.

“Sağ ol kızım, sayende her şey sorunsuz ve hızlı ilerliyor. Önümüzdeki Eğitim-Öğretim yılında faaliyete geçecek, inşallah...”

“Oh! Sevindim...” der demez bakışlarını inşaatı devam eden okula çevirdi. Gözlerinde gururla karışık sevinç vardı. Binanın dışındaki çalışmalar bitmiş işçiler içeride

çalışıyorlardı. Binanın önündeki fayanslara bakarak “İnce iş yapılıyor galiba... Müteahhit firmasından gelip kontrol ediyorlar mı?” diye sordu.

“Dün onlar vardı. Sözleşmenin önünde bile gidiyorlar. Sıkıntı yok. Şimdilik...”

“Aman dilimizi ısıralım nazar değmesin. Ben bakanlık ile yazışmaları hallettirdim. Onlardan da yakın zamanda denetime gelmelerini bekliyorum. Haberiniz olsun. Neyse... Hadi ben gidiyorum. Bir şey olursa ararsınız,” dedi ve tokalaşarak yanından ayrıldı.

Tam motoruna binmiş kaskını takmak üzereydi ki yanına bir bayan yanaştı. “Aylin Hanım,” diye ürkekçe seslenince takmaya çalıştığı kaskını geri çıkardı. Sesin geldiği yöne döndü.

“Efendim?” diye sordu.

“Aceleniz yoksa bir maruzatım olacak,” diyen genç bir kadının, karşısında çekingen ve bir o kadar hayranlıkla kendisine baktığını gördü. Aylin tek kaş kalkmış bir şekilde “Evet, tabi,” dedi.

Genç kadın, Aylin’in sakinliği ve samimi tavırlarıyla rahatlamış bir şekilde konuşmaya başladı. “Şu anda küçük çocuğum okula gidemediği için evdeyim, çalışmıyorum. Sizden Allah razı olsun, aylık da bağladınız. Ama elektrik, su ve aidatı çıkarttığımızda geriye çok bir şey kalmıyor,” der demez Aylin panter gibi motordan indi. Dehşete düşmüş gibi kadına bakıyordu.

“Elektrik, su, aidat derken?”

“Site yöneticisi her ay elimize fatura iliştiriyor. Aldığımız paranın üçte birini ona veriyoruz,” dedi ama Aylin gerisini dinlemeden bir hışımla yanından ayrıldı. Site yönetim binasına yürümeye başladı. İçeri girer girmez yönetici, yardımcılarını şaşkın ve bir o kadar da endişeli bakışlarla Aylin’e doğru yürümeye başladılar.

Aylin “Atıf Bey, kurulu topla, salonda bekliyorum,” derken hiç durmamış, odaya yürüyordu. Sinirden ellerini sıkıyordu. Başına o anda bıçak gibi bir ağrı saplandı. Oturmadan masanın arkasında ayakta durdu. Elindeki kaskı masaya sertçe bıraktığında herkes yerinde sıçradı ve korku dolu gözlerle bir Aylin’e bir Atıf Bey’e bakmaya başladılar.

“Ne zamandır bu sitede Elektrik, su ve aidat alınıyor?” diye sorduğunda gözlerini kırpmadan Atıf Bey’e bakıyordu. Gözlerinden çıkan ateş adeta odayı kasıp kavurdu. Öyle ki herkesten boncuk boncuk terler akmaya başladı. Aylin’in devam eden sessizlik karşısında sabrı taşı ve kükrer gibi bağırdı. “Ne zamandır, diye sordum?”

“Sitenin harcamaları için kendi aramızda bir kurul topladım. Bu kurulda karar aldık,” der demez Aylin eliyle susturdu.

“Bana bakın,” diye herkese bakmaya başladı. “Bu site enerjisini zaten üretiyor. Sebze, meyveler seradan karşılanıyor. Fabrika kâra bile geçmişken sitenin hangi ödenemeyen masrafından bahsediyorsunuz? Site temizliğini oturanlar yapıyor, maaşlar fabrikadan karşılanıyor, kirada alınmıyor. Buna rağmen bir sorun varsa bana geleceksiniz. O garibanların kapısı çalınmayacak,” dedi ve tekrar Site yöneticisine döndü. “Atıf Bey, kovulduz...” Kaskını hızla masadan alarak çıkışa yöneldiği sırada arkasını dönmeden “Yarımdan itibaren silsile kaydırarak işbaşı yapılınsın,” dedi ve çıktı.

***

“Herkes merhaba!”

Kaya, aylar sonra ailesinin evine girerken hem heyecanlıydı hem de annesinin hışmından korkuyordu. Çocukluğunun geçtiği evine girdiğinde her zamanki gibi ilk önce çalışanlarla karşılaştı. Onlarla kısa süreli sohbet etti. Anne ve babasının arka bahçede oturduklarını öğrenince yüzünde oluşan heyecan ve özlem ile karışık bir tebessüm vardı. Yanlarına yürümeye başladı. O sırada çocukluğunda fark etmediği bir şekilde evlerinin büyüklüğü dikkatini çekti. Uzun zamandır küçük stüdyo dairelerde kaldığı için evlerinin bu kadar büyük olmasını gereksiz buldu. Çocukluğunda, kalabalık olmalarından dolayı eğlendiğini düşündü. Şimdi sadece çalışanlar haricinde kardeşi ve anne babasının bu kadar büyük bir evde olmalarının anlamsızlığını kendi kendine yorumlarken yüzünün aldığı şekilden habersiz bahçeye varmıştı.

Babası “Yine aklımı nerelerde bıraktın da geldin?” diye neşeli ve özlem dolu sesiyle seslenince tüm düşüncelerden sıyrılarak onlarla kucaklaştı. Babası ile aralarında hep herkesin gıpta ile baktığı bir baba oğul ilişkisi olmuştu. Selim Bey, oğlunun her derdini anlamaya çalışan, elinden geldiğince yardım eden bir babaydı. Annesi evde daha çok otorite kurmayı

çalışan taraf olmuştu. “Merhaba, baba,” diye kucaklaşırken süreyi çok uzun tutmadı. Biliyordu ki çok uzun sarılınca babasının gözleri dolacaktı. Bunu görmemek için süreyi özellikle kısa ayarladı. Annesine her zamanki gibi “Sevgi Sultan, nasıllar?” diye sarıldığında annesinin serzenişlerine kendini hazırlamıştı.

“Ah oğlum, zamanımız seni özlemekle geçiyor. Ortalarda görünmediğin, izini kaybettirdiğin zamanlarda nerelerde olduğunu, neler yaptığını tahmin etmeye çalışıyoruz,” derken sesinden sitem ettiği anlaşılıyordu.

Masaya otururken her zamanki gibi konuyu kapatmaya çalışarak “Boşuna kafa yormayın. Hayatın tadını çıkarmakla meşgul oluyorum. Hem sizi sık sık aradığıma göre nerede olduğumu ne yapacaksınız?” diye sorsa da babası lafını kesti.

“İleride sen de baba ol, anlayacaksın!”

“Ah baba, lütfen! Ağlamayacaksın değil mi?”

Uzunca bir süre sitem ile karışık mutlulukla sohbet etmeye devam ettiler. Yanlarına gelirken her ne kadar yemeğe kalmayı düşünmemiş olsa da annesi ve sulu göz babasını kıramayacağını anladığından çabuk pes etmişti. Ailesi Kaya için tek neşe kaynağıydı. Her zaman kendine karşı anlayışlı, sabırlı ve bonkör olmuşlardı.

“Vaay! Bir tanecik ağabeyciğim, yuvamıza teşrif etmişler. Kaya hazretleri hoş geldiniz,” diyerek gelen Kaya’nın kız kardeşi Defne, ağabeyinin önünde reverans yaparak sırtıyordu.

Kaya “Kızım sen büyümeyecek misin?” diyerek yerinden fırladı ve kardeşine sarıldı.

“Yavaş yavaş, sindire sindire büyüyorum ağabeyciğim... Senin tuzun kuru tabii, her şey senin olduğu için sana hesap soran yok. Ama ben devamlı göz hapsindeyim,” derken yüzünü ekşiterek masaya oturmuştu.

Masadaki herkes Defne’nin konuşmasına bir anlam veremediğini belli ederek birbirine baktılar. Kaya ortamdaki gerginliği uzatmamak için “Ben gidiyorum. Size iyi geceler,” diyerek kalktı. En son Defne’ye dönerek “En kısa zamanda konuşacağız, haberin olsun!” derken kızdığını belli eden bir bakış atmayı ihmal etmedi.

Kaya eve girer girmez ilk işi, ışığı yakmadan Aylin'in dairesine bakmak oldu. Onu ilk defa saçlarını salık gördüğünde yüzündeki gülümsemeye engel olamadı. Kısa şort ve askılı tişörtü ile bir eli belinde bir elinde telefonla konuşurken sinirli olduğu, salonda hızlı hızlı volta atmasından belli oluyordu. Ara ara belindeki eli ile saçlarını bir taraftan diğer bir tarafına attırıyor, konuştuğu her kimse sinirden elini sallıyordu. Kaya o an neye ya da kime çok kızdığını merak etti. Aylin'in bir anda telefonu fırlatarak koltuğa oturmasını ve yüzünü ellerinin arasına alarak oturmasını izledi. O an yanında olmadığı için içinden lanet okudu.

***

“Of! Ne yapacağım ben şimdi? Sitenin işleri büyüdükçe kontrol etmek güçleşmeye başladı. Vakıf açsam, siteyi vâkıfa bağışlasam, başına da güvenebileceğim birisini koysam çok daha iyi olacak. Annemin gazabından beni kurtarabilecek birisi olması lazım ama...” diye koltukta düşünmeye başladı. Bilgisayarını açtı. “Bu ne? Çetin Bey’den mail gelmiş!”

Kimden: Çetin BALKANER

Konu: Pazar Kahvaltısı

Merhaba Aylin Hanım

Yarın sabah “Dergi K” çalışanları olarak kahvaltı etkinliğimiz var. Siz işe başlamadan ayarlamıştık ve şimdi haber vermediğimizi hatırladım. Müsaitseniz, sizi de aramızda görmek isteriz.

Bu arada yazınızı çok beğendim.

Not: Adres ve yol tarifi ek’teki davetiyede...

Aylin uzunca sayılabilecek bir süre bilgisayar ekranına kilitlendi. Düşünürken aklına birden Rıfat geldi. Bugün yanına uğramak istediğini yeni hatırlayınca çareyi telefon açmakta buldu. Onur’un mesaj ile yolladığı numarayı, ne konuşacağını düşünmeden hızla aradı.

Karşı taraf “Efendim?” diye telefonu açarken sesi meraklı ve sinirli çıkınca Aylin şaşırıldı.

“Uygunsuz bir zamanda mı aradım?”

Rıfat ‘‘Siz kimsiniz?’’ diye sorduğunda aklına saati kontrol etmediği geldi. Saatin gece yarısı olmak üzere olduğunu görünce yüzünü ekşitse de devam etmek zorunda kaldı.

‘‘Kusura bakma, saati fark etmedim. Beni hatırlamayacağından eminim. Seni liseden tanıyorum. Ben Aylin,’’ derken Rıfat heyecanla lafını böldü.

‘‘şaka yapmak istediğimiz Aylin olamazsın, değil mi?’’

O an içinden, *rezil ettiğiniz, hasta ettiğiniz, sinir ettiğiniz, hayatını mahvettiğiniz desek daha doğru*, demek gelse de söylemedi.

‘‘Evet, üstüne bastın.’’

‘‘Hadi canım! Bunca yıl sonra, bu saatte beni aramana şaşırdım. Telefonumu nereden buldun?’’

‘‘Hadi bakalım Aylin, oyun başlasın!’’

‘‘Aklıma koyduğumu yaparım. Telefon numarası bulmak en kolay iş! Eğer rahatsız ediyorsam yarın arayabilirim.’’

‘‘Yo yo!’’ diyerek lafını kesti. Ardından sesli bir şekilde derin bir i çekti ve devam etti. ‘‘Kesinlikle rahatsız etmiyorsun. Aslına bakarsan o gün için, yaptıklarımız için, geç de olsa özür dilemek isterim. Yunus’un aklına uymak çok yanlıştı. Ama senin o vaziyette yemekhaneye geleceğini hiç düşünemezdim. Açık konuşmak gerekirse ne o güne kadar ne de daha sonra senin kadar cesur bir kız ile tanışmadım.’’

‘‘Bu ne şimdi! Biraz daha konuşursa ondan intikam almak istediğim için neredeyse ben özür dileyeceğim!’’

‘‘Teşekkür ederim. Ama affetmek o kadar kolay değil. Bana bir yemek ısmarlamakla başlayabilirsin. Belki o zaman affedip etmeyeceğimi düşünebilirim.’’

Telefonda Rıfat’ın kahkahası geldi. apkın bir tip olduğu ses tonundan ve glşnden anlaşılıyordu. ‘‘Sen nasıl istersen... Yarın akşam uygun olur mu?’’

‘‘İşte bu!’’

“Tamam, bu numaramı kaydet. Yeri ve zamanı bildir. Ben gelirim. Olur mu?”

“İstersen evinden alabilirim?”

Bu sefer kakhaha atma sırası Aylin’de idi. “Gerek yok, teşekkür ederim. Bu bizim için bir randevu değil, Rıfat. Affettiğim zaman belki bir şans verebilirim.”

“Beni bu saatte arayan sensin, Aylin.”

“Yanlış bir izlenim bıraktıysam özür dilerim. Aradığımda saati fark etmemiştim. Bugün seni aramayı planlamıştım ve aklıma gelir gelmez saate bakmadan... Neyse...”

“Tamam, tamam kıvranma!” derken gülmesi Aylin’in garibine gitti. Ama Rıfat’ın sözlerini kesmeden dinlemeye devam etti. “Her ne kadar cesur olsan da o günden sonra yüzümüze bile bakamadığını düşünürsek utangaç sayılırsın.”

“Ben sana utangaç kim göstereceğim. O günden sonra bakmadıysam senden öğrendiğim için, nefret ettiğim için...”

“Öyle düşünmek istiyorsan sen bilirsin. Yarın görüşürüz. İyi geceler.”

“İyi geceler.”

3. BÖLÜM

Aylin kahvaltının yapılacağı mekâna hızlı bir giriş yaparak iki arabanın arasına motorunu park etti ve kaskını motorunun üstüne bıraktı. İçeri girdiğinde herkesin arka bahçede uzun bir masanın etrafında oturduklarını gördü. Derin bir nefes aldıktan sonra dışarı çıktığında Aylin'i ilk fark eden Çetin oldu. Hemen ayağa kalktı. Aylin de mecburen yanına gitmek zorunda kaldı.

“Merhaba, geç kaldım galiba,” derken bir yandan da masada oturan arkadaşlarına gülümseyerek başı ile selam verdi.

“Rica ederim. Aracınız var mıydı? Sormadım. Kusura bakmayın.”

“Teşekkür ederim, Çetin Bey. Evet, aracım var. Beykoz’a ilk kez geliyorum. Bulmak zor oldu ama güzelmiş... Oturun lütfen, ben arkadaşlara bakayım,” dediği an Kaya ayağa kalktı ve elini uzattı.

“Merhaba, Aylin Hanım. İsterseniz böyle de oturabilirsiniz.”

“Teşekkür ederim, Kaya Bey. Arkadaşlarımın yanına uğrayayım. Merhaba der, gelirim.”

Gülümseyerek yanından ayrıldı. Arkadaşlarının yanına geldiğinde içlerinden, daha önce görmediği, uzun boylu, sarışın, kahverengi gözlü ve yakışıklı bir genç ayağa kalktı.

“Merhaba. Daha önce tanışamadık, izindeydim. Ben Burak,” derken gözlerini bir an olsun Aylin'den ayıramamış, elini sıkarken uzunca sayılabilecek bir süre bırakmamıştı. Durum ona biraz tuhaf gelse de belli etmedi ve gülümseyerek karşılık verdi. “Memnun oldum, Burak. Ben de Aylin.”

Başını çevirdiğinde Çetin ve Kaya'nın kendine bakarken buldu. İlk önce şaşırırsa da yanlarına oturacağını söylediği için kendini bekledikleri şekilde yorumladı.

“ Yanım boş, oturmak istersen...”

Aylin başını Çetin ve Kaya'nın olduğu tarafa çevirerek içinden ayıp olup olmayacağını düşündü. Ardından birden Burak'a gülümseyerek döndü. Çantasını sandalyeye bırakırken “Tamam ama birazdan geliyorum,” dedi.

Yanlarına yaklaşırken Kaya ayağa kalktığı için ona döndü. Yanlış anlamazsanız, bana yer ayırmışlar. Kahve içerken yanınıza katılırsam size ayıp olur mu?” diye sordu.

“Tabii ki olmaz. Rica ederim.”

Aylin birde Çetin'e bakarak gülümsedi ve başı ile selamlayarak yerine geçti. Aylin kahvaltıya başladığında neredeyse herkes bitirmek üzereydi. Burak Aylin'e karşı oldukça ilgili davranıyordu. İngiliz Dili ve Edebiyatı mezunu olduğunu söyledi. Eski milli yüzücü olduğundan, sakatlığı nedeniyle noktalamak zorunda kaldığından, derginin spor köşesini yazdığından bahsetti.

“Sen hiç spor yaptın mı ya da yapıyor musun?”

“Ben uzun bir süre Tekvando yaptım. Fırsat buldukça tenis oynuyorum ve yüzüyorum. Bazen yürüyüş yapıyorum.”

Burak etkilenmiş, biraz da şaşırmış gibi bakınca Aylin de güldü. “Ne o şaşırdın mı?” diye sorunca Burak'ta sırıttı.

“Aslında evet, yani tenis ve yüzme tamam da, Tekvando'yu beklemiyordum. Neden?”

“Ne neden?”

“Neden Tekvando'ya gittin.”

“Kendime güvenmek için... Soğukkanlı olabilmek için... Lisedeyken bir ara çok fazla içine kapanık bir hâl almıştım. O zamanlar spora başladım. Siyah kuşakta tamamladım.”

“Vaay! Ciddi misin?” derken gözleri yerinden çıkacak gibiydi. Ama korkudan değil de heyecandan olduğu yüzünden anlaşılıyordu. Aylin de onun haline gülmekten kendini alamadı. Bir süre sonra iznini isteyerek kalktı ve Çetin ile Kaya'nın yanına yürümeye başladı.

Yanlarına geldiğinde “Kahve içelim mi?” diye sordu. Kaya hemen ayağa kalktı ve “Aslında Aylin Hanım, isterseniz biraz yürüyüş yapabiliriz? Gördüğüm kadarıyla Burak ile çok eğleniyordunuz. O koyu sohbetin ardından burası sizi biraz sıkabilir. Atlara bakabiliriz? Dönüşte kahve içelim, ne dersiniz?” diye seri ve ciddi bir şekilde konuştu. Aylin hem Kaya’nın teklifine hem de soruş şeklini tuhaf bulsa da uzaklaşmak fikri oldukça cazip geldi.

“Tabii ki,” diyerek cevap verdi. Kaya yürümeye başlarken Çetin’e dönerek “Dayı, biz birazdan geliriz,” dedi. O anda Aylin, Çetin’in bakışlarından sinir olduğunu anlasa da nedenini çözemedi.

Biraz ilerledikten sonra “Atların olduğunu bilmiyordum,” dedi.

“Evet, ileride bir parkur var.”

Parkurun yanına gelene kadar konuşmadıkları gibi birbirlerine de bakmadılar. Aylin hâlâ Kaya’nın kendisini yürüyüşe çıkartmasının nedenini düşünüyordu. Çevresindeki insanların kendisine bakmasına, kendisi ile ilgili konuşmasına aldırmaz etmemeyi öğrense de şu anda nedenini bilemediği bir şekilde kendini rahatsız hissetti.

Kaya birden başını Aylin’e çevirdiğinde durumu anladı. “Gerildin mi sen biraz? Yoksa Burak’ın yanlış anlamasından mı tedirgin oldun?”

Aylin, Kaya’nın sorduğu soru karşısında şaşırmış ve bir o kadar da sinirli bir şekilde bakınca onu kendisine kaşlarını çatmış bir şekilde buldu. “İmanızın yersiz olduğunu söyleyeyim ilk olarak,” derken Kaya’ya bakmamayı tercih etti. Yan yana yürüseler de aralarında bir kişilik mesafe vardı. Kaya’ya bakmadan devam etti. “Aslında herkesin bize baktığını düşünürsek konuştuğlarımızı tahmin etmeye çalıştığımızda biraz gerildim galiba...”

Kaya birden durdu ve “İstersen geri dönelim?” diye sordu. Aylin biraz düşünür gibi olsa da Kaya’ya döndü. Gözlerini Kaya’nın gözlerine çevirdi. “Hadi ata binelim,” der demez o an birden yerinde çakıldı.”

“Allah’ım bu gözler, bakışlar... O olamaz! Mert,” diye içinden geçirdi. Kalbi sıkışır gibi oldu. İlk defa gözlerinin içine bu kadar yakından bakınca birden Mert’e bakar gibi oldu. Sormak zorunda hissetti kendini, sormalıydı...

“Mert,” diye seslendiğinde Kaya’nın birden kendisine şaşkın ve tedirgin bakmaya başladığını gördü. Kaya cevap veremedi. Sadece Aylin’in gözlerine kilitlemiş bir şekilde bakmaya başladı. Ta ki kendilerine doğru gelen seyisin sesini duyana kadar...

“Aylin, sen misin?”

Aylin ve Kaya içinde buldukları duygu yoğunluğundan kurtulup karşıdan kendilerine doğru gelen seyise bakmaya başladılar. Aylin “Aaa! Kutay ağabey,” diyerek çitlerin altından eğilerek geçti. Tokalaştıktan sonra yanındaki atı okşamaya başladı.

Seyis “Burada seni gördüğüme inanmıyorum. Kaç yıl oldu?” diye sorduğunda Aylin, at ile ilgilenerek cevap verdi. “Boş ver! Artık burada mı çalışıyorsun?”

“Evet, daha doğrusu buranın ortağıyım.”

“Gerçekten mi? Çok güzel bir yer... Bu arada tanıştırayım,” derken Kaya’ya döndü. “Patronum Kaya Bey,” dedi. Biraz önceki gibi içinden Mert demek geçse de hemen kendine gelerek diğer tarafa döndü. “Kutay ağabey, bana at binmeyi öğretmişti.”

Kutay Bey tokalaştıktan sonra Aylin’e döndü. İçten bir gülümsemeyle “Ata binmek ister misiniz? Hatta size torpil yapayım, parkurun dışına çıkıp dolaşabilirsiniz. İleride dere kenarında çok güzel bir alan var. Oraya kadar gidebilirsiniz,” dedi.

Bir anda tedirgin bir şekilde Kaya’ya bakarak “Bana uyar da Kaya Bey ata binmeyi biliyor mu?” diye sordu. Bir yandan aklından atamadığı o bakışın sahibini bulduğuna sevinirken bir yandan yanında onun olmasından tedirgin olmuştu.

Kaya “Bana da uyar,” dediğinde ikisi de farklı atlara binerek parkurdan ayrıldılar. Aylin bir süre sonra hızını arttırarak önden dere kenarındaki alana gitti.

***

Kaya da dere kenarındaki boş alana vardığında atını bağladı ve Aylin’in yanına oturdu. Bir süre birbirlerine bakmadan sessiz kalmayı tercih ettiler. Sessizliği bozan Aylin’in sorusu oldu.

“Sen beni tanımış mıydın?”

“Gerçeği anlatamayacağıma göre kıvırayım...”

“Toplantıda seni görür görmez tanı mıştım. Bu nedenle sana biraz uzun baktım ama sen tanımadın. O saçlarını ve çillerini unutmam mümkün değil.”

İkisi de birbirlerine gülümseyerek bakmaya başladı. Kaya Aylin’i ilk defa biraz mahcup biraz utanmış gördü. Aylin, elinde sivri bir taşla yere gelişi güzel resim yaparken Kaya’ya bakmamaya çalışıyordu. Heyecanını bastırıyor gibiydi. Aylin, Kaya’ya bakmadan “Ben seni niye o zaman tanımadım?” diye sordu.

“Bugün nasıl tanıdın?”

“Gözlerinin içine yakından bakınca...” dedi ama devamını getiremedi. Kaya sesindeki utanmışlığın verdiği tınıyı alınca onun daha fazla mahcup olmasına gönlü el vermedi.

“Zaten yürüyüşe çıkalım dememdeki amaç, kendimi hatırlatmaktı,” derken aslında yalan söylüyordu.

“Allah’ım affet... Ama yumuşatmam gerekiyor. Aksi durumda yalancı durumuna düşeceğim...”

“Ama ben tanıyınca kabul etmekte zorlanır gibi oldun. Sanki açığa çıkmasına üzölmüş gibiydin.”

“Altıncı hissi takdire şayan... Bir şeyde gizlenmiyor.”

“Sadece seni utandırmadan söylemenin yolunu arıyordum.”

Kaya, Aylin’in yüzündeki samimi bir şekilde dudaklarının hafifçe kıvrılmasından inanmış olduğunu anladı. Yanaklarının pembeleşmesinden utandığını fark ettiğinde tam bir şeyler söyleyecekti ki Aylin’in telefonunun çalması ile ağzını geri kapattı. Aylin “Buna cevap vermem lazım,” diyerek telefonunu açtı.

“Efendim. Merhaba... İyiyim, sağ ol. Sen nasılsın? Evet, tabii ki fikrimi değiştirmedim... Gerek yok, teşekkür ederim. Dün bu konuda gerekli açıklamayı yaptığımı düşünüyorum... Evet, aracım var. Yer sorun değil... Tamam, o zaman akşam görüşürüz... İyi günler...” dedi ve kapattı.

Kaya, Aylin'in akşam için birisi ile randevulaştığını düşündü. Takip ettirdiğinde kimse ile resminin olmamasından bu durum onu şaşırtmıştı. Gözünden birisinin nasıl kaçmış olacağını düşündü. Bu durumun canını fazlasıyla sıktığını fark ettirmemek için kalkmayı düşündü.

“Kalkalım mı?” diye sorduğunda Aylin'in yüzünde ki hayal kırıklığını fark etti.

***

Aylin Kaya'nın kalkmak istemesine bir anlam veremedi. Konuşmaya hevesliyen telefon ile görüşmesinin ardından yaşanan değişikliğin onun için sadece bir anlamı olabilirdi, kıskançlık...

“Sevgilim olduğunu mu düşündü acaba? Benden uzaklaşır mı ki...” diye düşünürken birden canı sıkıldı ve farkında olmadan yüzünü ekşitti.

“Kalkmak mı istiyorsun?” diye sorduğunda sesinden ve yüzünden yaşadığı hayal kırıklığını belli etmişti.

“Haydee! Aylin, bu ne şimdi? Resmen yazmaya başladın! Patronuna asılıyor gibi... Yok, ama ben Mert'e yazıyorum, Kaya'ya değil...”

“Akşama randevun var gibi geldi de, belki erken ayrılmak istersin, diye düşündüm.”

Aylin'in tahmini doğru çıkınca nedense içine biraz ümitle karışık sevinç serpilmişti. Kaya'nın kendinden uzaklaşabileceği fikri, şimdiye kadar yaşamadığı bir şekilde paniklemesine sebep oldu. O an içinden her şeyi anlatmak geldi. Düşünmeden konuşmaya başlamıştı artık...

“Rıfat,” der demez Kaya gözlerini koskocaman açarak birden Aylin'e döndü. Her ne kadar kontrolsüzce ağzından birden Rıfat'ın adı çıktığı için kendine kızsada, Kaya'nın tepkisi karşısında gülmesine engel olamadı.

“Hatırladın galiba. O gün bana şaka yaptığını sananlardan birisiydi,” der demez Kaya lafını böldü.

“Onunla görüşüyor musun?”

“Aslında o günden sonra ilk defa görüşeceğim.”

Kaya “Neden?” diye sorduğunda yüzünde sadece endişe vardı. Aylin, Kaya’nın hiç şaşırmadığını fark etti. Bu durum ona oldukça garip gelse de yorum yapmadı.

“Neden mi?” diye soruyu tekrar ederken gerçeği açıklayıp açıklamamak arasında gidip geldi. Yüreğine söz dinletemiyor, sanki beynini ve dilini kontrol edemiyordu.

“O yıl, o olaydan sonra toparlanmam çok zor oldu. O günden sonra hayatım tamamen değişti, tabii ben de... Yıllar geçtikçe onlara karşı kinim büyüdü. Tüm sorumlular, Yunus ve Rifat... Yunus’tan intikamımı aldım. Sıra Rifat’ta,” derken düşünmeden, direk, gerçekleri ve yıllarca yaşamak için amacını açıkladığına kendi bile şaşırdı. Kaya’nın yüzünde hiç değişiklik olmaması karşısında “Şaşırmadın sanki?” diye sorma ihtiyacı hissetti.

Kaya, başını iki yana sallayarak yüzünü önüne döndü. “Şu anda ne düşüneceğimi bilmiyorum. Bu yaptığının doğruluğunu sorgulayamam. Senin yaşadıklarını, düşündüklerini bilmediğim için... Umarım ne yaptığını biliyorsundur ve planlarken her şeyi etraflıca düşünmüştür,” derken sesindeki ciddiye kadar korku da hissediliyordu.

“Endişen, onlar için mi, benim için mi?”

Kaya sanki bu kadar açık bir soru beklemiyormuş gibi Aylin’e bakakaldı. Ardından gülümseyerek başını salladı ve ayağa kalktı. Elini yardım için uzattı. Aylin uzatılan eli tutmadan bir süre Kaya’ya baktı ve daha sonra ele tutunarak kalktı. Dengesini sağlamaya çalışırken bir süre çok yakın mesafede durunca adeta gözleriyle kalplerine uzanan bir köprü kurdular. Konuşmadan birbirlerine hissettiklerini aktardılar. Aylin, birbirlerine dokunmasalar da Kaya’nın da vücudunun kendisinin ki gibi ısındığını ve kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

“Sana Mert diyebilir miyim?” diye sorduğunda sesinde yılların özlemi ve arzusu vardı. Ne olduğunu anlamadan Kaya, birden arkasını döndü ve atına doğru yürümeye başladı. Yürürken Aylin’e bakmadan ciddi ve sert bir ses tonuyla “Artık Kaya ismini kullanıyorum,” derken karşı tarafa, umut etme, der gibiydi.

Aylin Kaya’nın bu tavrı karşısında çok büyük hayal kırıklığına uğradı. Onunla karşılaştığı için yaşadığı heyecan ve mutluluk yerini, bir anda üzüntü ve sinire bıraktı. Atına

binerken bir yandan Kaya'ya, davranışının kabalığı yüzünden, bir yandan da kendine, duygularına yenik düşüp çok açık sözlü davrandığı için söyleniyordu. Sinirinden Kaya'yı o an gözü görmediği için çok hızlandığını fark etmedi. Parkura gelir gelmez attan indikten sonra eğerin ipini seyise verdi. Süratle Çetin'in yanına yürüdü. Yanına varır varmaz "Acil bir telefon aldım. Ayrılmak zorundayım. Kahvaltı için çok teşekkür ederim," dediğinde Çetin'in elini sıkıyordu.

Çetin "Bir sorun yoktur umarım," derken arkadan Kaya yanlarına yanaştı.

"Halledemeyeceğim bir sorun değil. Teşekkür ederim," dediği sırada yanına Burak geldi. Aylin'e dönerek "Hem geç geldin hem de erken ayrılıyorsun. Bir sorun mu var?" dedi.

Herkes bir anda Burak ve Aylin'e bakmaya başladı. Aylin de ilk defa tanışmalarına rağmen Burak'ın kendisiyle bu kadar ilgilenmesi karşısında şaşırıldı. Burak'ın samimi ve ilgili yaklaşımı karşısında Kaya'nın baktığını hissettiğinden "İstersen kapıya kadar eşlik edebilirsin," diyerek gülümsedi ve Burak ile yan yana çıkışa yürüdüler.

Motoruna bindiğinde Burak, hayran ve dikkatli bakışlarla Aylin'i süzüyordu. "Harika görünüyorsun!"

"Efendim?" diye sorsa da Aylin, Burak'ın açık sözlülüğü ve rahatlığına iyiden iyiye şaşırılmaya başladı.

"Hem motorun çok güzelmiş hem de sen ona çok yakışıyorsun. Tam hayalimdeki kadınsın," der demez Aylin'in ağzı açık kaldı.

"Burak, düşüncelerin ve bunları bana çok açık bir şekilde belli ettiğin için çok teşekkür ederim. Çok gurur duydum," derken elini kalbine götürerek sırttı. "Ama şu sıralar birisine şans vermek için anlaşmıştım. Anlayacağımı umuyorum."

"Yani sevgili değilsiniz. Buda ümit etmek için yeterli. Seni takip etmeye devam edeceğim. Bu arada yine de birbirimizi tanıyalım, bence!"

Aylin bir an için ne diyeceğini bilemez bir şekilde Burak'ın yüzüne bakakaldı. Normalde bu şekilde konuşan, cesurca yaklaşanlardan hoşlanmazdı. Ama Burak'ın hareketleri, araya koyduğu mesafe ve bakışları rahatsız olmasını engelledi.

“Özgüvenin için seni tebrik ediyorum. Ama ümit vermek de istemem,” dedi ve bir süre bekledi. Ardından gözlerini devirerek “Tamam, tanıyalım. En kötü ihtimal iyi birer dost kazanmış oluruz. Olur, mu?” diyerek gülümsedi.

“Bence de neden olmasın? Teşekkürler. Bu arada dikkatli kullan, lütfen...”

4. BÖLÜM

Rıfat ile anlaştıkları restavuranta girmeden bir anda durdu. Görüntüsü, diye aklından geçirdi. Daha önce bu ayrıntıyı düşünmemiş olmasına inanamıyordu. Bir yandan değişmiş midir, diye düşünürken bir yandan eline telefonunu alarak Onur'un numarasını çeviriyordu. Onur telefonunu ilk çalışta açtı.

“Elinde telefon ile mi bekliyorsun, Onur?”

“Söyle Aylin'im...”

“İçtin mi sen?”

“Niye aradın Aylin?” diye sorarken sesi sinirli gelmese de sevgi dolu bir tonlama içeriyordu.

“Ya Rıfat'ın tipi nasıldı? Unuttum...”

Onur'un derin bir iç çektiği telefonda bile anlaşılmıştı. “Uzun boylu, yakışıklı, sonuçta masasında yalnız oturuyordur. Ayrıca seni görür görmez gözleri ışıldar ve tanır, eminim! Oradan çakarsın...”

“Vay be, Onur! Kafan çalışıyor. Teşekkür ederim. Görüşürüz,” dedi ve Onur'un sesini beklemeden telefonu kapattı.

Restavuranta girdiğinde cam kenarındaki bir masada uzun boylu, cılız, yapılı olmayan, saçlarını geriye yapıştırmış bir bey gördü. Onun da Aylin'i fark ettiği hemen ayağa kalkmasından anlaşılıyordu. Yanına gittiğinde Rıfat çapkın ve beğendiğini belli eden gözlerle bakmaya başladı.

“Hatırladığımdan daha güzelsin.”

Aylin yüzüne muzip bir gülüş takınarak “Sana da merhaba,” diyerek elini uzattı ve tokalaştılar.

Karşılıklı birbirlerine gülümseyerek masaya oturdular. İkisi de ilk önce birbirlerini süzdüler. Aynı anda ağızlarını açsalar da Aylin eliyle söyle der gibi yaparak arkasına yaslandı.

“İlk önce aramanın beni şaşırttığını ve bir o kadar da mutlu ettiğini, söylemeliyim. Bu arada sözlerimi bitirene kadar kesmeden dinlersen sevinirim,” dediğinde Aylin şaşırılmış ve tek kaşını kaldırarak bakmaya ve Rıfat’ı pür dikkat dinlemeye devam etmişti. “Hayatımda yaptığım en büyük hata, o gün Yunus’a yardım etmek oldu. Normalde onunla hiç samimi olmamıştım. Nasıl yaptım da o gün ona uydu, anlamıyorum... Yaptığım hiç affedilir bir durum değil, biliyorum,” derken Aylin’in o an içinden bir şey aktı. Rıfat’ın gözlerine baktığında samimiyetini ve pişmanlığını görebiliyordu. Rıfat konuşmaya devam etti. “Seni hemen tanımam da bu nedenledir. O zamanlar yanına gelip özür dilemeye çok çalıştım. Ama benim yüzüme bile bakamıyordun... Sonuçta o yaşta genç bir kız, tüm okulun önünde, kendi cesaretiyle bile olsa oraya, o şekilde gelmiş olması... Sen beni affetsen de galiba ben kendimi affedemeyeceğim. Üstelik o kadar sevimliydin ki... Mezun olana kadar hep seni takip ettim. Tabii o günden sonra Yunus ile hiç konuşmadım. Saçların, o iri lacivert gözlerin,” der demez Aylin’e doğru yanaşarak eğildi ve “Bu arada gözlerin lacivert değil mi?” diye sordu.

Bir süre gülümsediler. Aylin ne diyeceğini, ne düşüneceğini bilemez bir haldeydi. Adeta nutku tutulmuştu. Heykel gibi oturduğu için Rıfat bir süre sonra elini sallayarak “Beni duyuyor musun?” diye sorduğunda Aylin, ruhunu yıllardır içinde tuttuğu intikam çukurundan bir çırpıda çıkardı. Rıfat’a inanıyordu. Sesi çok sıcaktı. Düşününce aslında bakışlarının da o zamanlarda böyle olduğunu hatırladı. Yunus’un arkasından seslenişini, Aylin’e bakarken ki pişmanlığını gözünün önüne getirdi.

“Buradayım! Çok şaşkınım. Ama seni gördüğüm için, bunları şu andan senden duyduğum için çok mutluyum. Yıllardır hep senden ve Yunus’tan nefret ettim. Çok zor günler yaşadım. Ama...” derken karşısındaki pişman gözler, artık bundan sonrası için ruhunu özgür bırakmasına izin verdi.

Uzun süren sohbetin ardından rahatlamış, mutlu ve huzurlu bir şekilde Rıfat’ın yanından ayrıldı. Eteğini ustaca bacaklarının arasına toplayarak motoruna bindi ve yola çıktı. Tüm gün yaşadığı duygu yoğunluğunu üzerinden atma ihtiyacı hissediyordu. Çareyi evine gitmek yerine Ayşe Hanım’ın yanına gitmek olduğunu düşündü. Vardığında kapıyı Ayşe Hanım açtı.

“Birkaç gün sizde kalabilir miyim, Cicoşum?” diye sordu.

“Onur sende kalacaktı akşam.”

“Hadi ya! Eve hiç uğramadım. O zaman eve gideyim. Hem kıyafetlerim de yok. Yarın sizde kalırım,” dedi ve kapıdan girmesi ile Ayşe Hanım’ı öperek çıkması bir oldu.

Yolda kenara yanaşarak erkek arkadaşında olduğunu düşündüğü Onur’u aradı. “Akşam bana gelir misin? Sana ihtiyacım var,” dedi.

***

“Oğlum seni iyi görmüyorum. Resmen kızını takip ediyoruz.”

“Sana gelmene gerek yok dediğimi hatırlıyorum. Geldin madem, sus!”

Kaya, Aylin’in akşam Rıfat ile dışarı çıkacağını bildiği için takip etmek istemişti. Suat da arkadaşını yalnız bırakmadığı için peşine takılmıştı. “Tamam, ama kabul et! Sen ona âşıksın.”

“Bir daha söylemeyeceğim. Âşık değilim. İntikam aldığını ve alacağını itiraf ettiği için merak ettim. Hepsi bu!”

“Tabi tabi, eminim öyledir,” dediği sırada Kaya, yan yan Suat’a sinirle bakınca sustular.

Kaya konuyu değiştirmek için “Burası Aylin’i büyüten bakıcısının evi... Bir de Aylin’den bir yaş büyük oğlu var. Adı Onur. Aylin ile araları çok iyi...” dediği sırada Aylin dışarı çıktı.

Camın önünde, tekli koltuğunda bacak bacak üstüne atmış bir şekilde öylece Aylin’i ve Onur’u izliyordu. Arkasında oturmaktan canı sıkılan Suat, yanına gelerek “Daha ne kadar süre onları izlemeyi düşünüyorsun?” diye sordu.

Suat’ın sorusuna cevap vermek yerine içini dökmeyi tercih eden Kaya, gözlerini onlardan ayırmadan konuşmaya başladı. “Çok samimi gözüküyorlar. Uzun uzun konuşabildiklerine göre...”

Suat daha fazla dayanamadı. Onu böyle üzgün, çaresiz görmek istemiyordu. “Ben çıkıyorum kardeşim... Sen de aklını başına topla. Daha ne kadar Aylin’e takılı kalacaksın?”

“Kopamıyorum, Suat,” derken sesi çok çaresiz çıkınca Suat yerinden kımıldayamadı. Kaya arkadaşına bakmadan konuşmaya devam etti. “Nedenini bende bilmiyorum. Şimdi buradan izliyorum. O Onur denen çocuğun yerinde olmak istiyorum. Ama yanına gelince duygularımı kontrol edemiyorum. Gözümün önünde birden kucağımdan kalktığı gibi beni rezil eden kızı düşünüyorum. Dışarıdan düşününce, abartılmayacak bir durum gibi gelebilir. Bilmiyorum... Neden uzattığımı, tepki gösterdiğimi bilmiyorum. O, yanımdayken işler daha zor oluyor.”

“Sen onun yakınına geldin. Onu Yunus’un yanında görüp takip eden buraya yerleşen sendin. Gördüğün gibi o günün etkisini atlatamamış. Bir kız olarak onun yaşadıklarını kolay mı sanıyorsun. Sen, bence ondan böyle bir tepki geldiği için hazmedemedin. O değil de başkası olsaydı böyle bir muameleye maruz kalsaydın, bu kadar etkilenmeyecektin, diye düşünüyorum.”

“Ne demek bu?”

“Düşün bulursun,” dedi ve gitti.

“Ah be Suat! Yine haklısın... Onu okulun ilk günü gördüğümde vurulmuştum. Işık saçan kabarık saçlarını, kocaman gözlerini görmek için bir hafta peşinde dolaşmışım. Tanışmak için fırsat kollarken... Tanışma anımızın farklı olmasını istemiştım. Beni görünce etkilenmesini, benim hissettiklerimi hissetmesini istemiştım. Ama beni küçük gördü. Dalga geçti...”

***

Onur bir süre sonra Aylin’in, arkadaşlarının yanına dönmesi konusundaki ısrarını kırmayarak evden ayrıldı. Aylin eline fotoğraf albümünü aldı ve koltuğa oturdu. Bacaklarını kendine doğru çekti. Albümüne bakarken birkaç damla ile başlayan gözyaşlarının, bir süre sonra hıçkırıklara dönüştüğünü fark etmemişti. Albümü kenara atıp başını bacaklarına gömdü. Çocukluğunu, gençliğini, ailesini düşündü. Düşündükçe içinde ki kara delik büyüdü. Ruhu karanlığa doğru çekilirken telefonuna gelen mesajla, içinde bulunduğu duygusal kaostan çıktı.

Burak Mesaj: “Eee! Arkadaşın sınavı geçti mi? Not: Numaranı izinsiz aldım, kusura bakma. Ben Burak...”

Aylin bir an için hemen telefon numarasını bulup, buluşmasını hatırlamasına şaşırıldı. Burak’ın ısrarcı tavrı ve bundan rahatsız olmaması garip geldi. Şimdiye kadar Aylin derdini açmadan kimse nasıl olduğu ile ilgilenmemişti. Onur hariç!

Aylin Mesaj: “Arkadaş kalmaya karar verdik...”

Mesajı yolladıktan sonra çok geçmeden yeni bir mesaj geldi.

Burak Mesaj: “Üzıldüm, diyemeyeceğim.”

Aylin son akan gözyaşını sildi ve çok düşünmeden cevap yazdı.

Aylin Mesaj: “Deseydin, inanmazdım zaten.”

Çok geçmeden Burak, bu sefer telefonla aradı. Aylin konuşacak durumda hissetmese de açmak zorunda kaldı.

“Efendim,” derken sesinin titremesine engel olamadı.

“Aylin, ağladın mı sen?”

O anda Aylin elini başına götürerek içinden, al buyur, diye geçirdi ve derin bir nefes aldı.

“Şu anda konuşacak durumda değilim. Daha sonra,” der demez Burak sözünü kesti.

“O kişinin senin için önemli olduğunu bilseydim...” dedi ve biraz bekledi. “Konuşmak istersen... Hatta daha iyi bir fikrim var. Gel seni biraz rahatlatayım.”

“Burak... Şu an bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Hem emin ol şimdi hiç iyi gözükmüyorum ve makyaj yapacak halimde yok.”

“Saçmalama Aylin! İstersen gelip alayım.”

“Gerek yok! Of...” dedi ve biraz düşündü. Sebebini anlamadığı bir şekilde akıl tutulması yaşıyordu. “Tamam, ama çok kalmayacağım. Sabah da iş var, biliyorsun,” dedi.

“Tamam. Konum atıyorum.”

Aylin telefonu kapatır kapatmaz verdiği karardan pişman olsa da artık çok geçti. Uzun zamandır Onur’dan başka kimseyle dışarıda vakit geçirmemişti. Aslında kasıtlı olarak hayatına samimi şekilde arkadaş sokmamaya çalışıyordu. Özellikle kız arkadaş istemiyordu. Çocukluğundan bu yana kız arkadaş deneyimleri hep hüsrarla sonuçlanmış, kendine erkek arkadaşları daha yakın ve samimi bulmuştu. Burak ile en azından dost oluruz, diyerek kendini sakinleştirmeye çalıştı.

Motoruna atladığı gibi Burak’ın attığı konuma gitti. Adrese geldiğinde teklifi kabul ettiği için içinden kendine, okkalı bir küfür savurdu. Açık hava, sosyetenin takıldığı ve tabii paparazzilerin de kapıda beklediği bir gece kulübüydü. Kaskını çıkarmadan biraz daha ileri giderek durdu ve telefon ile Burak’ı aradı.

Burak “Selam, geldin mi?” diyerek telefonu açtı.

“Burak ben gelmesem, kırılır mısın?”

“Neredesin?”

“Biraz ileride...” der demez Burak “Tamam bekle, ben geliyorum,” dedi ve telefonu kapattı.

Aylin motorundan indi ve kulübe bakmaya başladı. Bir süre sonra Burak’ın kendine koşarak geldiğini gördü.

Yanına gelir gelmez endişeli gözlerle “İyi misin?” diye sordu.

“Bunu telefonda da sorabilirdin. Şu an böyle bir yerde eğlenecek durumda değilim.”

“Tamam, özür dilerim, düşünemedim,” derken ona karşı mesafesini korudu. Bu davranışı Aylin’in gözünden kaçmadı ve çok hoşuna gitti. “Başka bir yere gidelim. Bekle beni,” dedi ve Aylin’in gözlerine çok kısa bir süre baktı. Aylin’in pes etmiş gibi omzunun çöktüğünü görünce gülümseyerek göz kırptı ve kulübe koşmaya başladı. Aylin de tekrar motoruna bindi ve kaskını takarak bekledi.

Burak'ın arabası giderken Aylin'de arkasından motoruyla onu takip etti. Çok uzak olmayan bir yerde durduğunda etrafta ne bir işletme ne de bir gece kulübü vardı. Durduktan sonra motordan inmeden sadece kaskını çıkartarak etrafına bakındı. İlk baştaki şaşkınlığı, başını çevirdiğindeki manzarayı ve koltuk amacıyla ayarlanmış iki kütüğü gördüğünde yerini hayranlığa bıraktı. Sırtarak motordan indi. Burak'ta o sırada bagajından bira şişesi çıkartıyordu.

“Ben alkol kullanmıyorum, Burak,” der demez Burak, Aylin'e bir süre şaşırılmış gözlerle baktı. Sonra kaşlarını kaldırarak başını salladı ve şişeleri yerine koydu.

Aylin hemen oturarak temiz havanın ve manzaranın tadını çıkarmaya başladı. Burak bilerek Aylin'in yanında konuşmadı. Onu, düşünceleriyle baş başa bırakmak için oturdu. Sessizliği Aylin'in bozmasını bekledi. En sonunda Aylin Burak'a bakmadan “Teşekkür ederim,” dediğinde Burak öne eğildi ve kollarını bacaklarına dayadı. Bir yandan anahtarlığı ile oynarken “Neden?” diye sordu.

“Beni buraya getirdiğin için...”

Sırtarak “Önemli değil,” dedi ve bir süre bekledikten sonra devam etti. “Anlatacak mısın?”

Aylin Burak'a baktı. Daha sonra Onur'dan başka kimse Aylin'in nasıl olduğu ile bu kadar ilgilenmediğini hatırladı. Aslında şu anda yanında başkasının olmasını ve bu soruyu, ilgiyi başkasından duymak istediğini düşündü. Bu düşünce ile yaşadığı hayal kırıklığı suratının ekşimesine sebep oldu. O kişi tabii ki Mert'ti.

“Aslında anlatması zor... Çünkü uzun ve karışık bir durum,” der demez Burak yüzünde takındığı sırtmayla lafını böldü. “Benim yeterince vaktim de var, sabrım da...”

Aylin, anlatmadan Burak'ın pes etmeyeceğini anladı. Gülümseyerek başını salladı.

“Kısa bir özet geçeyim o zaman... Ben uzun yıllar hayatıma çok fazla sayıda kişi ekleyemediğimi fark ettim. Bunca yıl çok eğlendim ve kontrollü yaşadım. Amaçlarım ve planlarım vardı. Planlarımın hepsini yaptım. Bu akşam yapacak bir plan ve amaç bulamayınca da kendimi, koskoca bir çölün ortasında tek başıma buldum. Tabii ki yapayalnız demek çok doğru olmaz ama...” dedikten bir süre sonra biraz bekleyince lafını Burak tamamladı.

“Kalbi kırık, duygusal açlık, aşka susamış,” dedi ve Aylin’in ağzı açık kaldı.

Aylin “Ben bile bu kadar güzel tamamlayamazdım,” derken ikisi de kahkaha atmaya başladı. Başını Burak’a çevirerek “Vaay! Dışarıdan bunlar belli oluyor mu?” diye sordu.

Burak ayağa zıpladı ve Aylin’e döndü. Yüzünde muzip bir gülümseme ile “Hayır, tabii ki...” dedi. Eliyle bir dakika diye işaret etti. Arabaya giderek müzik açtı. Geri döndü ve elini Aylin’e uzattı. “Hadi gel, geceyi dans ederek sonlandıralım.”

Aylin kaşlarını çatarak bir süre tepesinde dikilmekte olan Burak’a baktı. En sonunda pes etmiş bir şekilde başını sallayarak ayağa kalktı. “Normal birisi de zaten beni bulmaz,” diyerek elini tuttu. Dans ettikten sonra evlerine dağıldılar.

***

Kaya, arabanın içinde dudaklarını kemiriyordu. Birden eline telefonunu aldı. Suat “Daha ayrılalı ne kadar oldu?” diye sordu.

“Kapa çeneni Suat! Yoksa alınır, bir daha aramam, ona göre...”

“Kız gibi konuşma oğlum... Ne oldu sen onu söyle?” dediğinde merakla karışık endişe vardı.

“Ben ne yapacağım Suat? Aylin elimden uçup gidiyor ve ben sadece seyrediyorum. Şimdi de Burak zibidisi çıktı.”

“Ne? Ne diyorsun oğlum sen? Onur vardı ya yanına!” Suat duydukları karşısında şaşkınlığını gizleyemedi. Bir yandan da arkadaşının gözünün önünde azap çekmesine üzülürken bir yandan da ona için için kızıyordu.

Kaya gözlerini bir an bile Aylin ve Burak’tan ayırmadan Suat ile konuşuyordu. Aylin’in Onur ayrıldıktan sonra evden çıkıp Burak ile buluştuğunu ve dans edene kadar neler yaptıklarını tek tek anlattı. Bunları anlatırken sesi korkak ve bir o kadar da çaresiz çıkıyordu.

“Kaya, bence şimdi evine git. Duş al, yat ve dinlen. Yarın sakın kafa ile buluşalım. En baştan alalım ve önümüze bakalım. Tamam, mı kardeşim?”

“Tamam,” dedi ve telefonu yan koltuğa fırlattı ve yola çıktı.

Suat, ertesi gün ellerinde bir torba kahvaltılık ile kapıya dayandı. Kapıyı uzunca bir süre çaldıktan sonra Kaya, küfür sallayarak kapıyı açtı.

“Daha yarım saat önce yattım. Bu ne acele, bu saatte...” derken tekrar yatağına yatmıştı.

Suat sesini değiştirerek arkadaşına takılmaya başladı. “Ben kahvaltıyı hazırlayana kadar yat sen hayatım, sonra konuşacaklarımız var,” dedi ve kahkaha atmaya başladı. Arkadan isabet eden yastık yüzünden kahkahasını bitirmek zorunda kaldı.

Koltuklarını camın önüne çekmiş bir şekilde otururlarken Aylin’in evini izliyorlardı. Bir süre hiç konuşmadılar. Kaya’nın çalan telefonunun sesi ile sessizlik bozuldu ve “Tamam, evdeyim getir,” diyerek telefonu kapattığında Suat’ı kendine bakarken buldu. Bir iç çekerek “Ne oldu yine Suat?” diye sordu ve kahvesinden bir yudum aldı.

“Düşünüyorum Kaya... Sen önceden de böyle miydin, yoksa yeni mi oldu, diye.”

Kaya Suat’ın yüzüne bakmadan “Ne diyorsun?” dedi.

“Seni üniversiteden beri tanıyorum. O zamanlarda da ağırbaşlı, sakın, cömert biriydin. Hatta seni soran kızlara, senden için güvenin sembolüdür, derdim... Sonra askerden döndüğünde sana bu işe girelim dedim. Sınavları geçtik...”

Kaya Suat’ın yüzüne ters ters bakarak “Nereye varmaya çalışıyorsun, Suat?” diye sordu.

Suat da biraz sesini yükselterek “Dinle kardeşim, kesme!” diyerek tersledi ve devam etti. “Yani seni çok uzun zamandır tanıyorum. Şimdi aklıma geldi de, senin hiç uzun süreli ciddi bir ilişkin olmadığı. Sebebi Aylin mi?”

Suat öylece gözlerini Kaya’ya diksedeydi Kaya ona hiç bakmadı. Bir süre sonra elindeki kahve fincanını aralarındaki sehpa bırakarak ve bakmadan konuşmaya başladı.

“Evet,” der demez ayağa kalktı. Aylin evde olmasa da evini izlemeye devam etti. “Denedim... Çok denedim... Hatta bana gelen şarkıların izini aradım. Onu bulursam, tanırda seversem onun sayesinde içinde bulunduğum paradokstan çıkarırım belki, dedim. Başaramadım... Kimse bana onun gibi masum, anlamlı ve etkileyici bakmadı. Onun kokusu

gibi hiçbir koku beni çekmedi,” derken Suat birden lafını böldü. “Niye o zaman? Niye uzattığı eli tutmadın?”

Kaya, arkadaşının samimi sorusunun ardından arkasını döndü. Suat’a bakarken gözlerinde hüçün yerine öfke vardı. Ama öfkesi Suat’a değil, kendisineydi.

“Bende kendimi anlamıyorum. Defalarca kendime bunu soruyorum... Kendi kendime onu seviyor musun, diye soruyorum. Cevap yok! Ona kızgın mısın, diye soruyorum. Evet, diyor. Ama kalbim... Peki, kalbim o zaman niye acıyor?”

Suat ayağa kalktı ve Kaya’nın yanına gitti. Gözlerini bir an bile gözlerinden ayırmadan elini arkadaşının omzuna attı ve “Çok zor bir adamsın...” derken kapının çalması ile konuşmaları bölündü.

Kaya kapıyı açmaya gitti. Şoförü haber verdiği gibi kapıda elinde büyük bir sarı zarf ile dikiliyordu. Zarfı elinden aldıktan sonra salondaki koltuğa bıraktı ve Suat’ın yanına geri geldi. Suat meraklı gözlerle Kaya’ya bakmaya başladı. Suat, beklediği açıklama gelmeyince “Eee! Kardeşim, zarfta ne var?” diye sordu.

Kaya derin bir iç çekti. Kendisi zarfın içindekilerin ne olduğunu biliyordu. Suat’tan hiçbir gizlisi yoktu. Bu konu dışında! Biraz düşündü ve ayağa kalktı. Zarfı getirerek konuşmadan, direk Suat’ın eline tutuşturdu.

Suat ilk önce koltuğa oturdu. Ardından zarfı açtığında içinden çıkanları incelemeye başladı. İçinden çıkanların Aylin ile ilgili olduğunu gördü. Haftalık, saat saat yaptıkları, gittiği yerlerin listesi, uzaktan birçok fotoğrafı vardı. Suat’ın ağzı açık kaldı. Bir süre yorum yapmadan inceledi. Şoku üzerinden atar atmaz Kaya’ya baktı.

“Kaya, oğlum senin durumun hiç iyi değil. Ne zamandır Aylin’i böyle takip ediyorsun?”

Kaya bir süre, Suat sanki soru sormamış gibi dinginliğini korudu. Ardından iki eli cebinde bir şekilde Suat’a döndü. “Beş yıldır. Şarkıları araştırmak için bu işe girmiştım. Bir sonuç elde edemeyince Aylin aklıma geldi. Onu buldum... Ne yer, ne içer, neyi var, neyi yok, neler yapar...” dedi ve ağzı açık kalan Suat’a karşı gözlerini devirerek yerine oturdu. “Oradan bana delirmişim gibi bakma!”

“Tabii canım, gayet normal böyle şeyler,” derken oda koltuğa oturdu. Ardından uzun zamandır düşündüğü problemi çözmüş gibi heyecanlanarak yan döndü. “Sen? Sen bana Antalya’ya geldiğinde Aylin’i görmeye geldin. Onun yanındakinin peşinde olduğumu biliyordun.”

Kaya, Suat’ın ağzı açık bir şekilde şaşkın ve bir o kadar da endişeli baktığını görünce gülümseyerek başını salladı. “Sana daha önce söylemediğim için üzgünüm.”

“Üzgün müsün?” diye bağırdı. “Oğlum,” diyerek ayağa fırladı ve camın önünde, iki eli belinde volta atmaya başladı. “Sen bu kıza karşı nasıl bu kadar mülkiyetçi davranırsın? Hadi onu anladık diyelim. Madem bu kadar kontrol manyağı olacak şekilde aşkından delirdin, onun elini nasıl tutmazsın?”

Suat’ın sözleri o an Kaya’nın yüzüne yumruk gibi inmişti. Ne olduğunu anlamadan içine birden derin bir keder çöktü. Uzun bir süre sakinleşmek için konuşmadılar. İkisi de durumu kurtarmanın yolunu düşünmeye başladı. Suat birden başını kaldırdı. Yüzünde pis bir sırıtış belirdi. “Buldum,” dediği an Kaya kaşlarını çatarak arkadaşına baktı. “Bir hafta sonra senin doğum günün var, değil mi? Bir davet organize edeceğiz. Tabii oda davetli olacak... Ama son anda yer değişti diye onun senin ile baş başa kalacağı bir yere yönlendireceğiz. Sende yaptığın eşekliği düzelterek ve onun gönlünü alacaksın.”

Suat evden ayrılana kadar Kaya, arkadaşının planına yorum yapmamıştı. Ama uzun süredir ilk defa bu kadar heyecanlandığını hissetmişti.

5. BÖLÜM

Ruhunu Rıfat'tan kurtaran, tüm uğraşmalarına rağmen kalbini Mert'ten çekip çıkartmayı başaramayan Aylın, bir hafta boyunca kendini sadece işine verdi. Ayşe Hanım'larda kalarak onun gönlünü de alarak eşyalarını eve bırakmış ve işe gelmişti. İşyeri bu hafta çok monoton bir yaşama dönüşmüştü. Aynı saatte kahve içiyor, odasından çıkmıyordu. Birden içeri genç çalışanlardan birisi elinde bir davetiye ile kapıda belirdi. Gülümseyerek bıraktıktan sonra dışarı çıktı. Zarfı açarak davetiyeyi içinden çıkardı ve okumaya başladı. Okuduklarını anlamıyormuş gibi defalarca okudu. Gözlerini davetiyeden alamıyordu.

“Bu hafta sonu Kaya'nın doğum günü mü?”

Odasında oturan Aylın, elindeki davetiyenin etkisi ile kendisini bir türlü işe veremiyordu. Gidip gitmemeyi, giderse nasıl bir hediye götürmesi gerektiğini düşünürken içeri bir bayan girdi. Tanımasa da ilginç bir şekilde bayan tanıdık gelmişti.

“Buyurun?” diyerek, niçin gelmişsiniz, şeklinde sorarcasına bayana baktı.

“Merhaba Aylın Hanım, ben Defne.”

“Kusura bakmayın Defne Hanım, çıkaramadım.”

Defne bu arada Aylın'ın masasının önüne kadar gelmişti. Gülümseyerek “Ben Kaya Bey'in kardeşiyim. Ağabeyimi görmeden sizi görmek, tanışmak ve vaktiniz varsa özel olarak konuşmak istedim. Biraz zamanınızı alabilir miyim?” diye sorarken sesinden son derece samimi ve içten olduğu anlaşılıyordu.

“Tabii oturun lütfen,” dedi ve eliyle işaret ederek önündeki koltuğu gösterdi.

“Aylın, Defne oturana kadar onu süzdü. Ağabeyi gibi sarı saçları, mavi gözleri yoktu. Defne kumral, kahverengi gözlü olmasına rağmen yinede Kaya'ya benzediğini düşündü.

“İzin verirseniz size Aylın diyebilir miyim?” diye sordu. Aylın'ın sadece başı ile onaylamasıyla sözlerine devam etti. “Aslına bakarsan senin beni tanımadığımı biliyorum. Ama ailecek biz seni çok iyi tanıyoruz. Ağabeyimin lise yıllarının sonunda, bir yılını kaybettiği o sene, ben yaklaşık sekiz yaşındaydım... Ağabeyim evde dokunulmazlığı olan birisi olarak büyütüldü. Yanlış anlamayın kötü yetiştirilmedi. Sadece zorluk yaşamadı.”

“Ne demek bu? Seni öyle yetiştirmediler mi?” Aylin aklına eseni hemen soran huyu nedeniyle Defne'nin konuşmasını böldü. Defne buna aldırış etmedi ve sadece gülümseyerek tepki verdi.

“Beni de tabii öyle yetiştirdiler ama işin aslı biraz farklı... Ağabeyimin evin içindeki konumu değişik... On sekiz yaşını doldurunca aile mal varlığının büyük bir kısmı ona devredileceği için o zamanlar farklı bir şekilde ağabeyime yaklaştıklarımı düşünüyorum.”

“Tüm bunları bana niye anlatıyorsun?”

“Beklersen geleceğim,” dedi ve derin bir iç çekip devam etti. “Senin ile yaşadığı talihsiz olaydan psikolojik olarak çok etkilendi. Bir yıl okula gitmedi, sadece sınavlara girdi. Bana göre şımarıklık etti. O zamanlar bunu idrak edecek yaşta değildim. Ancak aklım ermeye başladığında, özellikle senin o zamanki yaşına geldiğimde esas mağdur olanın sen olduğunu anladım. Onun yaşadığı psikolojik durumu hiç anlamıyorum. Sana karşı hep tepkiliydi. Nefrette ettiğini düşünmüyorum. Ama akıllı ve kalbi bir yerlerde takılı kalmış gibi davranıyor. Çıkamıyor! Seni şu anda ilk defa görüyorum. Bir erkeğin aklından kolay kolay çıkacak bir bayan olmadığın belli... Benim merak ettiğim, sen, ağabeyim hakkında ne düşünüyorsun?”

Aylin duyduklarının etkisinden çıkamamışken kendisine yöneltilen soru onu şoka sokmuştu. Bir süre sessiz kalınca Defne seslenmek zorunda kaldı.

“Aylin!”

Başını sallayarak kendine gelen Aylin “Defne Hanım. Neyse ben de Defne diyeyim,” dedi.

“Evet, lütfen,” diyerek Defne araya girince Aylin ayağa kalktı. Kapıyı kapattıktan sonra Defne'nin tam karşısındaki koltuğa oturdu. Bir süre sonra Defne'nin gözlerinin içine bakarak konuşmaya başladı.

“Şu anda Defne, seni çözmeye çalışıyorum. Seçtiğin kelimelerden, konuya girişinden, ailenin ağabeyine karşı tutumundan dolayı, senin ailene karşı içten içe kırgınlık hissettiğini sezdim. Bu durumun ağabeyinin suçu olmadığını anlayacak kadar zeki olduğundan ona karşı kızgın değilsin. Hatta iki kardeş yakın olduğunuzu, onun için endişelenmeden ve buraya gelip bana bu soruyu sormandan anlayabiliriz. Anlamadığım, benden ne istiyorsun?”

“Vay! İki dakikada beni çözebilen tek insansın,” derken başını sallayarak gülüyordu. Aylin'den hoşlandığı gözlerinden, bakışlarından anlaşılıyordu. “Senin ile iyi

anlaşacağımızdan eminim. Açık sözlüsün. Bu zamanda nadir rastlanan bir meziyet haline geldi bu, maalesef! Ben ağabeyimin sana karşı yoğun duygularının olduğunu düşünüyorum.”

Aylin bir şoka daha girmişti. Ama şoku atlatarak sinirle karışık yüzünde engelleyemediği sıyrılmayla başını hayır, der gibi salladı. “Hayır, Defne. Yanılıyorsun! Ben, tam tersi bir şekilde benden hoşlanmadığına eminim. Hatta bana bunu kanıtladı. Yanlış düşüncelere kapılma lütfen ve bu konuyu kapatalım. Bu arada beni anladığımı söylediğin için de ayrıca teşekkür ederim,” der demez kapı açıldı. Kaya içeri girdiğinde kardeşine kaşlarını çatıyordu. Tedirgin bir şekilde Defne’ye bakarak “Burada ne arıyorsun?” diye sordu. Defne önce Aylin’e baktı ve birbirlerine gülümsediler.

“Aylin Hanım ile tanışmaya geldim. Havadan sudan konuşuyorduk,” derken konuştuklarının aralarında kalmasını tembihler gibiydi. Aylin de bunu anladığı için sesini çıkarmadı.

***

Kaya toplantıdan odasına geçerken sekreteri Sedef Hanım, Defne’nin geldiğini ama direk Aylin Hanım’ın odasına gittiğini söyledi. Birden duydukları karşısında Kaya’nın beyninde şimşekler çaktı. Başını anında karşıya, Aylin’in odasına çevirdiğinde karşılıklı muhabbet ettiklerini gördü. Hızla onlara doğru yürümeye başladı.

“Bu kız ne yapmaya çalışıyor? Yemin ederim bu defa onu boğacağım. Elimden kurtulamayacak...”

Kapıyı açar açmaz Aylin’e bakmamaya çalışarak direk kardeşine odaklandı.

“Burada ne arıyorsun?”

Kaya’nın odasına geldiklerinde ne kardeşinin ne de kendi ağzını bıçak açmıyordu. Kaya sinirini masada tutturduğu ritimle çıkartırken Defne’nin sabrı taşı ve ayağa fırladı.

“Aylin’in muhabbeti daha iyiydi. Ne diye getirdin beni buraya konuşmayacaksan?” diye sorduğunda ellerini beline atmış Kaya’ya bakıyordu.

Kaya Defne’ye bakmadan, ritim tutturduğu eline odaklanarak ciddi ve donuk bir sesle “Ne konuştunuz?” diye sordu.

“İşinin hayırlı olmasını söyledim. Merak etmişim onu, tanıştık, havadan sudan konuştuk. İtiraf edeyim, büyüleyici bir kız... Çok sevdim,” der demez yüzüne muzip bir sırıtış yapıştirarak koltuğa oturdu. Belinden yukarısını ağabeyine döndürdü. Şımarık kızlar gibi koltuğun koluna dirseğini dayayıp yüzünü ellerine yasladı.

“Bu kadar yani?”

“Evet,” dedikten sonra gözlerini kısıp muzip bir şekilde bakarak “Daha farklı olmasını mı isterdin?” diye sordu.

“Saçmalama Defne! Şu sıralar üst üste şaşırtıyorsun ve beni hayal kırıklığına uğrattıyorsun. Buraya annelerdeki imalı sözlerini konuşmak için çağırdım. Seni Aylin’in yanında buldum. Konusu açılmışken neydi o gün ki halin?”

Defne “Hiçbir şey,” derken suratı birden asıldı.

“Dökül Defne!”

Kaya her ne kadar sinirli olsa da kardeşine karşı öfkeli bakamıyordu. Defne de ağabeyinin sevgisini hissettiği için konuşmaya başladı.

“Özür dilerim. Bazen bencil, kıskanç ve şımarık bir kız oluyorum. Anneannemin tüm mal varlığını ölürken ilk erkek torununa bırakmasına, oldum olası kafayı taktım. Neden erkek? Tabi bunda senin suçun yok. Ama galiba bu konudan dolayı ailemizin sana karşı davranışlarını etkilediğini düşündüm. Daha doğrusu kendimi öyle inandırdım. Hatta...” dedi ve cesaretini toplamak için bekledi. Kaya tek kaşını kaldırarak “Hatta?” diye sordu ve Defne ağabeyine baktı.

“Hatta Aylin’e olan tavrının da senin şımarıklığından kaynaklandığını düşünüyorum. Çünkü ona karşı tepkinin iki nedeni olabilir. Ya şımarıklığın ya da...” dedi ve devamını getiremeyince Kaya bir kez daha müdahale etmek zorunda kaldı.

“Ya da?”

“Ya da sen ona âşiksın! Bu nedenle ona bu kadar kırgınsın.”

Kaya, Suat'ı bürosuna çağırdı. İlk önce Defne'nin yaptıklarını ve söylediklerini anlattı. Şimdi de karşılıklı oturmuş yaptıkları planın üstünden geçiyorlardı. Suat "Bu konuyu bu sefer halletmelisin. Defne bile anlamış, senin Aylin'e âşık olduğunu... Dilinden kurtulamazsın söyleyeyim," derken bıyık altından sırıtıyordu.

"Sağ ol kardeşim. Geç dalganı... Ama bu iş hiç kolay olmayacak."

"Niye? O seni seviyor, sen onu seviyorsun... Sorun ne?"

"Sorun, Aylin!" dediğinde Suat şaşırılmış bir şekilde Kaya'ya bakıyordu. Kaya devam etti. "Aylin'in beni kolay kolay affedeceğini düşünmüyorum. İlk önce bana çektirecektir, bundan eminim."

"Eee! Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Artık kaçmayacağım. Onu kazanmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Eninde sonunda pes edecektir. Tabii bu süre ne kadar olur, bilemiyorum. Aylin'in insafına kaldım."

***

Aylin, yıllar önce yaptığı yağlı boya tabloyu mavi renkli kâğıt ile kapladı. Mert'in gözlerini hayal ederek yaptığı bir resimdi. İleride evinin yatak odasına asmak için saklasa da onu Mert'e hediye ederek ruhunu ona vermek istediğini düşündü. Böylelikle hem ondan kalan son hatıradan kurtulacak hem de ömür boyu yetecek vicdan azabıyla onu cezalandıracaktı. Paketledikten sonra giyinmeye gitti. Gardırobunu açtıktan sonra karşısına geçti. Bir yandan masum görünürken bir yandan kıskırtıcı görünmek istiyordu. Aynı zamanda Mert'i kıskandırmak niyetindeydi. Düşünürken içinden her ne kadar ondan Mert diye bahsetse de konuşurken Kaya demeye karar verdi. Ta ki onu affedene kadar...

Hazır olduğunda belinde metal halkalar olan straplez beyaz renkli şort tulum giyinmişti. Saçlarını birkaç tutamı omzuna düşecek şekilde dağınık bir topuz yapmıştı. Belli belirsiz bir makyaj yaptıktan sonra kulağının tekine top bir küpe diğerine ince, omzuna kadar sarkan, ucunda top olan zincir şeklinde bir küpe takmıştı. Küçük mavi sırt çantası ile aynı renk bir babet ayakkabı giyindikten sonra paketini de aldı ve garaja indi.

Çok narin kullandığı spor arabasının bagajına paketi yerleştirdikten sonra tam direksiyona geçmişti ki mesaj geldi. Mesajın Kaya'dan geldiğini görünce hem şaşırmış hem de içinin heyecanla dolduğunu hissetmişti. Mesajda adres değişikliği olduğu yazıyordu. Yeni adresi navigasyona girdikten sonra yola koyuldu.

Yaklaşık bir saat sonra adrese geldiğinde kapıdaki iki kişiden birisi hemen arabanın kapısını açtı. Aylin indiğinde diğer kişi ağır adımlarla yanına geldi. Elini uzatarak “Merhaba Aylin! Ben Suat,” dediğinde Aylin şaşırıldı. Suat’ın yüzüne neler oluyor, der gibi bakmaya başladı. Suat muzip bir şekilde sırıtırken “Seni Mert’e götürmeye geldim,” dedi. Aylin bagajdan paketi aldı. Suat’a dönerek ilk sözlerini söyledi. “Mert değil, Kaya’nın doğum gününe geldim.”

Şaşırma sırası Suat’ta idi. Başını sallayarak gülümsedi. “Nasıl istersen, hazırsan seni götürüyüm,” dedi ama Aylin yerinden kıılmadı.

“Bana işin aslını ve nereye gideceğimizi söylemeden şuradan şuraya gitmem!”

“Mert... Pardon Kaya, senin ile yalnız doğum gününü kutlamak istedi. Teklif etseydi kabul etmeyeceğini bildiği için böyle bir yöntemle başvurdu. Ayrıca sana olan duygularını açıklayacak ve senden af dilenecek...” Suat Aylin’e içten, samimi bir şekilde gülerken son derece yumuşak ve sakin konuşmuştu. Aylin Suat’ı ilk defa tanımıştı. Ama yıllarca tanıyormuş gibi hissetti. Başını evet, der gibi sallayınca Suat eliyle yön verdi. İkisi yan yana yürürken karşısında helikopteri gören Aylin, birden yerinde durdu.

“Bu ne şimdi?” diye sorarken Suat’a kaşlarını çatarak baktı.

Suat muzip bir sırıtma ile “Helikopter! Sürprizin bir parçası...” dedi ve elini helikoptere doğru uzattı.

Aylin yavaş ve tedirgin adımlarla yürümeye başladı. Tam helikoptere binmeye bir adım kala Suat’a döndü ve endişeli gözlerle “Benim yükseklik fobim var. Uçağa bile çok zor biniyorum. Evimin camından dışarı bakamıyorum. Helikoptere binebileceğimi sanmıyorum. Kusura bakmayın,” dedi. Suat, Aylin’in sesinin titremesinden durumunun doğru olduğunu anladı.

Suat anlayışlı bir ifade ile bakıyordu. Aylin'in elindeki paketi aldı ve koltuğun önüne dayadı. "Merak etme, ben de yanında geleceğim. Sana söz veriyorum, kısa ve güvenli bir uçuş olacak," dedi ve elini uzattı. Aylin Suat'a karşı içinde bir sıcaklık hissetti. Ona güvenmek için tereddüt bile etmemesine kendi bile şaşırды ve elini tuttu. Suat da onun yaklaşımı karşısında içten bir gülümseme ile karşılık verdi.

Yolculuk başladığında Aylin farkında olmadan Suat'ın elini sıkmaya başladı. Heyecandan kalbi yerinden çıkacak gibi olunca bir süre gözlerini yumdu. Düz gittiğini anladığında gözlerini açtı ve yanında oturmakta olan Suat'ın kendine baktığını ve onun elini sıkıldığını gördü. Birden elini çekerek "Çok affedersin, fark etmemişim," dedi. Suat çektiği eli tekrar tuttu ve "Hiç önemli değil, Kaya'nın bizi böyle görünce ki suratını görmek için can atıyorum. Tabii bir ay elimi kullanamamak gibi bir risk alsam da bu fırsatı kaçırmaya niyetim yok," der demez Aylin bir kahkaha attı.

"Çok mu yakınsınız?" diye samimi bir şekilde konuşmaya başladılar.

"Evet! Tam on yıl oldu ve o benim sahip olduğum tek ailem ve dostum... Onun için yapamayacağım yok." Aylin duyduklarının şaşkınlığını atamadan Suat konuşmaya devam etti. Konuştukça Aylin'in tepkilerine hayran olmaya başladı. "Aranızda yaşananları biliyorum. Senden haddim olmayarak tek bir şey istiyorum." Aylin'in gözleri kocaman olmuş bir şekilde bakmaya başladı. Duydukları karşısında konuşamayacak durumda olduğu için sadece başı ile onaylayarak Suat'a izin verdi. "Kaya, senin onu kolay kolay affetmeyeceğini, önce süründüreceğini söyledi," der demez ikisi de gülmeye başladı. Aylin dudaklarını ısırmağa başladı. "Evet, affeder miyim, bilmiyorum. Ama affedersem kesinlikle kolay olmaz."

"Senden ricam onu katır tepmişe döndür. Süründür. Ama yine de er ya da geç onu affet! Sana karşı sevgisi o kadar büyük ki bunca yıl sana karşı yaptıklarından dolayı, daha doğrusu yapamadıklarından dolayı kendini affedemediğinden açılmadı."

Aylin Suat'ı anlamaya çalışırken kaşlarını çatarak bakmaya başladı. "Daha açık konuşur musun?"

"Bence o bugün bunu sana anlatır. Gerisini ondan dinle... Sadece o dev gibi vücudunda çok hassas bir kalp taşıyor. Sadece sana ait olan ve içine, senden başka kimseyi almadığı, yanına bile yaklaştırmadığı bir kalp... Onun yanındayken, onu dinlerken benim bu

sözlerimi hatırlamanı rica ediyorum. Bu arada bana telefonunu verir misin?” diye sordu. Aylin ilk başta tereddüt eder gibi bir süre bakakalsa da çantasından telefonunu çıkartarak Suat’a uzattı. Suat kendi telefon numarasını kaydetti. “Bu benim numaram ve ne zaman istersen beni arayabilirsin,” dedi ve göz kırparak telefonu geri uzattı.

Helikopter inişe geçerken Aylin’in heyecanını hissetti. Elini tuttu ve başını göğsüne dayayarak destek olmaya çalıştı. Helikopter durduğunda kapı açılır açılmaz Kaya onları gördü. Kaşlarını çatarak Suat’a bakıyordu. Suat ve Aylin birbirlerine bakarak gülmeye başladılar. Suat ilk önce indi ve elini Aylin’e uzatarak inmesine yardım ederken göz kırptı. Suat paketi Kaya’ya uzattı. “Bu seninmiş doğum günü çocuğu,” dedi ve bıyık altından sırtıtmaya başladı. Aylin’e baktığında karşısındaki binaya bakakalmış bir şekilde dikildiğini gördü.

Aylin burasının onların okuduğu lisenin bahçesi olduğunu anladı. Yürümeye başlamıştı ki birden arkasını döndü ve Suat’ın yanına geldi. Kulağına eğilerek “Sana verdiğim sözü tutacağım. Bir gün onu affedeceğim ama önce süründürecek, delirteceğim... Sonra eğer hâlâ beni isterse affettiğimi söyleyeceğim. Ama bu söylediğimi ona söylersen seni süründüreceğim,” diye fısıldadı ve göz kırptı. Suat ilk önce Aylin’in ona bu kadar yakın ve samimi davranması karşısında şoka girse de sonrasında birden Kaya’ya baktı. Onun kaşlarını çatık gördüğünde “Bakma bana öyle kardeşim, emanetini getirdim. Senin suçun, yükseklik fobisi varmış, korkuyordu! Ne yapayım,” derken Aylin gülmeye başladı. Ardından Kaya’nın yanına gitti.

“Eee! Sürprizin bu muydu? Okulun adresini verseydin de olurdu. Neyse... Doğum günün kutlu olsun... Partiye başlayabilir miyiz? Tehdit dolu, gereksiz bakmaların bittiyse! Kaya Bey,” derken özellikle ismine vurgu yapmıştı.

Kaya birden Aylin’e döndü ve kaşlarını çatarak “Bana Mert dersin, sevinirim,” dedi.

Aylin bir süre başını sallayarak güldü. Ardından ciddi bir ifade takınarak bakmaya başladı. “O treni kaçırdın, üzgünüm. Sana ne zaman Mert diyeceğime ben karar vereceğim. Ama bunun için de söz veremem...”

Kaya ne demek istediğini anladı. Zaten Aylin’in onu hemen affetmeyeceğinden emin olduğu için şaşırmadı. Elini ileri göstererek yürümesini sağladı.

Aylin her ne kadar belli etmemeye çalışsa da mezun olduğundan bu yana bu okula hiç gelmemiştir. Şimdiye yanına Kaya olduğu için heyecanlı ve bir o kadar da tedirgindi. Kalbi yerinden fırlayacak gibi hissediyordu. Yemekhanenin önüne geldiklerinde durdular. Kaya Aylin'e bakarak "Hazır mısınız?" diye sordu. Aylin'in yüzü bembeyaz olmuştu. Heyecandan titremeye başladı. Kaya o anda Aylin'in elini tuttu ve gözlerinin içine bakarak "Her şey çok güzel olacak, söz veriyorum," dedi. Aylin'in başını tamam, der gibi sallamasıyla kapıyı açtı. Aylin daha adımını atar atmaz gördüğü manzara karşısında donup kaldı.

Kavganın yaşandığı masa ile Mert'in oturduğu masanın etrafı ve üstü mumlarla aydınlatılmıştı. Mert'in kucağına oturduğu masanın üstüne papatyalar serpiştirilmiş, sofraya kurulmuştu. Kaya, Aylin'in elini bırakmadan oraya kadar onu, sessizliğini koruyarak götürdü. Ardından Aylin'in gözlerinin içine bakarak konuşmaya başladı.

"Ben sana ilk kez burada âşık olmadım. Okullar açılmadan üç gün önce seni okulun merdivenlerinde gördüğümde senin benim hayatımı değiştireceğini hissetmiştim. O gün, yemekhanenin kapısı açılıp senin o şekilde geldiğini görünce yaşadığım şoku anlatamam. Hem korkmuştum hem de sana bakanları öldürecek kadar kızmıştım. Ardından yaşananlar ve senin benim kucığımda öylece bana bakman... Ben o anda yapamadıklarım için kendimi hiç affedemedim," der demez Aylin, Suat'ın helikopterde anlatmaya çalıştığını anladı. Ama konuşmadan dinlemeye devam etti. Kaya birden masadan bir tişört aldı. "Bu, o gün benim üzerimde olan tişörtümdü. O gün bunu üstümden çıkartmalı ve senin üzerine giydirmeliydim. Ardından Yunus'un ağzını burnunu kırmalıydım," dediğinde elini sinirden sıkıyordu. Derin bir nefes aldıktan sonra sakinleşti ve konuşmasına devam etti. "Bunun için çok özür dilerim. Ayrıca sana da o gün çok kırılmıştım," dediğinde Aylin şaşkınlıktan hafif bir şekilde kaşlarını çattı. "Ben senin ile tanışmak için can atarken, benden etkileneceğin bir buluşma düşünürken... Sen o gün bana şişko, diyerek beni herkesin içinde küçük düşürdün. Etkilenmediğin gibi benden öğrenir gibi bahsettin. Bunca zaman bu iki duygunun etkisi ile ne sana yaklaşabildim ne de o gün elini tutabildim... Ama elini tutmalıydım. Bunun için çok pişmanım. Beni affedebilecek misin?"

Aylin, duyduklarını sindirmeye çalışırken masanın etrafında yürümeye başladı. Bir süre konuşmadı. En nefret ettiği yerin, gözüne, bir gün bu kadar güzel görünebileceği aklına gelmezdi. Birden tişörtü eline aldı ve başından geçirdi. Giyindiğinde üzerine o kadar büyük

geldi ki dizlerine kadar uzanan bir elbise gibi oldu. Kaya'ya baktığında kendine güldüğünü gördü.

“Biraz büyük oldu galiba,” derken ikisi de kakhaha atmaya başladılar.

“Olsun, yine de çok yakıştı. Ayrıca üzerindeki de o günkülerden bir farkı yok. Ne o, kumaş kıtlığı mı vardı? Bir karış giysi mi olur?” diye sorduğunda sesinden kıskançlık akıyordu.

Aylin birden kakhaha attı ve “Birincisi daha seni affetmedim, giysilerim hakkında yorum yapamazsın. İkincisi affetsem bile bana ve giysi seçimime karışamazsın,” dedi.

***

Kaya hayran hayran Aylin'i seyrederken ona sarılmamak ve ara ara dişlediği dudaklarına yapışmamak için insanüstü bir çaba sarf ediyordu. İçinden, bir gün evlendiğinde gardırobunu kendinin hazırlaması gerektiğini aklının bir köşesine yazarken sesini çıkarmamayı tercih etti. Çünkü bunun için ilk önce affetmesini sağlamalı sonra evlenmeye ikna etmeliydi. Aylin'in sadece salata tırtıkladığını, yemek yemediğini heyecanına yorumlasa da yemeklerini yedikten sonra helikoptere doğru yürümeye başladılar. Helikopterin yanına geldiklerinde Suat hemen dışarı çıktı. Dikkatli gözlerle kendine baktığını gördü. Aylin'e sarıldığı aklına gelince yine sinirden dişlerini sıkmaya başladı.

Suat'a bakarak “Sen öne geç, kardeşim. Aylin benim yanımda arkada oturacak.”

Aylin birden Kaya'ya döndü. “Ben Suat ile oturmak istiyorum,” der demez Suat ve Kaya Aylin'e bakmaya başladı.

Kaya sinirli olsa da sakinliğini koruyarak “Üzgünüm, eğer Suat'ın yaşamasını istiyorsan önde oturmasına izin vereceksin,” dedi.

Aylin, Kaya'ya baktığında sinirden dişlerini sıktığını gördü. Ardından uzatmadan yanlarından geçerek gitti ve arkaya oturdu. Kaya yanına oturunca “İnsan hediyesini açar,” dedi.

Kaya o anda elinde taşıdığı paketi açmadığını fark etti. Suat da yan yan arkadaşına bakarak başını salladı. Kaya da ona ters bir bakış atınca Suat hemen önüne döndü. Pilota

beklemesini söyledikten sonra paketi açtı. İçinden yağlı boya bir tablo çıktı. Tabloya baktığında ateş olduğunu anladığı turuncu bir fonun içinde bir göz ve gözün içinde okyanus dalgaları vardı. Gözden süzülen bir damla yaş resmedilmişti. Tablonun köşesine baktığında ressamın imzasını gördü. “Aylince,” yazıyordu. Birden Aylin’e dönerek “Sen mi yaptın?” diye sorduğunda ne kadar etkilendiği sesinden belli oluyordu.

Aylin’in yanakları kızarmıştı. Mahcup bir şekilde ellerine bakarak konuşmaya başladı. “Evet, ben yaptım. Yaklaşık beş yıl önce yapmıştım. O gün bu gündür bende idi. Artık bende kalan son hatırayı da sana geri vermek istedim,” der demez Kaya’nın içinden bir şey koptu.

“Teşekkür ederim ama bir konu da yanılıyorsun. Düzeltelim istersen. Son hatıra değil, son üzücü hatıra diyecektin. Çünkü emin ol bundan sonra güzel hatıralar olacak.”

“Üzgünüm Kaya, bunun için söz veremem. Seni affedeceğimi şu an için sanmıyorum. Hayatına devam et. Çünkü ben öyle yapacağım. On üç sene sende takılı kalmış olabilirim. Ama artık hayatıma devam etmek istiyorum. En azından denemek istiyorum. Şimdi beni götürür müsün artık!”

6. BÖLÜM

Kaya ile yaşadığı doğum günü kutlamasının ardından üç gün geçmesine rağmen hiç biraraya gelmemişlerdi. Gece ayrılırken hayatına devam etmek istediğini söylese de ondan hiçbir adım gelmemesi daha çok kırılmasına ve ona karşı öfkelenmesine sebep oluyordu. Onu düşünmekten işine odaklanamayacağını anladığında bir kahve almak için ayağa kalmıştı ki içeri Çetin girdi.

“Bir yere mi gidiyordun?” diye sorduğunda eli kapının kolunda Aylin’e gülümsüyordu. Kaya’nın dayısı olmasına rağmen aralarında çok fazla benzerlik olmaması Aylin’de merak uyandırıyordu. Kaya kadar olmasa da onun özgüvenli hareketleri Çetin’e ayrı bir çekicilik kattığını o an düşünmeden kendini alamamıştı.

“Aslında biraz sıkıldım ve kahve alayım, demiştim.”

“O zaman dışarı çıkalım. Açık hava can sıkıntısına iyi gelir. Hem kahve içer, hem rahatlarız.”

“Tamam, Çetin Bey,” der demez çantasına uzandı.

“Yalnız bana sadece Çetin dersin kahve ısmarlarım. Aksi durumda elemanlarına asılan yaşlı patronlar gibi hissederim kendimi. Bunu istemezsin, değil mi?”

Kısa bir gülüşmenin ardından odadan çıktılar. Giderken odasından çıkmakta olan Kaya ile karşılaştılar. Kaya Çetin’e kaşlarını çatarak bakınca Çetin Aylin’i belinden destekledi ve onu öne doğru ilerletti. Arkasından Kaya’ya dönerek açıklama yaptı.

“Aylin Hanım ile dışarı çıkıyoruz. Toplantıya yetişemezsem idare edersin, değil mi?”

“Tabii ki rahat olun, lütfen!” derken sesindeki ima, kızgınlığını belli ediyordu.

Aylin doğum gününde aralarında geçenlerden sonra Kaya’yı her gördüğünde avuçlarının terlediğini, kalp atışlarının hızlandığını hissediyordu. Belli etmemeye çalışarak Çetin’in yanında yürürken hiç konuşmadığını fark etmedi. Binadan çıktıklarında Çetin arabasını istediğinde Aylin şaşırıldı.

“Uzağa mı gideceğiz?”

“Aslında senin dalgın olman, bana kafanı dağıtma ihtiyacın olduğunu hissettirdi. Bende bu yüzden seni kaçırıyorum,” derken sırtıyordu. Arabaya binmesi için Aylin’in kapısını tutarken göz kırptı.

Boğaz manzaralı, sakin, şık bir restouranta geldiler. Aylin, Çetin’in tavırlarında anlam veremediği bir gizem hissetmeye başladı. Altıncı hissine hep güvendiği için Çetin’in kendinden bir şeyler gizlediğinden kuşkulandı. Kendine karşı çok ilgili olsa da gözlerinde samimiyet bulamıyordu.

Çetin, Aylin’i herkesten uzak, sakin bir köşeye yönlendirdi. Oturduklarında, garsona siparişi sonra vereceklerini söyleyerek onu uzaklaştırdı.

“Evet, Aylin! Anlat bakalım, canın neye sıkıldı. Ya da kim sıkı?”

Aylin arkasına yaslandı ve gülmeye başladı. “Niye soruyorsun? Canımı sıkkanı gidip dövecek misin?”

Çetin’in, Aylin’in kendisine karşı bu kadar rahat olmasını beklemediği yüzünden anlaşılrsa da kısa bir süre sonra kahkahasına engel olamadı.

“Kaya’yı dövmeğe gücüm yeteceğini zannetmiyorum,” der demez Aylin’in gülümseyişi bir anda gitti. Kaşlarını çatarak endişeli bir şekilde bakmaya başladı. “Yüzündeki ifadeden tahminimin doğru olduğunu görebiliyorum... Aylin, Aylin!” diyerek başını salladı ve dillini şaklattı. “Seni ailede tanımayan yok! İş başvurunda resmini gördüğüm zaman hazine bulmuş gibi oldum. Açık konuşacağım!” der demez biraz öne yanaştı ve sırtını yine de dik tutarak Aylin’in gözlerine daha ciddi bakmaya başladı. “Seni işe alırken Kaya’yı köşeye sıkıştırmak istedim. Hatta canımı sıkamak istedim. Kendimce haklı sebeplerimi tabii ki şimdi seninle paylaşmayacağım. Ama şimdi seni ona karşı kızgın görüyorum. Eğer kabul edersen sana ortaklık teklif etmek istiyorum,” dedi.

Aylin Çetin’in konuşması bitince arkasına daha güçlü ve keyifsiz bir şekilde yaslandı. Arkadan iş çeviren insanlardan oldum olası nefret etmişti. Özellikle de bu kişi aileden olursa ondan tiksiniyordu. Başta kendisine çekici gelen Çetin, şimdi Aylin’in midasını bulandırmaya

başlamıştı. Ama bunu belli etmeyerek amacını öğrenmek istedi. İçinden Kaya'nın tehlikede olabileceği düşüncesi kalbini acıtmıştı. Biraz oyuna dâhil olmanın zararı olmaz, diye düşündü.

“Teklif derken.”

“Kaya'yı seviyor musun?”

Aylin Çetin'in sorduğu soru karşısında kaşlarını çatarak beklemeden “Bunu niçin soruyorsun?” dedi ama bir yandan da onu çözmeye çalışıyordu.

“Soruma soruyla cevap verdiğine göre, evet!” dedi ve tekrar arkasına yaslanarak bacak bacak üstüne attı. Yüzüne sinir bozucu bir sırıtış takarak konuşmaya devam etti. “Kaya senden intikam almaya çalışıyor,” dediği an Aylin'in boğazı düğümlendi.

“Anlaşılan Çetin'in doğum gününden ve yaşadıklarımızdan haberi yok. Onun benden uzak durmaya çalışmasını yanlış yorumlamış. Aksi halde ben Kaya'yı yanlış yorumlamış olmalıyım ki bunu kesinlikle istemem...”

“Hafta sonu bizim evde bir davet olacak. İş çevresinden ve sosyeteden seçkin konuklar gelecek. Annen de dâhil,” dediğinde adeta Aylin'in tüm uyduları faaliyete geçmiş, Çetin'i dinliyordu. “O gün oraya benim kız arkadaşım olarak katılmanı istiyorum.”

Aylin birden öne sıçrayarak “Ne dedin?” diye bağırdı. Bu tepkisiyle diğer masadakilerin kısa bir süre bakmasına sebep olsa da çok aldırış etmedi. Tüm bunlar olurken Çetin'in sakinliğini koruması ve kakhaha atması, Aylin'in sinirden midesine kramp girmesine sebep oldu. Ama Çetin'i dinlemeye devam etti. “Kız arkadaşım olarak katıl. Sen böylelikle onu unuttuğunu, düşünmediğini Kaya'ya kanıtlarken ben de seni ondan çalmış olacağım.”

Bu sefer Aylin histerik bir kakhaha attı. “Sen delirdin herhalde. Bu çok çocukça...”

“Kaya da zaten çocuk gibi davranıyor. Aksi durumda yani benim gibi bir erkek olmayı başarabilseydi, şimdi karşımda oturmana izin vermezdi. Eğer bana âşık olsaydın, başka bir erkeğin masasında, böyle bir konuda konuşamazdın,” dedi. Sesi konuşmanın sonunda daha ciddileşmiş ve oldukça kararlı çıkmıştı. Ardından Aylin'e düşünmek için fırsat vermek istedi. Zaman kazanmak için de garsonu çağırdı.

Çetin garson ile ilgilenirken Aylin düşünüyordu. Birden Aylin'in yüzünde sinsi bir sırıtış oluştu ama Çetin bunu fark etmeden toparlandı. Aklından "*Uzun zamandır delilik yapmıyorum. Onur ve cicoşum canıma okuyacak ama intikam için sevgili olduysam, sevgili rolünü hayli hayli yapabilirim. Ama bu sefer ters köşeye yatıracağım,*" dedi.

"Tamam," diye bağırdığında Çetin bu kadar hızlı bir karşılık beklemiyordu. Şaşırsa da mutluluğu düşünmesini engellemiştii. Kahve içmek için dışarı çıksalar da aperatif bir şeyler atıştırarak işe geri döndüler.

Bütün bir akşam Onur'a ulaşamadığından bir kez daha şansını denemek istedi. Sabah işe geçmeden Onur'u aradı. Çetin'in teklifini bir an evvel anlatmalıydı. Öğle yemeği için onunla randevulaştıktan sonra odasına gitmek için asansöre bindi. Kaya'nın sekreteri Aylin'i durdurdu.

"Aylin Hanım, Kaya Bey sizinle görüşmek istiyor," dedi.

Aylin saatine baktı. İş saatinden her zamanki gibi yarım saat erken gelmişti. İçinden "*Kaya niye bu kadar erken geldi acaba,*" diye geçirirken Kaya'nın odasına yöneldi. Kapıyı çalarak içeri girdi.

"Beni görmek istemişsiniz," dediğinde sesi her zamankinden daha ciddi çıkıyordu.

Kaya "Kapıyı arkandan kapat," derken gözlerinden ateş fişkıırıyordu. Aylin, o an Çetin'in Kaya'ya sevgili durumunu açıkladığını anladı.

Kaya ayağa kalkmış Aylin'in karşısında bir adım kala durmuştu. "Sen kendince benden intikam mı almaya çalışıyorsun? Beni affetmeden önce beni bu şekilde mi süründüreceksin? Nasıl bir oyun oynuyorsun?" diye sorduğunda Kaya'nın gözlerinden, yaşadığı hayal kırıklığının öfkesi ile karıştığı görülüyordu.

"Senden niye intikam alayım?"

Kaya boğa gibi sesli sesli burnundan solumaya başladı. Uzun bir süre hareketsiz birbirine baktılar. Birden bir eli belinde bir eli saçının içine geçmiş bir şekilde arkasını döndü. Cam duvarın yanına gitti. Gitmesi ile arkasını dönmesi bir oldu. Hızla Aylin'in karşısına kadar yürüdü. Öfkesini kontrol etmeye çalıştığı her halinden belli oluyordu.

“Peki! Çetin’den hoşlanıyor musun?”

Aylin Kaya’nın ne kadar üzgün olduğunu görse de teklifini neden kabul ettiğini ona açıklayamazdı. Çetin’in kuşkulanmaması için hâlâ kendisinin Kaya’dan nefret ettiğini düşünmesi gerekiyordu.

“Bu seni neden ilgilendiriyor?”

“Bunu doğum gününde sana anlattıklarımın sonra nasıl sorabilirsin? Beni önemseydiğini düşünmüştüm,” derken dişlerini sıkmaya başladı. Bir süre göz göze baksalar da Aylin istifini hiç bozmadı. Zorlansa da soğukkanlı kalmalıydı. Ayrıca Kaya yaşadıklarını ne kadar açıklasa da, özür dilese de sevgisini hiç söylememişti. Sadece beni affet demişti. Oysa Aylin onun ağzından sadece iki kelime duymak istiyordu. O zamana kadar da ona karşı yumuşamayacaktı.

“Kaya! Ben seni tanımıyorum. Mert’i tanıyorum. Sana Mert demek istedim. Kabul etmedin. Tamam, affetmemi istedin ama bu benim için yeterli değil. Bundan sonra sana, hayatıma devam edeceğimi, açık bir şekilde söylemişim. Sana bu konu da hesap vermek zorunda değilim,” dedi ve arkasını döndü. Kapıyı açtıktan sonra tekrar Kaya’ya döndüğünde onun aynı yerde, hareketsiz kendisine bakarken gördü. “Ayrıca sevdiklerimden intikam almam!” dedi ve odadan çıktı.

***

Aylin odadan çıkmasına rağmen Kaya sanki hâlâ ona bakıyor gibi kapanan kapıya bakmaya devam etti. Uzun süredir ilk defa kendini ağlamaya bu kadar yakın hissetti. Üstelik buna kendi sebep oluyordu. O gün Aylin hayatıma devam edeceğim, demişti ama sonrasında onu geri kazanmak için hiç çaba sarf etmemişti. Eğer onun uzattığı eli tutsaydım şimdi bu kadar inat etmeyecekti. Hatta belki şu anda benim sevgilim olacaktı, diye düşündü.

Bir gün önce dışarı çıktıklarında Çetin’in ve Aylin’in halinden şüphelense de iş yerinde bir şey soramamıştı. Ama Çetin’in her zamankinden daha çok gülmesi içine kuşku düşürdüğü için gece evine gitmişti. Kapıdan sadece “Aranızda neler oluyor?” diye sorduğunda Çetin sırtarak “Birbirimizi yakından tanımaya karar verdik,” demişti.

Kaya sinirinden devamını dinlememiş oradan hızla uzaklaşmıştı. Sabaha kadar uyumadığı için çok erken saatte sekreterine erken gelmesi için mesaj atarak işe gelmişti. Amacı herkesten önce Aylin'i yakalamaktı. Olanları birden onun ağzından dinlemek istemişti.

“Sedef Hanım, odama gelir misiniz?”

“Tabii efendim.”

Sekreteri odaya girdiğinde Kaya masada evraklara gömülmüş bir şekilde çalışıyordu. “Buyurun, Kaya Bey,” dedi.

“Herkese söyle, on dakika sonra toplantı odasına gelsinler,” der demez sekreteri odasından hızla çıktı.

Tüm departman oturmuş Kaya'yı beklerken ani toplantının sebebini merak ediyorlardı. Kapı aniden açılınca Kaya içeri girdi. Kimsenin yüzüne bakmadan, hızlı adımlarla yürüdü ve yerine oturdu. Bir süre sonra Çetin içeri girdi. Kaya'nın aksine o gülümsüyordu. Kaya'nın gerginliğinin kendisinin yüzünden olduğunu bildiği için mutluydu.

“Sizi neden buraya çağırdığımı merak ettiğinizden eminim. Normalde bir hafta sonra teslim etmeniz gereken yazıları bugün çıkmadan masama bırakmanızı istiyorum,” dediğinde odada sesler yükselmeye başladı. Kaya “İtirazı olan varsa istifasını verebilir,” der demez son sözler odaya bomba gibi düştü. Herkes Kaya'nın neden bu kadar sinirli olduğunu anlamamıştı. Ama Aylin'in Kaya'ya bakışından onun anladığı belli oluyordu.

***

“Adama bak! Bana olan sinirini herkesten çıkarıyor,” diye kendi kendine söylenirken telefonunu eline aldı. Onur'u aradı.

“Efendim Aylin, şimdi çıktım, geliyorum.”

“Buraya gelmeden evime uğra! Bilgisayarımı kapıp öyle gel!”

“Neden? Ne oldu?”

“Soru sorma, acil!”

Onur ‘‘Tamam, yine bir Şeyler dönüyor ya, hadi bakalım...’’ diyerek telefonu kapattı.

Onur, Aylin’in odasına girdiğinde bir elinde bilgisayar çantası bir elinde fast food yemek paketi ile sırtıyordu.

Aylin ‘‘Spersin,’’ diyerek yerinden sıçradı ve Onur’u öptü. Elinden çantayı aldı ve masasına geçmek için arkasını döndüğü sırada Çetin’in sesi geldi.

‘‘Beni de böyle öperek karŐılayacaksan saat başı gelirim,’’ der demez Onur kaşlarını çatarak Aylin’e baktı.

Aylin derin bir iç çekti. Açıklama için kimden baŐlayacađını düşünürken aldığı nefesi sesli ve haŐın bir Şekilde dışarı saldı. Bu sırada Çetin Aylin’den önce davrandı. Elini Onur’a uzattı ve ‘‘Ben kendimi tanıştırayım, Çetin. Aylin’in erkek arkadaŐıyım,’’ dedi.

Onur o sırada Şimşek hızıyla dönünce Aylin ‘‘Evet, Onur’cuğum,’’ diyerek yumuŐatmaya çalışsa da Onur’un gözlerinden pek kolay olmayacağını anladı. Çetin’e dönmek zorunda kaldı.

‘‘Çetin, bizi biraz yalnız bırakır mısın?’’ dediğinde Çetin, Aylin’e kaş göz hareketiyle ne oluyor, der gibi baktı.

‘‘Lütfen!’’ diye steleyince Çetin, memnun olmadığını belli ederek odadan çıktı.

‘‘Onur, otur!’’

Karşılıklı oturduklarında Onur, hl sinirli ve bir o kadar Şaşkın bir Şekilde bakıyordu. ‘‘Çetin bana dn, sevgilim olur musun, dedi. Ben de kabul ettim,’’ der demez Onur ayağa fırladı. ‘‘Yine ne yapmaya çalışıyorsun sen?’’ diye sorduğunda dıŐlerini sıktığı sesinden belli oluyordu.

Aylin ‘‘Sakin olur musun?’’ diyerek karşısına geçmiş ellerini avucuna almıştı.

‘‘Sakin olayım öyle mi? Aylin!’’ diye sesini yükselterek Aylin’in yüzünü avucunun arasına aldı. Gözlerinin içine yakından bakmaya başladı. Fısıltı gibi bir ses tonuyla ‘‘Kalbini

oyun tahtasına çevirdin. Aşk, bir oyun değildir. Artık kalbine bunu yapmayı kes! Seni sevecek, senin kıymetini bilecek birini bul! Bu adamı da ayrıca gözüm hiç tutmadı...” dedi.

“Canım benim. Benim için endişelendiğinin farkındayım. Ama söz! Üç gün... Sadece üç gün... Bir daha oyun, intikam yok! Artık kin bile tutmayacağım. Bana inan ve güven, lütfen!”

Onur, Aylin’in bakışlarına dayanamıyordu. Ona zarar geleceğinden korkuyordu. Birden Aylin’i kendine çekti ve başını göğsüne yaslayarak sıkı sıkı sarıldı. Ayrılmadan “Söz mü?” diye sordu.

Aylin sırtıtarak Onur’u bıraktı ve “Söz,” dedi.

***

Kaya toplantı odasına girdiğinde gergin olduğu belli oluyordu. Sinirinden elleri iki yanında yumruk olmuştu. Dişlerini sıkmaktan başına ağrılar girmiş bir şekilde yerine oturdu.

“Baştan söyleyeyim, beğenmediğim yazılar bugün değişene kadar eve gitmek yok!”

Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Herkes ilk başlamak için topu birbirine atmaya başladı. Kaya kafasını kaldırdı ve “Aylin Hanım, buyurun,” dedi.

Aylin herkesin aksine son derece sakin bir şekilde ayağa kalkarken karşısında oturan Burak, ona göz kırptı. Bunu gören Kaya Burak’ı aklının bir köşesine sinirle yazdı. Bunu düşünürken ona delici bir bakış atmayı da ihmal etmedi.

“Bir önceki yazımda erkeklerin ve kadınlarımızın toplum içindeki yerlerini, rollerini değiştirmiştım. Hasta ruhlu erkeklerin toplumumuzda açtığı yaraları göstermeye çalışmışım. Bu sayımda da kadınların ve erkeklerin isimlerini tartışmaya açıyorum. Özellikle Türk toplumumuzda yaygın olarak kullandığımız isimleri erkek ve kadın olarak karşılaştıracam. Bu isimlerin neye göre seçildiğini tartışma konusu yaparak kadınlarımızın bu konudaki uğradığı haksızlığa dikkat çekmeye çalışacağım.

Önünüzde duran yazımı, sözü çok uzatmadan, ekranda slaytlar geçerken bir de ben okumak istiyorum.”

AYLİN TÜRKÖZ İLE...

İSİM HAKSIZLIĞI!

Onur, Cesur, Mert, Yiğit, Güçlü, Sadık...

Bu isimler size neyi çağırıyor. Evet! İlk önce hepsinin erkek ismi olduğunu... Ayrıca hepsinin çok asil anlamları olduğunu, değil mi? Bu isimler erkekler yiğit olduğu için mi, mert, sadık veya güçlü oldukları için mi uygun bulunuyor. Ya da bu isimler erkekler öyle olsun istediğimiz için mi seçiliyor.

Peki, bazı isimler hem erkekler hem de kadınlar tarafından ortak kullanıma açılmışken bu saydığımız isimler neden kadınlara uygun görülüyor.

Evet, tarihte bu özellikleri taşıyan ve sayısız başarılar imza atan birçok erkek var. Kabul ediyorum. Ama şimdi benim sözüm ismi böyle olup da karakterinde bunu gösteremeyenlere...

Mesela ismi Cesur olan birisini ele alalım. Öyle ki bu kişi sevdiğini zor durumdan kurtarabilir, ona sevgisini göstermeye korksun, geleceğe bir bayan ile yürümeye cesaret edemesin...

Mert... İsmi Mert olan birisi düşünün... Hissettiklerini karşı tarafa açıkça söyleyemesin, sevdiği kadına dürüst davranmasın, ona "Seni Seviyorum," bile diyemesin...

Sadık... Bu zatı muhterem sevdiğini başkaları ile aldatsın, verdiği sözleri unutsun ve hatırlamak istemesin...

Yiğit... Bu kişi sevdiğinin sorunlarını hiç düşünmesin, sadece sevdiğinin mutlu olması için herkesle uğraşmayı göze alamasın...

Peki, bir erkeğe bu isimleri vermek onların bu özelliklere sahip olması için yeterli mi?

Birçok kadın var, ismi bu şekilde anlamlar içermeyen ama bu karakterlere sahip...

Birçok erkek var, ismi bunlardan birisine sahip ama yüreği bu kadınların yanından bile geçmeyen...

Meziyet isimde değil!

Meziyet yüreğini ortaya koyabilmek, inandığı, sevdiği her şeyin arkasında durabilmek...

Meziyet, inandığı kararın arkasında durabilmek...

Meziyet, inandığı davayı sonuna kadar savunabilmek...

Meziyet, inandığı duyguları sevdiğinin gözlerine bakarak söyleyebilmek...

Meziyet güçlü, sadık, mert, yiğit bir insan olabilmek...

***

“Teşekkür ederim,” diyerek salona baktığında herkes memnun ifadelerle kendine bakıyordu. Kaya hariç! Aylin, ileilmek istenen mesajı almış olduğunu Kaya’nın kendine bakışından anlamıştı.

“Bir daha ki yazınızda erkekleri daha ne kadar aşağılayacağınızı merak etmeye başladım, Aylin Hanım!”

Tüm nefesler tutulmuş dikkatler Aylin ile Kaya’nın üzerinde toplanmıştı. Aylin odadaki herkesin aksine çok sakin gözüküyordu. Herkes Aylin’in konuşmasını beklerken lafa Burak atladı.

“Ben sizin ile aynı fikirde değilim, Kaya Bey. Aylin Hanım’ın yazısında tüm erkekleri aşağıladığını düşünmüyorum. İlk yazısında hasta ruhlu erkekleri ve buna çanak tutan toplum kesimini hedef almıştı. Şimdiki yazısında da erkeklerin bazı vasıfları taşımayıp erkeğim diye ortada gezinmelerini tiye aldığını düşünüyorum. Benim şahsi fikrim, yazı oldukça güzel olmuş...”

“Bence Burak Bey, nefesinizi tüketmeyin. Çünkü bundan sonra başka yazım olmayacak,” dediğinde herkes dikkatli, endişeli ve şaşırılmış bir şekilde Aylin’e bakmaya başladı. “Kaya Bey dosyanın sonuna bakarsa şayet, istifamı bulabilir. Şahsi sıkıntılarını çalışanlarına yansıtan bir yönetici ile çalışmam mümkün değil. Bu yazıyı da ister kullanın ister kullanmayın,” dedi ve eşyalarını topladığı gibi hızla salondan çıktı.

Masasındaki eşyalarını toplantıya girmeden önce topladığı için sadece kucağına aldı. O sırada arkasından Kaya odaya girdi.

“Sen ciddi olamazsın?”

“Niye? İstifa edemem mi? Seni bırakamayacağımı mı sandın? Biliyor musun, bence Defne çok haklıymış. Ama bir konuda yanılmış. Bu halinin sebebi onun düşündüğü sebepten değil. Diğer olasılıktan... Yani şımarıklığından,” dedi ve yanından geçip gitti.

Kaya Aylin’e yetişerek koluna elini attığı an Çetin seslendi. “Kaya, ellerini sevgilimden çek!”

O an Aylin de Kaya da Çetin'e bakakaldı. Aylin'in kendisine "Sevgilim," demesini istediği kişinin yanında başkasının ağzından bu sözü duyması canını yaktı.

"Çetin, beni eve bırakır mısın? Motor ile bu eşyaları taşıyamayacağım."

"Senin istifanı kabul etmiyorum, Aylin."

"Bu konuyu tartışmayacağım. İstersen taksi ile de gidebilirim."

"Saçmalama lütfen! Tamam, hadi elindekileri bana ver. Gidelim." Kaya'ya bakmadan oradan hızla uzaklaştılar.

Aylin, evinde Çetin ile karşılıklı oturuyordu. Bırakmaya geldiğinde gerek yok, dese de Çetin, içeri girmek için ısrar edince buyur etmek zorunda kalmıştı. Uzun süre konuşmadan sessizliği dinlediler.

"Niye istifa ettin?"

"Açık değil mi? Bana olan sinirini arkadaşlarımdan çıkarmasına izin veremezdim. Ayrıca senin ile aynı yerde çalışmam da uygun değil. Her ne kadar gerçekten de sevgili olmasak da!" dediğinde zoraki de olsa gülümsedi.

"Belki gerçek olur. Cesur, kızıl, kıvırcık ve oldukça seksisin," der demez Aylin sinir olduğunu belli etmemek için kahkaha atarak ayağa kalktı.

"İlahi Çetin, seni duyanda gerçekten bana âşık olacağını sanır."

Çetin de ayağa kalkarak Aylin'in hemen karşısına geldi. Boyu Aylin'den çok uzun olmamasına rağmen eliyle çenesinin altından destek yaparak gözlerinin içine bakmasını sağladı. "Belki ikimiz, gerçekten sevgili olabiliriz," derken Aylin'e daha da yaklaşırken Aylin birden geriye çekildi. Kapıyı açtı ve "Çetin artık gitsen iyi olur. İzin verirsen evinizdeki toplantıya kadar dinlenmek, biraz yalnız kalmak istiyorum," dedi.

***

"Kaya, izin ver, gideyim şu dayını döveyim. Ben sana ona güvenmediğimi söyledim. Resmen, gözünün içine baka baka Aylin'i elinden aldı."

“Kapat artık çeneni Suat!” diye bağırdığında gözlerini Aylin’in dairesinden ayırmıyordu.

“Tabii kardeşim. Sen böyle durdukça Aylin’i zaten kaybedecektin. Ha Çetin, ha Onur, ha Burak, ha başkası... Bu arada anmada talibi varmış. Şimdi fark ettim. Senin olmayacağını kesin. Hem beni zor affeder diyorsun hem de affetmesi için uğraşmıyorsun. Seni anlamıyorum.”

“Karı gibi dır dır yapıp durma! Görmüyor musun?”

“Neyi? Ben Çetin ile Aylin’i aynı evde görüyorum. Üstelik Aylin ona gülüyor.”

“Yanıyorsun! Yanında oturmuyor, elini tutmuyor... O da ne?” diye sorarken ikisi de adeta cama yapışmış onlara dikkat etmeye çalışıyorlardı. Aylin’in Çetin’den uzaklaşmasını, kapıyı açmasını ve gayet soğuk bir şekilde ayrılmalarını izliyorlardı. Suat’a bakarken Kaya’nın gözlerindeki ışık geri geldi. Arkadaşına baktığında gülüyordu.

“Onu sevmiyor! İşin içinde bir iş var!”

Suat’ın birden çalan telefonu ile dikkatleri dağıldı. Eline telefonu alan Suat inanmamış gibi bir yüz ifadesi ile ilk önce Aylin’in dairesine baktı. Kaya’ya gösterdi. “Aylin arıyor,” dedi. Kaya eliyle çabuk ol, der gibi sallayarak “Sesini aç,” dedi.

“Efendim?” diyerek telefonu açtı.

“Merhaba, ben Aylin... Rahatsız etmiyorum, değil mi?” diye sorduğunda hafiften sesinin titrediğini fark ettiler.

“Bir sorun mu var? Sesin iyi gelmiyor.”

“Yok, yok! Biraz önce birisine sinirlendim de sesimi toparlayamadığımı fark etmemişim. Önemli değil,” der demez Kaya ve Suat kaşlarını çatarak birbirlerine baktılar. “Ben seni başka bir sebepten aradım.”

“Dinliyorum.”

Aylin’in derin bir nefes aldığı telefonda bile anlaşılıyordu. “Bugün istifa ettiğimi yüzde yüz biliyorsundur.”

“Evet, biliyorum.”

Kaya'nın bu arada kaşlar dikilmiş elleri cebinde, dinginliğini koruyarak ikisini dinliyordu. Suat arkadaşının haline bakarak bıyık altından gülüyordu.

“Bugün ayrılırken Kaya oldukça sinirliydi. Ne kadar hak etse de, yanında olabilir misin, diye sormak istedim.”

“Onu önemseydiğini inkâr etmiyorsun, öyle mi?”

“Ben onu on üç yıldır önemsiyorum, Suat. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmez.”

“Neden, ikinizde birbiriniz için işleri zorlaştırmak için elinizden geleni yapıyorsunuz?”

“Ben mi zorlaştırıyorum. Arkadaşın kusura bakma da tam bir, öküç...” der demez Suat kahkahayı bastı. Aylin konuşmaya onun gülmesine rağmen devam etti. “Bence o sadece Kaya ismini kullanmalı, o isim tam üstüne göre dikilmiş.”

Suat gülmelerine engel olamıyordu. Ta ki Kaya yumruğunu havaya kaldırıp yüzünü hedef gösterene kadar. Hızla toparlanarak dikkatini Aylin'e vermeye çalıştı.

“Yazından bahsetti. Kesinlikle haklısın...”

Aylin lafını bölerek “Sen gördüğüm kadarıyla açık sözlüsün ve açık oynamayı seven birisisin. O ise kapalı kutu. Karşılaştığımız günden bu yana bir kez bile odama gelmedi. Nasılsın, diye sormadı. Güzel bir şey söylemeyi bırak, bakmadı bile. Hadi o günü es geçtim. Doğum günü akşamının ardından üç gün, tam üç gün benim ile karşılaşmamak için elinden geleni yaptı. Sanki o gün söylediklerinden ve sürprizinden pişman olmuş gibi... Sen ne düşünürsün, benim yerimde olsan?”

Suat kaşlarını kaldırarak arkadaşına baktı. Ne yapayım, haklı, der gibi boynunu büktü. “Tamamen haklısın. Bende defalarca söyledim. Bu gidişle elinden kaçıracaksın Aylin'i diye. Ama lütfen bu kişi Çetin olmasın!” der demez Aylin bu sefer kahkaha atmaya başladı.

“Tam bir pislik, değil mi?” der demez bu sefer ikisi de gülmeye başladılar. “Merak etme, o kişi Çetin olmayacak!”

“Ama siz çıkmıyor musunuz?”

“Çocuk muyuz biz Suat, çıkmak ne ya! Pazar günü bir davet varmış. Benden ona sevgilisi olmamı ve oraya katılmamı istedi. Ben de onu tanımaya çalışacağımı söyledim. Sevgili adayım, diyelim. Ama o günü bir atlatalım da! Lütfen bunlar aramızda kalsın,” dediğinde Suat öksürmeye başladı. Aylin heyecanla “Ne oldu?” diye sordu.

“Yok bir şey, boğazıma tükürük kaçtı. Tamam, benim ağzımdan duymayacak söylediklerini, söz!” derken yalan söylememek için işi kelime oyununa döktü. Kaya bile arkadaşının kıvrmasına kayıtsız kalamadı ve gülümsemedi.

“Neyse! Konuşma iyi geldi. Çok teşekkür ederim.”

“İstersen bir gün yemek yiyelim,” der demez Kaya bakışlarıyla dövmeye başladı. Suat bir yandan eli ile arkadaşını uzaklaştırırken bir yandan telefonu ondan kaçırmaya çalışıyordu.

“Çok isterim. Seninle konuşmak hoşuma gitti. Helikopterde ki davranışında ayrıca çok centilmenceydi. Kız arkadaşın çok şanslı.”

“Yani, yeni başladığım bir ilişkim var. Bunu ona iletceğim,” derken Kaya’ya baktı. Kaya şaşırılmış bir şekilde bakıyordu. “O zaman ben senden haber bekleyeceğim. Kendine iyi bak.”

“Sende... İyi geceler,” dedi ve telefon kapandı.

7. BÖLÜM

“Hanımefendi, Aylin Türköz geldi. Sizinle görüşmek istiyor.”

“Çabuk içeri al.”

Aylin kapıdan geçerken yardımcısına yan yan baktı. Ama halası gülümseyerek yanına gelince tüm sinirini unuttu. Sarıldıktan sonra “Bu kız yeni mi? Bilerek soyadımı söyledim, sürpriz yapacağım, dedim. Salmadı beni...”

“Ne bilsin kız! Benim soyadım artık aynı değil.”

“Türköz, soyadını bilmiyor! Yok vazgeçtim. Bu kız sevebilirim,” der demez ikisi de kahkaha attılar. “Bu arada Arzu Sultan, yıllara meydan okumuşsun.”

Koltuğa oturur oturmaz Aylin’in halası Arzu Hanım lafa atladı. “Hangi rüzgâr attı seni buraya!”

“Evet, haklısın. Uzun zamandır gelmediğimi biliyorum. Senin yardımına, daha doğrusu desteğine ihtiyacım var.”

“Senin?” diye imalı bir tonlamayla sorarken inanamıyormuş gibi bir yüz ifadesi takınarak başını salladı.

“Evet halacığım.”

“Halacığım dediğine göre konu annen!”

“Senin beni bu kadar iyi tanıdığını bilmiyordum,” derken şaşkınlığından kaşlarını çatarak halasına bakıyordu.

Arzu Hanım, Aylin’in bu duruma şaşırması karşısında kahkahasına engel olamadı. “Ah Aylin ah! Aynı benim gençliğimsin. Kız halaya çeker derler ya! Aynen o durum... Eee! Anlat bakalım, seni zora sokan durum neymiş!”

Arzu Hanım koltuğunun arkasına yaslandı. Bacak bacak üstüne atarak dinlemeye hazır olduğunun mesajını verdi. Aylin kısaca dedesinin ölmeden önce kendisine anlattıklarını, aslında Zehra Hanım’ın annesi olmadığını bildiğini, hatta Ayşe Hanım’ın annesi olduğundan haberi olduğunu söyledi. Anlatırken halasından gözünü ayırmadan konuşuyordu. Arzu Hanım huşu içinde Aylin’i dinlemeye özen gösteriyordu. Dedesinin Aylin’e verdiği fabrika ve arazi üzerinde bir köy kurduğunu, yardıma ihtiyacı olan kadın ve çocuklarını buraya yerleştirdiğini söylediğinde Arzu Hanım’ın ağzı açık kaldı.

“Bir saniye! Anlamaya çalışıyorum. Bu köyde 160 kadın ve çocuk mu yaşıyor, dedin.”

“Bu yaklaşık bir sayı...”

“Bunlara nasıl bakıyorsun?”

“Ben bakmıyorum. Kısaca kendi çarklarını kendileri çeviriyorlar. Bu sayı zaten zamanla arttı. Artmaya devam ediyor. Bazıları, çocukları büyük olanlar ve çocukları olmayanlar fabrikada çalışıyorlar. Ege bölgesinde biraz arazi aldım. Burada baharat yetiştiriyoruz. Kekik falan... Buradan maaş alıyorlar. Çalışmayanlara da geçinebilecekleri kadar bir ödenekleri var. Onlar da ellerinden geldiğince temizlik işleriyle ilgileniyorlar. Bu yıl içinde okul açılacak, işlemleri de tamamlandı. Güneş enerjisi panelleri kendi ihtiyacının çoğunu tamamlıyor. Birkaç tane rüzgâr türbini de destek oluyor. Çok sıkıntı olmuyor. Şimdi bunları niye anlatıyorum. Buradaki kadınlar eşleri, aileleri tarafından dışlanan, dövülen, çeşitli şiddete maruz kalan kadınlar. Onları sokağa atamam. Gitgide büyüdüğü için ben takip etmekte zorlanmaya başladım. Bu nedenle bir vakıf kuruyorum. Fabrika gelirlerini, işleyişini de bu vâkıfa devredeceğim. Bu vâkıfı da yarın ki bir etkinlikte duyuracağım. Annemin her ne kadar bu fabrikada hissesi olmasa da yarınki etkinlikte oda olacak. Hoş karşılamayacağımdan da eminim. Senden bana bu konuda destek olmanı, vakıf işleriyle ilgilenmeni rica ediyorum.”

“Aylinciğim, zaten onun senin annen olmadığını biliyorsun madem, bunu niye kafaya takıyorsun?”

“Çünkü bildiğimden kimsenin haberi yok!”

“Hımm! Düzeni bozmak istemiyorsun.”

“Hayır, cicoşumu üzmem istemiyorum. Ayrıca Onur da kardeşim olduğunu bilmiyor.”

Arzu tüm konuşma boyunca ki dinginliğini bozarak kahkaha attı. Aylin halasının bu konuda ki tepkisine şaşıracağı için kaşlarını çatarak sırtını dikleştirdi. Arzu Hanım derin bir iç çekti ve oturuş pozisyonunu değiştirdi.

“Aslında Onur ile kardeş değilsiniz. Hikâyeyi tam bilmiyorsun galiba,” derken Aylin’e soru sormuş gibi bakıp cevabını bekledi. Aylin hayır, der gibi başını sallamaz anlatmaya başladı.

“Bak güzelim... Baban yani kardeşim Latif ile Zehra’nın çocukları olmadı. Araları bu nedenle açılmıştı. O sırada Ayşe de ailesiyle yanımızda çalışıyordu. Sanırım on yedi yaşında falandı. Latif de içkiyi fazla kaçırınca olan olmuş. Bu konuyu yorumlamayacağım çünkü doğru bulmuyorum. Neyse,” diyerek çayından bir yudum aldı. “Hamile kaldı. Hamile kalınca

Zehra'nın aklına bir plan geldi. Hem boşanmak istemiyordu, hem çocuk istiyordu, hem de itibarını kurtarmak... Erkek olsan daha çok işine gelirdi ama... Babam, Ayşe'nin ailesini zor sakınleştirdi. O zamanlar için ailesine bir şeyler verdi tabii..." derken Aylin yüzünü ekşitti. Arzu Hanım Aylin'in rahatsızlığını fark etti. "Yani övünülecek bir hikâye değil. Ama en azından mağdur ettirilmediler. Latif ile babamın arası o günden sonra açıldı. Babam Ayşe'yi hep kolladı. Tabii ki Zehra bu durumdan pek hoşlanmıyordu, o ayrı... Babamın şoförünün oğlu da o dönem evlenmişti. Karısı doğumda ölmüştü. Aklına o geldi. Ayşe ile Ali'yi evlendirdiler. Böylece Onur onun oğlu oldu. Seni de büyüttü. Senden ayrı da kalmadı. Bence hikâye en olabilecek mutlu sonla tamamlandı."

Aylin başını eğmiş düşüncelere gark olmuştu. Arzu Hanım onun yaşadığı duygu yoğunluğunu hissettiği için sessiz kalmayı tercih etti. Aylin'in yine aklına bir delilik gelince aniden sırtarak yüzünü doğrulttu. Bunu gören Arzu Hanım telaşlandı. "Eyvah! Niye bu halinden korkmam gerektiğini hissediyorum," derken Aylin ayağa fırlamış çoktan halasına sarılmıştı.

"Ben çıkıyorum halacığım. Vakıf işi sende, itiraz kabul etmiyorum. Annemi yani Zehra Hanım'ı delirtmenin en güzel yolu, seni orada bana destek olurken görmesi ve vakfi sana emanet edecek olmam."

İkisi de ayakta kahkaha atmaya başladılar. "Kesinlikle bana benziyorsun. Tipinde aynı annem... Babam da bu yüzden sana hiç kıyamazdı. Bu arada sadece o fabrika senin değildi. Diğer yerlerde de hisselerin var. Oradan gelen payını düzenli olarak senin adına yatırıyorum. Daha sonra avukatımla yollarım. Bu arada senin ile gurur duyuyorum. Tam babamın istediği gibi bir torunsun. Babamda hep mağdurun yanında olmuştur. Ayşe Hanım'ı da bu nedenle kollamış, elinden geleni yapmıştır. Latif'i hiç affetmemişti. O da bunu bildiği için yurt dışında kalmayı tercih ediyor. Neyse! Hadi bakalım, göster kendini!"

***

Çetin'lerin evlerinin bahçesindeki etkinlik başladı. Bir grup kurulan platformda, hafif bir müzik çalarken gelen misafirler de yavaş yavaş yerlerini alıyorlardı. Kaya ile annesi de en öndeki masada yerlerini aldılar.

"Oğlum bu gibi etkinliklere katılmazdın. Bugün çok şaşırttın beni!"

“Merak etme anneciğim, içimden bir ses bugün her zamanki gibi bir etkinlik olmayacağını söylüyor,” dediğinde Sevgi Hanım şaşkın ve bir o kadar endişeli gözlerle oğluna bakmaya başladı. Tam ağzını açacakken Kaya annesinin elini sıktı ve “Boş ver, anneciğim. Keyfine bak!” dedi.

Kaya tam Aylin’in gelmesine umudunu kesmişken simsiyah motosikletiyle alana hızlı bir giriş yaptı. Tüm dikkatler ona verildi. Kaskını çıkarınca kıvrıkcık, kızıl saçları dağıldı. Beyaz pantolon ve beyaz tişörtüyle mekâna uymayan bir görüntü sergilediğinden Kaya bıyık altından sırıtıyordu. Sevgi Hanım oğluna telaşla baktı. “Aylin mi?” diye sorarken sesindeki endişe kendini belli etti. Kaya sadece elini sıkarak göz kırptı.

Aylin geldiğinde Zehra Hanım’ın suratı düştü. Kızının yanına gitmek yerine yanında oturan bir Bey ile sohbet etmeyi tercih etti. Onun yerine bir başka bayan ile Çetin’in, Aylin’e doğru yürüdüğünü, aralarında bir süre konuştuklarını ve ardından ilk önce Çetin’in piste çıktığını gördü.

“Değerli misafirlerimiz,” diyerek Çetin tüm dikkati üzerine toplamayı başardı. “Eğlendiğinizi umut ederek beş dakikanızı almak istiyorum. Sizleri kız arkadaşım, Aylin TÜRKÖZ ile tanıştıracam. Kendisinin anlatacaklarını dinlerseniz sevinirim,” dedi ve mikrofonu Aylin’e verdi.

***

Aylin hayatında hiç bu kadar heyecanlandığını hatırlamıyordu Piste yürümek için hareketlendiğinde halası öperken kulağına “Her zaman arkadayım,” diye fısıldadı. Aldığı bu destek Aylin’in biraz olsun rahatlamasını sağladı.

Çetin’in Aylin’i takdim ettiği sırada önde oturan Kaya ve yanında annesi olduğunu anladığı bayanın kendine dikkatli gözlerle izlediğini gördü. Kaya’nın kendine gülmesi karşısında şaşkınlığını hafifçe çatılan kaşları ile belli etti. Kaya onun bu hali karşısında göz kırptı. Hemen ondan gözlerini çekerek dikkatini konuşmasına vermeye çalıştı.

“Teşekkür ederim,” diyerek Çetin’e gülümsedi ve bahçedeki misafirlere döndü. “Herkes merhaba. Böyle etkinliklerde beni görmeye alışkın olmadığınız için tanımadığınızı düşünüyorum. Ben Zehra TÜRKÖZ’ ün kızıyım,” der demez uğultu oluşunca Aylin gülümsedi. “Evet, onu tanıdığınızdan şüphem yok. Ama buraya annemle ilgili bir konu

hakkında konuşmak için çıkmadım. Sizlere sevgili halam Arzu YİĞİT ile kurmuş olduğumuz yeni bir vakıf hakkında bilgi vermek istiyorum,” dediğinde Kaya’nın kaşlarını kaldırmış, kolları göğsünde bağlı, arkasına dayanmış bir şekilde kendisini izlediğini gördü. Onunla göz göze geldiğinde kalbi zaten depar atmaya başladığı için şu anda ona bakmamanın sağlığı için daha uygun olduğuna karar verdi. Hemen bakışını başka yöne çevirerek konuşmasına devam etti. “Vakfımızın adı, İkinci Hayat... Aslında şu ana kadar faaliyete geçmiş olan, eşleri ve aileleri tarafından hor görülmüş, şiddetin her türlüsüne maruz kalmış, yardıma ihtiyacı olan kadınlarımızın ve onların çocuklarının yaşayacağı bir köy yarattık. Fabrikası, serası, enerji santralleri, pazarı, bakkalı, parkı, lojmanı ve hatta önümüzdeki yıl faaliyete geçecek olan ilkokul ve ortaokuldan oluşan bir köy... Bu köy ile ilgili ayrıntıları daha sonra vakıf ile ilgilenmek isteyen hayırseverler, halam Arzu Hanım’dan öğrenebilirler. Şimdi ilk vakıf için bağışı kendim yapmak istiyorum. İzninizle...” der demez annesine bakmamaya çalışarak derin bir nefes aldı ve devam etti. “Köy içinde halen dahi faaliyette olan ve tüm orada yaşayan kadınlarımızın, çocuklarımızın geçim kaynağı olan fabrikamı, binaları, lojmanları, okulu... Kısaca köyümüzün tamamını vâkıfa bağışlıyorum. Umarım başka yerlerde başka köylerde kurulur. Amacına ulaşır,” dedi ve herkesin ayakta alkışlaması ile pistten aşağı indi. İlerlerken kısaca başıyla herkesi selamlamayı tercih etti. Bahçenin köşesinde kendisini bekleyen annesini gördüğünde kaçınılmaz konuşmanın yaşanacağını anlayarak ona doğru yürümeye başladı.

***

Sevgi Hanım hayranlıktan ıslıl ıslıl parlayan gözlerle oğluna bakıyordu. Kaya o sırada gözleri ile Aylin’i takip etmeye başlamıştı. “Kaya oğlum, bu kızını kaçırırsan ömür boyu dilimden kurtulamazsın, haberin olsun.” Kaya annesinin sözleri karşısında zoraki bir şekilde gülümsedi. “Üzgünüm anneciğim, artık çok geç. Çetin ile çıkıyor,” dedi.

Sevgi Hanım oğlu için yakıştırdığı Aylin’in aslında Çetin ile olmasına daha çok üzülmüştü. Çünkü Çetin Sevgi Hanım’ın üvey kardeşiydi. Sevgi Hanım’ın annesi geçirdiği rahatsızlıktan ötürü erken yaşta hayata veda etmek zorunda kalmıştı. Ölmeden önce de kendine ait tüm mal varlığının, kızından dünyaya gelecek olan erkek torununa kalmasını vasiyet etmişti. Bu nedenle aslında zengin olan annesi ölünce geriye bıraktığı tüm mallarının kontrolü, on sekiz yaşına bastığı zaman Kaya’nın kontrolüne geçmişti. Çetin, bu durumdan

ötürü hem kendisinin hem de annesinin mağdur olduğunu hep düşünmüş, içten içe hep Kaya'ya düşmanlık beslemişti. Sevgi Hanım da bunu hissettiği için ona karşı mesafeli yaklaşırdı. Kaya, Sevgi Hanım'ın yaşadığı hayal kırıklığını onun yüzünden anladığı için hemen annesini yanağından öptü. Omuzlarından hafifçe sıkarak Aylin'in arkasından yürümeye başladı. İçinden bir his onu takip etmesi gerektiğini söylüyordu.

Kapıda Çetin ile karşılaştı. İkisinin de içeri giriş amacının aynı olduğu yüzlerindeki ifadelerden anlaşılıyordu. Seslerin yüksekliği karşısında adımlarını hızlandırarak yürümeye devam ettiler.

İçeri girdiklerinde Zehra Hanım sinirden volta atıyor, Aylin de tam tersi yüzünde rahat bir ifade ile gülümserken masaya yaslanmış annesini takip ediyordu. "Sen kafayı yemişsin. Kime danıştın?" diye bağırdığında Aylin, Kaya ile Çetin'e bakmaktan cevap verememişti. Zehra Hanım bu sefer "Soruma cevap ver, Aylin!" diye bağırdı. Aylin yerinden doğruldu. Yavaş adımlarla, gözlerini annesinden ayırmadan Zehra Hanım'ın yanına yürüdü.

"Sana açıklama yapmak zorunda değilim. Benim fabrikam değil mi? İster satarım, ister bağışlarım. Bu kimseyi, özellikle de seni hiç ilgilendirmez."

Birbirlerinin gözlerinin içine o kadar yakından bakıyorlardı ki aralarındaki yüksek elektrikten, Kaya ve Çetin nefeslerini tutmuş bir şekilde onları izliyorlardı.

"Küstah! Daha annenle nasıl konuşacağımı bile bilmiyorsun," dediğinde Aylin histerik bir kahkaha atarak geri kaçtı. Kısa sürede sakinleşmesinin ardından tekrar karşısına geçti.

"İstediyin zaman annemmiş gibi davranmak nasıl bir duygu? Bu nasıl bir bencillik? Üstelik gerçekten annem değilken!"

Çetin ve Kaya şaşkınlıklarını gizleyemeyerek ilk önce birbirlerine baktılar. Çetin tam yanlarına gidecekken Kaya kolundan onu yakaladı. "Bence karışmayalım," dedi. Tam o anda Zehra Hanım Aylin'e bir tokat attı. Hem Kaya hem Çetin bu sefer aynı anda öne doğru fırladılar. Çetin Aylin'i tuttuğunda Kaya da Zehra Hanım'ı çekiyordu.

Zehra Hanım bu sefer Çetin'e döndü. "Sen de şimdi bununla çıkıyorsun, öyle mi?" diye çıkıştığında Aylin kolunu hızla Çetin'den kurtardı.

“Hayır!” diye bağırdığında herkes şaşkınlıktan büyüyen gözleriyle Aylin’e bakmaya başlamıştı. Aylin sadece annesine bakarken kalp atışı o kadar şiddetlenmişti ki, adeta tişörtünün üzerinden bile gözleniyordu. “Çetin de aynı senin gibi,” diye lafına başladığında Çetin, sinirden burnundan solumaya başladı. “İnsanların arkasından iş çevirmeye meraklı. Kıskançlığı yüzünden ailesinden birisini bile yaralamaktan çekinmeyecek birisi... Sırf Kaya’ya olan husumeti yüzünden beni kullanmak istedi. İntikam almak için...” Kaya duyduklarının şokundan hiçbir şey söyleyemiyordu. Sadece Aylin’in gözlerine odaklanmış, onu dinlemeyi tercih etmişti. Çetin’e dönerek konuşmasına devam etti. “Kaya’nın senden güçlü olmasını hazmedemedin. Ama bir şeyi atladın. Ben sadece yanlış yapanlardan, kötü ruhlu kişilerden, bana kasıtlı olarak zarar verenlerden intikam alırım. Kaya sana yanlış yapmamış ki. Anneannesi tüm malını ona verdiyse onun ne suçu var. Beni çok sevmediyse ne suçu var. Bunlar için ikimizde ondan intikam alamayız. Kaya’nın gözü önünde senin gerçek yüzünü ona göstermek için teklifini kabul ettim. Artık içimde kusacağım hiçbir kin zerresi kalmadı. Gönül rahatlığı ile hayatıma akmaya gidiyorum. Hiçbirinizi de yanımda istemiyorum,” dedi ve hızla oradan uzaklaştı.

***

Aylin motoruna atladığı gibi Onur’un yanına gitti. Onu nerede bulacağını çok iyi biliyordu. Her pazar gününü arkadaşlarıyla Ortaköy’de sohbet ederek geçiren Onur, Aylin’i görünce yerinden fırladı.

Uzunca sayılabilecek bir süre Onur’a sarılarak ağladı. Onur “Artık korkmaya başlıyorum, Aylin. Anlatır mısın?” diye sordu. Çenesinden tutarak yüzünü kendine doğru kaldırdı. Aylin Onur’a yaslandığında başı onun göğsüne geliyordu. Kollarını Onur’un belinden çektikten sonra “Oturalım mı?” diye sorduğunda sesi titriyordu. Uzun zamandır bu kadar ağladığını hatırlamıyordu. Hiç bu kadar kendisini bitkin ve perişan hissetmemişti. Deniz kenarında bir banka oturdular. Çocukluklarından beri içlerini dökmeye geldikleri banka oturduklarında ilk olarak isimlerini kazıdıkları yazılarda elini gezdirdi.

“Onur, bugün içimdeki tüm kını kustum. Son kartlarımı oynadım. Oyunu bitirdim. Son oyunumu Çetin ve anneme karşı oynadım,” dedi. Ardından tüm gün yaşadıklarını en ince ayrıntılarına kadar anlattı.

Onur “Sana tokat mı attı?” diye yerinden fırladı. Aylin onu elinden çekerek tekrar yanına oturttu. “Hemen celallenme, dinle! Sana bir teklifim var...”

Onur Aylin’in yüzüne baktı. Derin bir iç çekip konuşmaya başlayacaktı ki Onur önce davrandı. “Eyyvah! Kesin tehlikeli bir şey isteyeceksin,” dediğinde gözleri huşu içinde açılmış Aylin’e bakıyordu.

“Sözümü kesmeden dinlersen ikimizin de faydasına olacak bir teklif olduğunu göreceksin. Birincisi, senin durumunu cicoşum bilmiyor, değil mi? Her gün yeni bir gelin adayı ile karşına dikiliyor.” Onur devamını merakla beklediğini belli edecek bir şekilde başını salladı ve Aylin konuşmasına devam etti. “Bende Kaya’dan ve Çetin’den bıktım. Kaya onu sevdiğimi anladı. Ama artık ondan vazgeçtiğime kesinlikle inanması gerekiyor.”

“Eee! Bu konuşma nereye varacak? Gitgide korkuyorum...” derken Aylin Onur’un elini tuttu ve sözünü sorduğu soru ile böldü. “Benim ile evlenir misin?”

Onur şoka girdi. Aylin onun gözlerinin önünde elini salladı. “İyi misin?” diye sorarak dikkatini toplamaya çalıştı.

“Sen benim ile dalga mı geçiyorsun?” der demez ayağa fırladı. Elleri belinde uzunca bir süre volta attı. Düşündüğü yüzünden anlaşılıyordu. Aylin’in önünde birden durdu. “Sen ciddi misin?”

“Tabii ki ciddiyim. Bir süre evli kalırız. Sen cicoşumun çenesinden kurtulursun, ben de Kaya’dan...”

Bir süre konuşmadan yan yana oturdular. Aylin, Onur konuşana kadar sessizliğini korudu. Bu süre içinde sanki ruhunu gecenin sessizliğinde dinlendiriyordu. Bir anda sırtından büyük bir yük kalkmış gibi hissetti.

Onur “Annem kabul edecek mi?” diye sorduğunda Aylin kahkahasına engel olamadı. Onur kaşları çatılı, endişeli gözlerle onu izlemeye başladı. “Cicoş zaten senin bana âşık olduğunu sanıyor. Safim benim! Bir bilse senin tercihinin erkeklerden yana olduğunu,” dedi ve gülmeye devam etti.

“Kızım, şunu ulu orta dile getirmesene. Benim kimliğim gizli.”

Aylin bozulmuş sinirinin de etkisi ile kahkahasına engel olamıyordu. “Ya kızma tamam. Galiba sinirlerim yıprandı. Ota boka gülüyorum. Bak ağzımda bozuldu. Bu hiç hayra alamet değil. Hadi gidelim cicoşa bir an evvel söyleyelim. En kısa zamanda da evlenelim. Ne dersin?”

Onur’un yüzü hâlâ asık olunca Aylin bu sefer alındı. “Aşk olsun! Benim ile evlenmek, bu kadar mı kötü?”

“Saçmalama kızım ya!” diyerek Aylin’i kollarının arasına alarak sıkıca sarıldı. “Senin deliliğinin derecesi arttı. Doktora mı götürsem seni, diye düşünüyordum.”

***

Kaya Aylin’in arkasından fırlayarak onu takip etmeye başladı. İçini alan pişmanlık yumağı adeta nefes almasını engelliyordu. Ne yapacağını düşünürken Aylin’i gözünün önünde tutmaya karar verdi. Mavi gözleri canlılığını yitirmiş koyu gri bir hal almıştı. Aylin Kaya için intikam almıştı. Bunu aklından çıkaramıyordu. Aylin ondan hiç duygularını saklamamıştı. Son yazısında da kendisine bir gönderme yapmıştı. Onu adı gibi Mert olmamakla suçlamıştı. Ama gözleri gururu yüzünden kör olmuştu. Toplantıda bile herkesin içinde ona sahip çıkamamıştı. Tüm yaşadıklarını düşündükçe kendini kara bir bulutun içine çekiyordu. Tek bir çıkış yolu vardı artık... Aylin’in karşısına çıkacak, ona “Seni seviyorum,” diyecekti.

Aylin’in Onur’a sarılarak ağlaması Kaya’nın yıkılmasına, omuzlarının çökmesine sebep olmuştu. O sırada Suat aradı.

“Kardeşim nasılsın?”

“Nefes alamıyorum, Suat,” demesiyle yıllarca tuttuğu gözyaşları akmaya başladı.

Suat, kanım, canım, ailem, dostum dediği Kaya’nın durumunu anladığında beyninden vurulmuşa döndü. “Konum at, hemen geliyorum,” dedi ve aceleyle telefonu kapattı.

Kaya nefes almadan sadece Aylin’i izliyordu. Onlar deniz kenarında otururlarken Suat geldi. Arabada yanına oturdu. “Hayırdır? Ne bu halin?”

“Oğlum kız yazdığı yazıda haklıydı. Mesele kadın ya da erkek olmak değil! Mesele isminin Mert olması da değil! Aylin hepimizden mert çıktı,” derken Suat endişeli, arkadaşının bitmek üzere olan hali ile perişan olmuştu.

“Oğlum korkutuyorsun beni... Bugün neler oldu?”

Kaya saçlarını eliyle dağıtarak ofladıkça ofladı. İki eliyle kavradığı direksiyona başını dayadı. Derin bir nefes aldı. Tekrar Aylin’e dönerek “Of Suat! Ne yaptım ben? Neler yaptım? Daha doğrusu niye yapamadım?”

“Bak böyle üç bilinmeyenli denklem gibi konuşacaksan baştan uyarayım, matematiğim berbattır. Doğru düzgün anlat!” diye kükreyince Kaya yerinde doğruldu. Bugün akşam yaşananları tek tek anlattı. Sonunda ikisinin de ağzını bıçak açmıyordu.

“Valla Kaya, Aylin hayatımda gördüğüm en cesur, en mert, en merhametli insan... Demek müşkül durumdaki kadınlara yardım ediyormuş. Zehra Hanım, annesi olmadığına göre bunun sebebi öz annesi ile ilgili bir hikâyeden kaynaklanıyor olabilir. Bunu nasıl öğrenebiliriz?”

“Aklımda bir şeyler var!”

“Bu durumda aklının çok sağlam çalıştığından şüpheliyim ama...”

“Yok kardeşim... Bundan sonra adım Kaya değil, Mert! Yarın halasını ziyarete gideceğim. Hem kendimi hem de niyetimi artık herkese açık etmeye kararlıyım. Artık gözümü karartacağım. Nasıl, ne şekilde olduğu önemli değil... Tek Aylin elimi tutsun...”

8. BÖLÜM

“Hayır,” diye bağırarak ayağa fırladı. Hem Aylin’e hem de Onur’a kızgınlıktan ateş püsküren gözleriyle delici bir şekilde bakıyordu. Onur ellerini pes der gibi kaldırıp “Ben sana söylemişim,” dedi. Ama Aylin’in pes etmeye niyeti yoktu.

“Neden cicoşum? Beni gelinin olarak yakıştırmıyor musun?” diye sorunca kendide sorduğu sorunun garipliğini fark ederek suratını ekşitti. Ama soru ağzından bir kere çıktığı için geri alamadı. Ayşe Hanım’ın gözlerinin dolduğunu fark edince Onur’a bakmadan “Sen biraz çık, Onur. Bizim biraz yalnız konuşmamız lazım,” diyerek uzaklaştırmaya çalıştı. Ama Onur kalkmayınca ona döndü ve “Hadi, lütfen!” dedi.

Uzunca sayılabilecek bir süre hiç konuşmadan oturdular. Aylin artık sessiz kalmaya dayanamayarak direk konuya girdi. Birden ağzından “Annem olduğunu biliyorum,” sözleri döküldü.

Ayşe Hanım anında bakışlarını Aylin’e çevirdi. Gözlerinde telaş, korku, endişe ve bir o kadar da hüznü vardı. Kalp atışlarının hızlandığı kıyafetlerinin üzerinden bile belli oluyordu.

“Dedem ölmeden önce, hasta yatağındaiken bana her şeyi anlattı. Hikâyenin kalanını da halamdan yeni öğrendim. Yani Onur’un kardeşim olmadığını da biliyorum. Yaşadıkların için çok üzgünüm,” dediğinde Ayşe Hanım ağlamaya başladı. Aylin yanına giderek hemen elini tuttu. “Gerek çocukken gerekse daha sonrasında bana bakarken candan olmanın, beni gözünden sakınmanın, devamlı benim için endişelenmenin sebebi, annem olman değil mi?” diye sorduğunda Ayşe Hanım Aylin’in boynuna sarıldı.

“Çok üzgünüm kızım,” derken titreyen gözlerle Aylin’e bakıyordu. “Elimden başka bir seçenek gelmedi. Ailem bu utanç için beni suçlamıştı. Ama deden Atıf Bey, o çok iyi bir insandı. Beni korudu. Ailemden bile...” Yanağından şelale gibi süzülen gözyaşlarına aldırış etmeden anlatmaya, içini dökmeye devam etti. “Çok gençtim ve o zamanlar babandan hoşlandığımı inkâr edemem. Ama o gece mutfakta karşılaştık. Geç saatti, çok sarhoştum. Eve yeni gelmişti...” Bir süre konuşmadı. Boğazı düğümlenmişti. Hazır hissedince tekrar derin bir nefes aldı ve devam etti. “O da bana daha sonra âşık olduğunu söyledi. Ama karısından ayrılamayacağını, iki dünürün iş ortağı olduğunu ve babasının izin vermeyeceğini

söylediğinde dünyam başıma yıkıldı. Yine de inandım! Sesimi çıkaramadım. Ta ki sana hamile kalana kadar...”

“Evet devamını biliyorum. Ali amcam ile evlendirilmeni ve bana bugüne kadar bakmanı...”

“Ah kızım, bunca zaman bunu bile bile bana nasıl söylemedin!” derken Ayşe Hanım Aylin’in yüzünü avuçlarının arasına aldı. Sanki ilk defa annesi gibi bakıyordu. İlk defa kendine buna hakkı var gibi doya doya yüzünü okşuyordu. Aylin yüzünde gezinen annesinin elini alarak içini öptü ve ellerini arasında tutmaya başladı.

“Senin üzülmeni, eskiyi hatırlamanı istemedim. Ama Onur bu hikâyeyi bilmiyor. Öyle de kalmalı,” der demez kapı çaldı. Aylin, Ayşe Hanım’ın elini sıkarken yanağına bir öpücük kondurdu ve ayağa kalktı. “Onur’dur. Ben açarım,” dedi.

Kapıyı açtığı an karşısında Kaya’yı görmeyi beklemediği için kısa süreli bir şok yaşadı. Dudaklarından zorlada olsa “Senin ne işin var burada?” sorusu çıkarken kalp atışının hızlanmasını kendinden bile saklamaya çalışır gibi kontrollüydü.

“Senin ile konuşmam gerekiyor!”

Aylin, Kaya’yı ilk defa böyle çaresiz, bitkin ama bir o kadar da kararlı gördüğü için şaşkın gözlerle inceliyordu. Bu haline üzülse de merakına ve için için kendisini yiyip bitiren kırgınlığına engel olamıyordu. “Benim burada olduğumu nereden bildin? Dur, sakın söyleme! Takip ettin...” dediği sırada Ayşe Hanım ağlamaktan kızarmış ve şişmiş gözleriyle yanlarına geldi. “Kim gelmiş?” diye sorarken bir Kaya’ya bir de Aylin’e bakıyordu.

“Önemli değil anne, Kaya Bey’de gidiyordu,” derken Kaya’nın kaşlarını çatarak Ayşe Hanım’a baktığını gördü. Aylin, onun “anne” sözüne şaşırdığını anladı. “Evet, artık annem oluyor,” dedi. Onur’un gerçekleri bilmediğinden yola çıkarak Ayşe Hanım’a döndü ve devam etti. “Onur ile evlenmeye karar verdik!”

Ayşe Hanım gözlerini devirerek arkasını döndü ve yanlarından ayrılırken “Beni işlerinize karıştırmayın. Ne haliniz varsa görün,” dediğinde sesinden onaylamadığı ve sinirli olduğu anlaşılıyordu.

Kaya’da Aylin’i kolundan tuttuğu gibi dışarı sürükledi. Aylin “Bıraksana Kaya, beni!” diye bağırsa da Kaya onu dinlememeye kararlıydı.

“Hayır! Bana Mert diyene kadar, gözlerime o günkü gibi bakana kadar senin peşini bırakmayacağım.”

Bir süre göz göze baktıktan sonra Aylin hızla kolunu kurtardı. Bir adım geriye gitti. “Benden ne istiyorsun? Artık yorulduğum. Seni düşünmek istemiyorum.”

Kaya Aylin’e bir adım yaklaşırken “Düşünme zaten, yaşa! Sadece yaşayalım. Bize düşünmek yaramıyor,” derken sesi yalvarır gibi, adeta günah çıkarır gibi çıkıyordu. Bir yandan da uzaklaşmaya çalışan Aylin’i tutmaya çalışıyordu. Aylin bir adım daha geri gidince bunu başaramadı.

“Ben Onur’a bir söz verdim. Lütfen!”

“Lütfen mi? Bunu bize yapma,” dediği an Aylin çıldırımış gibi Kaya’nın üzerine hamle yaptı. “Yapma mı? Ben mi?” derken gözünde uzun süredir asılı duran gözyaşları özgürlüğüne kavuşmayı kutlar gibi fişkırıyordu. “Hatırlarsan sana ilk elini uzatan bendim,” derken Onur geldi.

Onur “Aylin!” diye bağırınca ikisi de ona döndü. “Kaya ne işin var burada?” diye sorduğunda hızlı adımlarla onlara doğru yürüyordu. Yanlarına gelir gelmez Aylin’in elini tuttu ve serbest olan eliyle gözyaşlarını sildi. Ardından kendine çekerek Aylin’i arkasına aldı. Kaya’ya tehdit dolu gözlerle bakarken “O artık benim sözlüm. Hareketlerine dikkat etsen iyi olur,” dedi.

Kaya ve Onur sanki gözleriyle savaşıyorlardı. Birazdan kılıçlarını çıkaracak şövalyeler gibi birbirlerine bakıyorlar, ikisi de adeta Aylin’e olan sevgilerini haykırıyorlardı. Onur Kaya’ya “Senin ile yalnız konuşsak iyi olur,” der demez Aylin’i kapıya sürüklemeye başladı. Kaya, başıyla onları takip ederken Aylin de omzunun üstünden ona bakmayı ihmal etmedi. Aylin’in yüzünü ellerinin arasına alan Onur iyice eğilerek onun gözlerine bakmaya başladı. Başparmağı ile yanaklarını okşarken bir yandan da güvendesin, der gibi bakıyordu. Burnunun ucuna küçük bir öpücük kondurdu ve “Ondan kurtulmak istiyor musun?” diye fısıldadı. Aylin engel olamadığı gözyaşlarının akmasını izin vererek başını evet, der gibi salladı. “O zaman

bana güven, gerisini bana bırak, ben hallederim,” derken kapıyı açtı ve Aylin’e göz kırptı. Aylin içeri girerken son bir kez Kaya’ya dönüp baktı. Kaya ayakta durmuş onları izlerken eski heybetinden eser kalmamış, omuzları çökmüş bir şekilde duruyordu. Onu o şekilde görmeye daha fazla dayanamayan Aylin kendini birden içeri attı ve kapıyı kapattı.

***

Aylin eve girer girmez Onur derin bir nefes aldı ve arkasını dönerek Kaya’nın yanına gitti. “İleride bir park var. Oraya gidelim,” derken sesi çok ciddiye.

Parka gider gitmez kendini zorla tuttuğu yürüyüşünden belli olan Onur artık patladı ve bir hışımla Kaya’ya döndü. “Sen ne yaptığını sanıyorsun?” diye bağırdı.

Kaya yaşadığı duygu yoğunluğundan ötürü en çok da kendine olan öfkesini, gün yüzüne çıkarmaya hazırdı. “Asıl sen ne yapmaya çalışıyorsun?” diyerek o da Onur’un üstüne yürüdü. “Beraber kardeş gibi büyümüşken nasıl onunla evlenirsin?”

“Ne demek, nasıl? Kardeş değiliz biz! Ben ona çocukluğumdan beri aşığım.”

Kaya’nın onları izlerken ki hisleri doğru çıkmıştı. Her ne kadar şüphelense de onun ağzından bu itirafı duymak Kaya’nın yüzüne yumruk gibi inmişti. Arkasındaki banka bitap düşmüş bir şekilde çöktü. Onur’a bakmadan “Ama o, bana âşık! Bunu da biliyorsun,” derken sesi yorgun, yıkılmış bir durumda olduğunu kanıtlar şekilde zayıf çıkmıştı.

“Evet! Öyle idi! Ama sen bu fırsatı değerlendiremedin. Ben niye kaçırayım! Aylin...” dedi ve derin bir nefes alarak Kaya’nın yanına oturdu. Sesi yumuşamış haliyle Kaya’ya bakmadan konuşmaya devam etti. “O kadar güzel ki! Çocukken bile... O saçlarına bakmaya doyamazdım. Aylin ise hep saçlarından dert yanardı. Saçlarının sarı ya da siyah olmamasına ağlanır dururdu. Ağlarken de gelir hep bana sarılırdı. Bugüne kadar hep beni bir kardeş gibi gördü. Benden bir şey isterken o çilli burnunu çeker, dudaklarını bükerdi. Tabi kıyamayacağımı bilirdi. Kıyamazdım da! Bugüne kadar onu ilk gördüğüm günden beri seviyorum. Onun üzülmesini de sevmem, üzeni de sevmem! Sanırım o da bunu en sonunda anladı. Bugün evlenmeye karar verdik,” diyerek ayağa kalktı. Kaya’nın tepesinde dikilerek “Artık yolumuzdan çekil,” dedi ve gitti.

Kaya bir günde yaşadıklarının verdiği ağırlıkla yerinden kalkacak gücü bulamadı. Oturduğu yerden tüm yaşananlar gözünün önünde tekrar canlanırken yerinden kımlıdayamıyordu. Etrafından ve dünyadan kopmuştu sanki. Suat'ın seslenmesini bile duymamıştı. Suat geldiğini belli etmek için elini Kaya'nın omzuna koymak zorunda kaldı. "İyi misin, kardeşim?" diye sorduğunda Kaya cevap vermedi. Bunun üzerine Suat da banka oturdu. Suat oturunca Kaya içli, yorgun, bitap ama bir o kadar da kararlı bir sesle konuşmaya başladı.

"Pes etmeyeceğim, Suat! Bu sefer gurur yapmayacağım. Sen haklıydın. O gün benimle dalga geçtiği için kırılmamıştım ona... Ben Aylin'e daha öncesinde âşık olmuştum. Âşık olduğum kız dalga geçtiği için yıkılmıştım. Ama... Sonrasında da tam bir ödleğ gibi davrandım. Niye duygularıma sahip çıkmadığımı bende bilmiyorum. Bildiğim tek şey var. Aylin'den vazgeçmeyeceğim. Gönlünü almak için ne gerekiyorsa yapacağım..."

"Kaya! Konuştuklarınızı duydum. Ben yanlış anlamış olamam, değil mi? Evleniyorum, dedi."

Kaya birden Suat'ın yüzüne baktı. Ama gözlerinde hayır, der gibi bir ifade belirdi. Suat'ın şaşkınlıktan kaşları çatıldı. "Hayır, Suat. Onun ki formalite evlilik. Bunu adım gibi biliyorum. Aylin başkalarının yapmasını uygun bulmadığı hiçbir şeyi yapacak bir kız değil. Hele hele sevmediği birisiyle hayatta evlenmez. Onun arıza bir kız olduğunu düşünürsek. Evliliğinin normal olmaması, onun için şaşırılacak bir durum değil. Ya benim ümidimi kesmek için ya da benim dersimi vermek için yaptığı bir oyun... Buna engel olmam lazım!"

***

Aylin eve girer girmez kapının arkasında yere yığıldı. Mert onun için ümitsiz, ismi konmamış bir aşkken şimdi ona, Kaya'nın yüzüne kapıyı kapatmıştı. Kaya'nın gözlerinde ilk defa bu kadar yoğun bir sevgi ve tutkuyu görse de ona güveni kalmamıştı. Onun zayıf bir kişiliğinin olduğunu düşünüyordu. Aylin ile beraber olması için duygularından emin, kararlı ve sevdiğine, ilişkisine sahip çıkan birisi olması gerekiyordu. Bu nedenle yaptığığın en doğru adım olduğunu düşünse de kalbi çok acıyordu. Ayşe Hanım koşarak yanına gelmiş hemen onu içeri taşımıştı.

“Kızım bu kadar üzüleceksen niye böyle davranıyorsun. Dağ gibi adamı da beraberinde yıktın.”

“Cicoşum, benim içinde hiç kolay değil. Ama önemli olan doğru olanı yapmak... Kolay olanı değil... Maalesef doğru olan da hep zor olan oluyor. Onun eline çok fırsat geçti ve hiçbirisini değerlendiremedi. O, hayatında her istediğini uğraşmadan sahip olmuş birisi... Beni de uğraşmadan elde etmesine izin veremem. Güçlü olmak zorundayım. Aksi halde ilişkimiz olsa bile güçlü olmaz. Ben ki kadınlara güçlü olun, diye nutuk çekerken nasıl hemen duygularıma yenilebilirim. Eğer onun aşkı, aşkımız, duygularımız gerçekse ki ben benimkinden eminim, o zaman bırak... Ben Onur’a bir şans vermeye karar verdim. Şu an acı çektiğimi kabul ediyorum. Onur’un bana olan sevgisinden şüphem yok. Beni en iyi tanıyan kişi... Beni koruyor. Benim için çok şey yapıyor. Denemekten ne zarar gelir. Sen de izin ver, olmaz mı?” diye sorduğu sırada içeri Onur girdi.

“Hâlâ mı izin vermedi?”

“Gel buraya, eşek sıpası oğlum! Hadi bu zır deli... Ben seni akıllı bir şey sanırdım. Buna nasıl uyarısın. Evlilik bir oyun mu? Deneme tahtası mı?”

“Haklısın anneciğim. Ama evlilik zaten başlı başına bir kumar değil mi? Hangi evlilikte risk yok. Üstelik baktık bizim duygularımız, aşk boyutuna dönüşmüyor, ayrılıyoruz. O zamana kadar şimdi nasıl yaşıyorsak, öyle yaşarız. Bunu da üçümüzden başkasının bilmesine gerek yok. Sen de sorma! Bir gün gelirde torunun olacak, dersem anlarsın,” derken Aylin’e göz kırptı ve annesine sarıldı.

Ayşe Hanım oğlunun kollarından kurtulurken “Tövbe ya-rabbim ya! Benim hayatım hep mi alengirli olacak! Çocuklarım bile normal bir yol çizmiyor. Zarar görmeyin, mutsuz olmayın da ne yaparsanız yapın,” dedi.

9. BÖLÜM

Bir gün sonra herkes yaşadıklarını hazmetmiş, yaşama kaldığı yerden devam etmeye başlamıştı. Kaya hayatı için yeni ve radikal kararlar almıştı. Bunları uygulamakta oldukça kararlıydı. İlk iş olarak Aylin'in halasına gitmek için yola çıktı. Akşam ekibinden adresi bulmasını istemişti. Sabah adresi mesaj ile yolladıklarında hemen harekete geçti.

“Arzu Hanım, Kaya adında bir Bey sizi görmek istiyor.”

“Ne istiyormuş?” diye sorarken Kaya içeri girdi. “Aylin ile ilgili geldim,” derken sesini önemli olduğunu vurgulamak için ciddi, kaygılandırmamak için ise yumuşak tutmaya gayret etmişti.

Arzu Hanım gerekli mesajı aldığını belli eden bir şekilde Kaya'ya bakarken elini yardımcısına çık, der gibi salladı. Arkasından “Çay servisi aç,” dedi. Kaya'yı terasa yönlendirdi. Oturduklarında ilk konuşan ve daha fazla merakına dayanamayan Arzu Hanım oldu. “Açıkçası konu Aylin olunca hem tedirgin oldum hem de merak ettim. Bu nedenle direk konuya girmenizi rica ediyorum.”

“Tabii... Ben Aylin'e aşığım,” der demez Arzu Hanım'ın gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı. Bu tepki karşısında Kaya lafa çok hızlı bir giriş yaptığını anladı ama geri dönemedi. Çareyi aynı hızla ilerlemekte buldu. “O da bana âşık! Benim yaptığım sayısız hatalar nedeniyle ilişki boyutuna geçemedik. O da benim onun yokluğumu kabullenmem için çok büyük bir hatanın eşiğinde! Bu nedenle sizin yardımımıza ihtiyacım var.”

Arzu Hanım Kaya'dan çok etkilenmiş benziyordu. Kaya'nın dürüst yaklaşımı ve açık sözlülüğü çok hoşuna gitti. Konuşmasını can kulağı ile dinledikten sonra “Aylin benim için çok değerlidir,” diyerek konuşmasına başladı. Bu sırada yardımcısı çay servisi için terasa geldiği için ara vermek zorunda kaldı.

“O hayatımda gördüğüm en güçlü, en sıra dışı kızdır. Onun yeterince tanıdığına emin misin?” diye sorduğunda Kaya, Arzu Hanım'ın sorduğu sorunun nedenini anladığında gülümsemesine engel olamadı.

“Evet, ama kafamda son zamanlarda oluşan birkaç eksik parça var. Belki onu daha iyi anlamamı, daha yakından tanımamı siz sağlayabilirsiniz.”

Bir yandan çaylarını içerlerken bir yandan Kaya, gençlik yıllarındaki malum olayı, son karşılaşmalarından bu zamana yaşananları kısa bir özet şekline anlattı. Arzu Hanım hiç araya girmeden dikkatle Kaya’yı dinlemeyi tercih etti.

“Vaay! Sizin ki düşündüğümde uzun bir serüven olmuş. Benim anlamadığım bir nokta var. Bunca yıl duygularınızın değişmediğini, sevginizin devam ettiğini söylüyorsun... Nasıl oluyor da Aylin senden vazgeçiyor. Bu soruyu ona sormak zorundayım,” der demez telefonunu eline alıyor.

Arzu Hanım “En sevdiğim kıvılcım nasılmış bakalım?” diye sorar sormaz kahkahayı patlattı. O an Kaya, içinden genç yeni yetmeler gibi heyecan kıpırtıları hissetmeye başladı. Birden yüreğinde uzun zamandır yaşamadığı duygular canlandı. Bu duygular Arzu Hanım’ı daha dikkatli dinlemesini ve izlemesini sağladı.

“Eee! Güzel yeğenim evleniyormuş... Tabii ki öğrendim, gizli evlenmeyi düşünmüyordun herhalde...” dedikten kısa bir süre sonra Arzu Hanım’ın yüzündeki gülümseme yerini öfke ve endişe dolu bir ifadeye bıraktı. Birden Kaya’nın yüzüne bakakalmış bir şekilde Aylin’i dinliyordu. “Ne dedin sen?” diye sesini yükseltince Kaya da endişelendi. “Kızım sen en iyisi bir doktora görün. Ne demek hafta sonu evleniyorum.”

Şok olma sırası Kaya’daydı. Aylin’in bu kadar çabuk evlenmesini beklemiyordu. Sinirden ellerini o kadar sıkıyordu ki tırnakları derisini delip geçecek gibi canının acısını bile hissetmiyordu.

“Derhal buraya geliyorsun. Aksi takdirde babanı arayacağım ve buraya çağıracağım. Bana her şeyi anlatacaksın. Başta Kaya’yı!”

***

Arzu Hanım kontrol altına almaya çalıştığı öfkesi yüzünden bir yandan salonun ortasında volta atıyor bir yandan da Aylin’e daha önce bu kadar sinirlenmediğini anlatıyordu. Ama Aylin sanki teyzesinin kızdığı kendisi değilmiş gibi oldukça rahat, kendinden emin, sakin ve gülümseyerek koltukta oturuyordu.

Artık dayanamayan Aylin ‘‘Hala, artık oturur musun?’’ derken de oldukça sakindi.

‘‘Onur ile evleniyorum da ne demek! O gün aklına gelen cinliğin bu olduğunu bilseydim, bir güzel pataklardım seni. Şimdi içtenlikle sorularıma cevap vereceksin,’’ derken Aylin’in karşısındaki koltuğa oturdu. Derin bir i çekti. ‘‘Birincisi, Kaya bugün buraya geldi,’’ der demez Aylin ayağa fırladı. ‘‘Ne? Niye?’’ diye söylenmeye başladı ama Arzu Hanım zor zapt ettiği sinirinin etkisi ile ‘‘Otur Aylin,’’ diye bağırdı.

‘‘Ben değil, sen cevap vereceksin. Bütün hikyenizi, onun yaptığı hataları, senin son saçmalığını onun sayesinde öğrendim. Şimdi... EĞer onun söylediği gibi senin de onu sevdiğin doğruysa ki ben ona inandım, ondan neden bu kadar çabuk vazgeçtin?’’

Aylin, tam kalbini on ikisinden vuran Arzu Hanım’ın sorusu karşısında Şaşkınlıktan dilini yutmuş gibi bir anda sustu. Arkasına yaslandı ve kollarını birbirine bağladı. BaŐlangıçtaki sakinliğini korumaya çalıştığı Aylin’in her halinden belli oluyordu.

‘‘Sana geldi anlattı demek,’’ derken Arzu Hanım’ın yüzüne bakmadan başını salladı. ‘‘Aslında net bir cevabı yok. Şu anda sadece yüreğimin gtrdĞu yere gidiyorum.’’

Arzu Hanım adeta kükreyerek ‘‘Benim ile film repliği gibi konuşma. Bu oyun veya bir film değil. Bu, senin hayatın... Hatta Kaya’nın, hatta ve hatta Onur’un hayatı... Peki! Onur? Onu hiç düşünüyor musun?’’ dedi.

Aylin bu sefer kahkaha attı. Arzu Hanım artık sinirden köpürüyordu. Kaşlarını çatarak bakınca Aylin konuşmaya başlamadan, kendine hkim olmak için koltuğun ucuna yanaştı. ‘‘Halacığım, sence ben onu zor bir duruma sokar mıyım?’’ diye sorduğunda Arzu Hanım Şaşırmış bir Şekilde omuzlarını dikleştirdi.

‘‘Aslında buna çok fazla ihtimal vermiyorum ama...’’

‘‘Aramızda kalacağına söz verirsen sadece kendini biraz iyi hissetmen için gerçeği anlatacağım...’’ Arzu Hanım’ın daha meraklı bakmaya başladığını grdĞunde başını sallayarak gülümsedi ve konuşmasına devam etti. ‘‘Onur’un aşk hayatındaki tercihi bayanlar değil, halacığım. Anlayacağım benden o anlamda bir beklentisi yok. Ama cicoşum bunu bilmediği için her gün bir kız bulup onun başının etini yiyor. Aslında bu Şekilde Onur’u da zgrlĞune kavuŐturmuŐ oluyorum.’’

“Nasıl yani! Kaya’ya çocukluğundan bu yana, sana âşık olduğunu söylemiş.”

“Doğrudur... Ama onu inandırmak için söylemiştir.”

“Ay yok! Siz iyice zıvanadan çıkmışsınız. Seni çok başıboş bıraktım. Şu hayatını getirdiğin yere bak! Niye kolayı seçmiyorsun? Kaya’yı affet mesela. Onunla evlen, mutlu mesut yaşayın gidin...”

“Oldu hala! Sen benden böyle bir şey yapmamı nasıl beklersin? O zaman bana yaşattıkları yanına kar kalsın. Şımarık Kaya Bey, tekrar dört ayaküstüne düşün. Kırdığı, döktüğü her şey unutulsun... Yok, öyle şey! Bu fırsatı ona vermeyeceğim.”

“Aferin Aylin, aferin kızım. Tabii bu arada bizim harap olan sinirimiz, senin kanayan kalbin, boşa geçen yılların ve gençliğinin bir önemi yok. Önemli olan kadınlık gururumuz, erkeklığe verdiğimiz ders...”

“Yani halacığım, başarıya giden yolda bazı zayıflar verilebilir, biliyorsun. Önemli olan sancılı süreç sonunda yaşanacak zafer!”

“Hımm! Sen zafere ulaşacağından eminsin.”

“Ömür boyu Onur ile kardeş kardeş yaşayacak değilim. Bir süre sonra ayrılacağız tabii ki. O zaman gelince...”

Arzu Hanım merakla “O zaman gelince,” diye devamını getirmesi için teşvik etti.

“Bilmiyorum hala, o kadar uzun vadede plan yapamıyorum. Planlarım buraya kadar. Gidişata göre yeni bir plan yaparım. Kafamı bu kadar yoramayacağım. Hadi kalk!”

“Nereye?”

“Bana gelinlik bakacağız.”

“Yok artık! Beni saçma sapan oyununuza bulaştırmayın.”

“Ay! Annem gibi çok sıkıcı olmaya başladın. Biraz güçlü olun ya! Bir erkek aşkından ağlayınca ki Kaya ağlamadı, hemen etekleri indiriyorsunuz. Erkekler kadınlar ağlayınca sizin kadar yumuşak ve insafli olmuyorlar canım.”

Arzu Hanım şaşkınlıktan birkaç dakika konuşamadı. “Biz bir Zeyna yaratmışız. Ne yaptı bu sitedeki kadınlar sana. Kadınların yüreklerini mi topladın da soktun onları oraya!” Aylin’in engel olamadığı kahkahalar eşliğinde kol kola dışarı çıktılar.

***

Kaya Arzu Hanım’ın yanından ayrılırken oldukça ümitliydi. Arzu Hanım’ın bu evliliğe karşı olduğunu görmek Kaya’yı sakinleştirmişti. Bu durumun sağladığı etki ile annesi ile babasını ziyarete gitmeye karar verdi. Uzun zamandır çağrılmalarına karşılık vermemiş olması vicdan olarak rahatsız hissetmesine sebep olurken Aylin’in düşünceleri ile onları ihmal ettiğinin farkındaydı. Topu Arzu Hanım’a atınca bekleme süresinde ailesini ziyarete gitti. Evde onları bahçede tavla oynarken buldu.

“İşte benim ideal çiftim de buradaymış!”

Anne ve babasını öptükten sonra yanlarına oturdu ama Kaya’yı çok iyi tanıyan babası hemen ondaki durumu fark etti. “Senin canın mı sıkkın?” diye sordu.

“Boş ver baba, siz oyununuzu oynayın,” der demez babası tavlayı gürültülü bir şekilde kapattı. Oğluna dönerek “Sen her zaman bir sorunla karşımıza gelmediğine göre önceliğimiz sensin... Anlat bakalım,” dedi.

Kaya konuşmasa da inkâr etmediği için anne ile babası endişeli bir şekilde ilk önce birbirlerine baktılar. Sevgi Hanım eşine bakarak “Durum düşündüğümüzden ciddi galiba,” dedi.

Kaya “Evet,” diyerek derin bir nefes aldı. “Aylin beni affetmedi ve şimdi bir başkası ile evleniyor.”

Arkadan gelen bir ses Kaya’nın konuşmasını bölünce o tarafa döndüler. Yanlarına yaklaşmakta olan Defne “Hadi be!” diyerek abisine bakıyordu. Yanlarına gelince de ellerini beline dayayarak kaşlarını çattı. “Onu buna sürükleyecek ne yaptın? Ben o gün sana karşı onun gözlerindeki ışığı görmüştüm. Başkası ile evlendiğine göre senin ile olmamak için çok haklı ve güçlü sebepleri olmalı.”

Sevgi Hanım eliyle Defne’yi göstererek “Al işte! Deli, deliyi anlar ancak!” dedi.

“Anne sen onu hiç gördün mü de konuşuyorsun?”

Sevgi Hanım “Evet,” dediğinde hem Defne hem de Selim Bey şaşırılmış bir şekilde bakmaya başladılar. “Hafta sonu Çetin’lerin davetine geldi. Ortalığı kasıp kavurdu ve gitti. Kaya anlatmadan size söylemek istemedim.”

Defne bir yandan sandalyeye otururken bir yandan gözlerini annesinden ayıramadı. O sırada meraklı bir şekilde annesine “Nasıl yani?” diye sordu.

Sevgi Hanım oğluna baktı. “Kaya anlatayım mı?” Kaya annesine sadece başını evet, der gibi sallayarak onay verdiğinde annesi konuşmaya devam etti. “Bir vakıf kurmuş. Tam olarak içeriğini bilemiyorum. Ama sanırım zor durumdaki kadınlar ile çocukları yerleştirdiği bir köyden bahsetti. Oraya harcadığı tüm masrafları ve içindeki fabrikasını bağışladığını açıkladı.”

Defne heyecanına engel olamadı. “Yuh! Bu devirde baba kızına vermiyor,” diyerek gözlerini devirdi.

Selim Bey kızının imasını anlayınca “Defne!” diyerek müdahale etti.

“Alınma babacığım, arabamı değiştirmedin ya şansımı deneyim, dedim.”

Selim Bey başını sallayarak kızına ters bir bakış attı ve sonra eşine döndü. “Buna emin misin?” diye sordu ama sorusunu Kaya cevapladı.

“Evet baba! Bugün halasının yanındaydım. Vakfın yönetimini ona devretmiş. Oldukça varlıklı bir aile... Aylin’in dedesi ölmeden önce fabrikayı şahsi olarak torununa hediye etmiş. Aylin, kadınlara karşı aşırı hassas... Erkeklerin en ufak bir hatasına tahammülü yok.”

Sevgi Hanım “Eyvah! Oğlum bu sevdadan vazgeç,” diyerek tedirginliğini belli etti.

“Anne, ağabeyimin dediğini duymadın galiba. Zaten Aylin evleniyormuş.”

Ailesinin Kaya’nın varlığını ve duygularını önemsemeyen bir tavırla ile aralarında konuşmaya başladılar. Bu durumdan bunalan Kaya çareyi kaçmakta buldu. “Of! Kafamı dağıtayıp diye geldim. İçimi şişirdiniz. Ben gidiyorum.”

“Otur yavrum, yemeği beraber yiyelim.”

“Yok, anne, yalnız kalmak istiyorum.”

Her zamanki gibi babası oğlunun sırtına elini koyarak daha anlayışlı bir taraf oldu. “Tamam, oğlum, biz her zaman buradayız. Unutma!” diyerek sarıldı.

Kaya “Hepiniz sağ olun,” dedi ve gitti.

***

Aylin ile halası girdikleri üçüncü mağazadan da elleri boş çıktıklarında Arzu Hanım isyan bayrağını çekti.

“Yavrum, yanlış anlama da ben senin kadar genç değilim. Ne istediğini de anlamadım.”

“Ne bileyim hala. Beyaz gelinlik giymek galiba içimden gelmiyor,” dediği an halasının arkasında duran mağazanın vitrinine odaklandı. Vitrine doğru yürümeye başladığında heyecanlandığını hissetti. Hemen ışıldayan gözlerle halasına dönerek “Buldum,” diye bağırdı. Arzu Hanım’ı elinden sürükleyerek içeri soktu.

Yanlarına gelen görevliye “Vitrindeki mavi elbiseyi deneyebilir miyim?” diye sordu. Arzu Hanım Aylin’in kolundan çekti. “Kızım gelinlik değil bu. Bu mavi...” dedi ve devamını getiremedi.

“Düğünde gelin beyaz giyecek diye bir kural mı var? Mavinin güzelliğine baksana! Okyanus mavisi...”

Arzu Hanım çıldırmanın sınırına gelmiş gibi ellerini başına kapattı. “İpin ucu kaçtı. Artık yorum yapacak halim kalmadı. Onur ve Ayşe Hanım’ı düşün.”

Aylin “Ben onları ikna ederim,” dedi ve elbiseyi alarak kabine girdi.

Kabinden çıkınca gözleri de elbise ile aynı renk almıştı. Saçlarını tepeden toka ile gelişi güzel toplamış bembeyaz teni uzun boynu ve omuzlarından ışıltılı parlıyordu. Arzu Hanım “Tamam süper de... Yine de gelin gibi değil,” dese de Aylin halasını umursamadan görevli ile ilgilenmeye başlamıştı.

“Eteğinin ön kısmını diz üstüne kadar kısaltabilir miyiz?”

Arzu Hanım “Yok, artık Aylin!” diye bağırdı. Ama Aylin halasına bir öpücük gönderdi.

“Kesilen kumaşı atmayalım. Dizime kadar ayakkabıya ilave aynı kumaş ile bağlamak istiyorum.”

“Hıh! Tam Zeyna oldun! Aferin!”

“Teşekkür ederim halacığım. Amacım da bu zaten...”

10.BÖLÜM

“Allah’ım, hiç evlendiğim günü hayal etmemiştim. Aslında evlenebileceğimi bile düşünmemiştim. Onur... Onu çok seviyorum... Kardeşten öte, candan öte... Allah’tan beni hayal etmeyeceğini, arzulamayacağını biliyorum. Aksi halde böyle bir deliliği ben bile yapamazdım. Kaya... Keşke bu gün evet, diyeceğim kişi o olsaydı. Belki bu merasim, koşturma, kalabalık, formaliteler biraz daha çekilebilir bir hâl alırdı. Olurda ileri de... Anladın sen Allah’ım... Kalabalık bir düğün olmasın... Kimse olmasın... Âmin...”

Aylin hazırды. Kendi başına odasında son duasını etmek, biraz yalnız kalmak için müsaade istemişti. Odanın kapısında dolu insan, onun çıkmasını bekliyordu. Kapıyı açtığında Onur tam karşısında, heyecandan avuç içleri terlemiş, yakasını çekiştiriyordu. Aylin ilk olarak onu tepeden tırnağa süzdü. Onur çok fazla dikkat çekecek yakışıklılıkta bir delikanlı olmasa da kendine iyi bakmıştı. Düzenli yaptığı sporlarla sağlıklı bir vücuda sahipti. Bu da ona ayrı bir çekicilik kazandırıyordu. Onur’a baktığında onun tercihinin bayanlar olmadığını bildiğinden bir an için kızlar adına üzüldü. Bu düşünce Aylin’in kısa bir süre gülümsemesine neden oldu.

Onur Aylin’i kapıda gülümser bir şekilde görünce gözleri ışıldadı. Aylin her ne kadar gelin gibi görünmese de onun kendi koluna girecek olması, ona evet diyecek olması... Her şeye değer, diye düşünmesine ve mutlu olmasına yetmişti. Ayşe Hanım’ın arkasından elbisesi için söylenmesine de son noktayı Onur koydu. “Varsın beyaz olmasın... Yanımdaki gelin tek Aylin olsun da...” dedi ve Aylin’e bir göz kırparak kolunu uzattı.

Aylin babasının isteğini kırmayarak düğünün evlerinin bahçesinde yapılmasına izin verdi. Ona kalsa düğün olmasını istemese de Kaya’nın onu evlenirken görmesini istiyordu. Bu nedenle Zehra Hanım ile Latif Bey’in istekleri doğrultusunda düğünü onların organize etmelerine razı olmuştu. Aylin’in çok fazla arkadaşı olmasa da eski iş arkadaşları, sitede yaşayan kadınlar, annesinin çevresi, sosyeteden seçkin konuklar ve tabii ki Kaya ve ailesi hatta Suat da düğünde yerlerini almıştı. Müzik çalmaya başladığında herkes nefesini tutmuş girişteki ışığa dikkatlerini vermişlerdi.

Aylin Onur'un kolunda, masmavi çılgın gelinliği içinde belirdi. Tüm misafirleri ilk başta şaşırsalar da gelinin çılgınlığını bildiklerinden bir süre sonra kendilerini büyüleyici güzelliğinin etkisine bıraktılar.

Nikh memuru da konuşmaya başlamadan Aylin'in görüntüsüne ilk başta şaşırdığını ama güzelliğinden etkilendiğini itiraf ettiğinde kısa süreli bir glşme yaşandı. Ardından Onur ve Aylin kendilerine yöneltilen sorulara "Evet," cevabını verdiler. Nikhın ardından Aylin, kendisine teslim edilen evlilik cüzdanını herkesin ısrarına rağmen sallamamayı tercih etti.

Onur "Karıcığım, pebilir miyim?" diye sorduğunda Aylin şaşırdı. Onur onun tedirginliğini anladı. Gz kırptıktan sonra gülümseyerek Aylin'i alnından öptü ve dans pistine yürüdüler.

Dans ederlerken Onur Aylin'in kulağına eğildi. "Korktun değil mi?"

"Ay evet! Hiç pme olayını düşünmemiştim."

"Seni zor duruma sokmam, Aylin!"

"Niye bir tek ben! Senin içini alır mı? Beni çekici bulmazken!"

Onur biran bir Şey açıklayacak gibi derin bir nefes alsa da vazgeçti. Bir süre bekledikten sonra "Film çeken artistleri düşün. Onlar defalarca bu işi yapıyorlar. Evliliğimizin inandırıcı olmasını istiyorsan alışman gerekiyor. Baksana Kaya evliliğimize pek inanmışa benzemiyor. Aksi durumda düğüne gelme cesaretini kendinde bulamazdı," dediğinde Aylin başını o tarafa çevirdi. Kaya ile göz göze geldiler.

O an Kaya'nın gözlerinde anlatmak istediği her Şeyi okumuştu. Pişmanlığı, üzüntüyü, öfkeyi ve bir anda derin bir sevgi kıvılcımını görünce Aylin şaşırdı. İçinden "*Umarım doğru yapıyorumdur. Mert gibi bakmaya başladı. Sevgi dolu... Bir an evvel bu gece bitsin Allah'im!*" diye geçirdi.

Dans etmeyi bırakan Aylin "Onur," diye seslendi.

Onur "Efendim canım," dediğinde Aylin'in bakışından şaşırdığını anlayınca devam etti. "İnandırıcı olması için ağzımı alıştırıyorum, hayatım. Ayrıca sen benim canımsın, unutma! Eee, söyle bakalım."

"Sana bir düğün hediye var. Bu iyiliğini hiç unutmayacağım. İzin verirsen son Şarkımı senin için yazdım ve onu okumak istiyorum." Onur'un yanağına bir öpücük

kondurarak müzisyenlerin yanına gitti ve mikrofonu eline aldı. Dans eden herkes yerlerine geçse de Onur ayakta Aylin'e bakmaya devam etti.

“Değerli misafirlerimiz, herkese merhaba... İlk önce bu mutlu günümüzde yanımızda olduğunuz için eşim ve ben sizlere tek tek teşekkür ediyoruz,” dedi ve alkışlar yükseldi. Alkışların susmasıyla Aylin konuşmaya devam etti. “İzin verirseniz sevgilimi eşime düğün hediyesi vermek istiyorum. Son şarkımı ona hitaben yazdım ve şimdi sizlerin önünde sunacağım.” Alkışlar ve ıslıkların eşliğinde hafif bir müzik başladı.

Bana derler Arıza

Hayatımda istemedim kimseden rıza

Hep sürüklendim bir çıkmaza

Değişmeyen tek bir şey vardı yanımda

Senin sesin, senin elin, senin nefesin

Sensin, Onur'um benim

Birçok şey geldi başıma

Hepsinde de uyardın beni aslında

Boşuna demediler bana Arıza

Hep sürüklendim çıkmaza

Değişmeyen tek bir şey vardı yanımda

Senin sesin, senin elin, senin nefesin

Sensin, Onur'um benim

Şimdi söz veriyorum sana

Artık olmayacağım Arıza

Yeter ki hep bak öyle, bana...

***

Kaya, Aylin şarkısını söylerken birden yıllardır aradığı cevabı buldu. Suat'a döndü. "Suat! Arıza, Aylin mi? Bu nasıl olur?" dedi. Suat Kaya'nın ne dediğini anlamadı. "Daha açık konuş Kaya. Ne diyorsun?"

"Oğlum, bana gelen şarkıların altındaki imzayı hatırla. Söz, Arıza yazıyordu. Anlasana! Arıza, Aylin... Bana yıllarca şarkıları Aylin yazıp yolluyormuş. Beni yıllarca bu kadar sevdiğini hep söylemiş," der demez iki arkadaş birbirlerine bakakaldılar. Kaya bir kez daha yıkılsa da Aylin'in kendine olan büyük aşkı netlik kazandı. "Bunca yıl... Sadece beni sevdi. Şarkılar yazdı. Benden vazgeçmiş olamaz! Suat!" diye seslenince arkadaşı endişeyle kendisine bakıyordu.

"Bu benim için bir imtihan... Benim sevgimi test ediyor. Sabrımı sınıyor," dedi ve sırtına başladı. Arkadaşının endişeli bakışına aldırmadan "Ama beni hiç tanımıyor," dedi ve ayağa kalktı. "Ben eve gidiyorum. Aylin Hanım eğlenmeye devam etsin. Daha bu aşk bitmedi. Bizim hikâyemiz yeni başlıyor."

Kaya evine girdiğinde ilk işi cama gidip Aylin'in evine bakmak oldu. Gördüğü tek şey koskoca karanlıktı. Yol boyunca içinden devamlı Aylin'in şarkılarını tekrar etmişti. Onun evlenmiş olmasıyla sanki bir uçuruma yuvarlanmış gibi hissediyordu. Telefonuna baktığında bugünün tarihini gördü. "9 Temmuz! Her yıl bu tarihte şarkılar geliyordu bana," demesiyle bilgisayarına sarılması bir oldu.

İstedığı mailin geldiğini görünce içini müthiş bir heyecan kapladı. Derin bir nefes aldı ve maile tıkladı. Bu sefer bir şarkı gelmemişti. Bir mektup vardı.

Merhaba Mert,

Sen bu mektubu okuduğunda ben çoktan yeni bir hayata "Evet," demiş olacağım. Biliyor musun, bugün şimdiye kadar hiç evlenmeyi düşünmediğimi fark ettim. Nedeni sendin galiba... Senden ümidi kesince başkası ile evleneceğim hiç akıma gelmemiş olsa gerek. "O zaman niye evlendin?" diye sorduğunu duyar gibiyim. Ben senden başka sadece Onur ile evlenebilirdim ve onun ile evlendim. Onur benim zaten hayatımın hep odağında olmayı başarmıştı. Hayatımdaki birçok felaketten o beni çıkardı. Beni benden daha iyi tanıyan tek kişi... O benim zaten canım. Canıma kendimi emanet etmeyeyim de kime edeyim.

Sen... Sen beni iki kez ortada bıraktın. Sırtını döndün. İlki on üç yıl önce okulun yemekhanesinde kucağından indirdiğinde. Sen de itiraf etmiştin. Esas yapman gerekeni sende biliyordun. Beni o gün savunman gerektiğini bilerek bu zamana kadar yaşadın. Ama sonra o gözlerini tekrar gördüğüm o gün... Sana elimi uzattığımda da tutmadın. Bunca zaman benim için hiçbir çaba sarf etmedin. Sadece özür diledin. Kusura bakma, Mert. Lafla peynir gemisi yürümüyor. Üzgün olduğunu söylemek yetmez. Bunu kanıtlayamadın. Sevdiğini zaten söylemedin. Söylediğinde de çok geçti. Hoş, bunu da göstermeyi beceremedin. Kardeşin senin şımarık olduğunu düşünüyor. Bence çok haklı... Kardeşinin adı Defne, ama senden maalesef daha mert ve cesur...

Ben hayatımı paylaştığım insanın benim gibi cesur, mert, açık sözlü olmasını isterim. Ona güvenmek isterim. Ona kendimi bırakmak isterim. Galiba biraz da benim gibi deli olmasını isterim. Sen Kaya gibisin. Sağlamsın, dürüstsün, sertsin... Ama ben Arıza'yım.

Bu yıl sana yeni şarkı yollamadım. Sana şarkı yazmaktan ve yollamaktan vazgeçtim. Hayatımda yazdığım tüm şarkıları senin için, seni düşünerek yazmıştım. Son şarkımın eşim için olmasını istedim. Düğünümde dinler misin bilmiyorum, ona okuyacağım.

Sana mutluluklar diliyorum. Hayatında hep doğru kararlar almanı, en önemlisi de aldığın kararların arkasında durmanı ve onları hayata geçirebilmeni istiyorum. Sen benim için hep çok değerli ve özel oldun. Öyle de kalacaksın...

İKİNCİ BÖLÜM

“Amaca giden her yol mübahtır... Ah bir de yolda önünüze kaya gibi taşlar çıkmasa...”

ARIZA

1. BÖLÜM

3 Ay Sonra... İtalya...

“Kızım ağlamasana, kızmaya başlıyorum artık...”

“Ama Onur,” derken kapı çaldı.

“Hadi git sen kapıyı aç, ben buraları toplarım.”

Aylin ağlaya ağlaya kapıyı açmaya gitti. Kapı açıldığı zaman karşısında Kaya ve Suat’ı sırtırken buldu. Aylin’i ağlarken gören Kaya, bir anda paniğe kapıldı ve üstüne yürüdü. “Ne oldu? Niye ağlıyorsun?” diyerek kollarından tuttuğu Aylin’i soru yağmuruna tutmaya başladı. Aylin, uzun zaman sonra Kaya’yı karşısında görmenin şaşkınlığı ile donmuş, ne soruları duyuyor ne de cevaplıyordu. Arkadan Onur meraklanıp yanlarına geldi. Kaya Aylin’i bıraktı ve Onur’un yakasına yapıştı.

“Ne yaptın kıza?” diye sorunca Onur’un bakışları şaşkın ve bir o kadar da kızgındı.

“Ben bir şey yapmadım. Ama o beni öldürmeye çalışıyor.”

Onur’un sözlerine hedef olan Aylin bir anda Onur’a döndü. “Aşk olsun Onur,” derken sesi titriyordu.

Kaya’dan kurtulan Onur sinirli bir şekilde kollarını açmış omzunu yükselterek “Daha fazla direktme o zaman Aylin,” diye bağırdı.

Aylin Onur’un sinirini anladığı için zayıf kalmayı ve yatışmasını ister gibi başını eğdi. Zayıf çıkan sesiyle “Bu sefer niye olmadı, anlamadım,” dedi. Onları sadece seyretmekte olan Kaya’nın sabrı kalmadı.

“Tamam,” diye bağırdı. “Biriniz ne olduğunu anlatacak mı?” derken Aylin’e döndü ve devam etti. “Ağlamadan!”

Onur Aylin’e baktı ve daha sonra “İlk önce kapıda durmayın, içeri girin,” dedi. Salona oturduklarında Aylin Onur’un yanına oturdu. Ne Kaya’ya ne de Suat’a bakıyordu.

Onur “Aylin yemek yapmaya merak sardı. Kobay olarak da beni kullanıyor,” der demez Aylin bir hışımla Onur’a döndü.

“Aşk olsun Onur! Ne o kobay falan! Tamam, bir türlü tutturamamış olabilirim ama kabalaşman gerekmiyor.”

“Kızım pizza yemekten imanım gevredi. Senin vejetaryen olman yüzünden eve et sokamıyorum ki pişirebileyim. Ülkemize dönelim, annemde yeriz diyorum, ona da karşı çıkıyorsun. Ben ne yapayım!”

“Abartma lütfen! Çok güzel salata yapmayı öğrendim.”

“Abartma mı? Geçen hafta mutfakta küçük bir yangın söndürdüm. Hala dahi nasıl başardığımı anlamadım.”

“Bir önceki çiğ dediğin için çok pişireyim dedim.”

“Çok pişir derken evi de onunla yak, demedim,” derken nefes almadan atışıyorlardı. Bir anda sustuklarında Kaya ve Suat ilk önce şaşkınlıklarından birbirlerine baktılar. Ama Suat artık dayanamayarak kahkaha attı. Onur ve Aylin kavgayı bırakıp onlara döndü. Aylin bu sefer durumu yeni fark eder gibi kaşlarını çatı.

“Bu arada sizin burada ne işiniz var?” diye sordu. Suat bıyık altından sırıtıyordu. Eliyle işaret ederek topu Kaya’ya attı.

Kaya küçük bir öksürük ile boğazını temizledi. “Aslında buraya gelmemizin iki sebebi var. Birincisi Onur ile ilgili ve yalnız konuşmam gereken bir mesele,” der demez ikinci sebebi dinlemeden Aylin sinirlendi.

“Senin Onur ile ne işin olabilir?”

“Kızacak bir mesele değil. Arkadaşı Halil’den selam getirdim.”

Onur’un Halil’in adını duyunca birden kaşları çatıldı. Aylin de ona dönerek “Erkek arkadaşın, Halil mi?” diye sordu. Onur gözlerini bir an olsun Kaya’dan ayırmadan sadece başını evet, der gibi sallamayı tercih etti.

“Dışarıda konuşalım. Bu arada Aylin mutfağı temizler sonra da dışarıda yemek yeriz.”

***

Kaya, Suat ve Onur, evlerinin bulunduğu dar ve huzurlu sokaklarında sessiz bir yürüyüşün ardından küçük bir kafede oturdular. Sokakta küçük ahşap bir masanın etrafındaki taburelere dev cüsselerini sığdırmaya çalıştılar. Suat Kaya'ya bakarak tek kaşını kaldırmış, bıyık altından sırtıyordu. Onur onların sırtması karşısında artık dayanamadı.

“Evet, ağzınızdaki baklayı çıkarın artık!”

“Aylin senin yalanına nasıl inandı ve hâlâ o yalan devam ediyor mu?” Onur meraklı gözlerle onları süzmeye başladı. Blöf yapıp yapmadıklarını düşünüyordu ki Kaya düşüncesini anladı. “Gay olduğunu söyledin, değil mi?”

Onur büyük bir yutkunmadan sonra başını sallayarak gülümsedi. “Aslında bu evlilik beni öldürmeden Aylin'i özgürlüğüne kavuştursam iyi olacak. İlk başta iyi bir fikir gibi gelmişti. Ama o bana kız gibi davranmaya başladığında içinden çıkılmaz bir hal aldı,” dediğinde Suat tutmaya çalıştığı kahkahalarını koy verdi. Onun peşinden diğer ikisi de katıldı. Onur kendini konuşmaya zorlayarak “Hele bir de yemek... Of! Bu nasıl bir işkence, bilemezsiniz!” dediğinde bir daha kahkahalar yükseldi.

Bir süre sonra sakinleşince Suat “Hayır, Aylin akıllı, bilinçli bir kız. Senin nasıl olur da gay olduğuna inanır,” dedi.

“Yeni bir mevzu değil. Üniversiteden bu yana beni kız arkadaş ile görmeyince kıllandı. Bende bana yakın olsun, benden çekinmesin, her derdini anlatsın diye böyle bir şey uydurdum. İlk başta mantıklı geldi ama...”

Suat'ın artık gülmekten gözlerinden yaş gelmeye başladı. Kaya “Tamam, hadi dönelim. Aylin'i götürmeye geldim,” dediğinde Onur ayağa kalktı. Kaya'ya şaşkınlıktan açılmış gözleriyle bakmaya başladı. Kaya ciddi bir ses tonuyla “Yunus,” dediğinde Onur'un kaşları çatıldı. “Yunus ne iş?” diye sordu.

“Yunus sağlam pabuç değil. Aylin'in ona bulaştığını biliyorsun. Alınan duyumlara göre Yunus'un birinci adamı buraya gelmiş. Aylin'in peşinde olabilir.”

Onur “Siz? Yunus’u ve tüm bu bilgileri nereden ve nasıl biliyorsunuz?” diye sorduğunda, elleri belinde, kaşının teki kalkmış endişeli bir şekilde bakıyordu.

“Bak koçum,” diye söze başlayan Suat elini Onur’un omzuna attı. “Bu uzun hikâye, ayrıca sana her şeyi anlatamayız. Ama iş bitsin, bilmen gereken kadarını anlatırız. Şimdi önemli olan Aylin...”

Aylin ve Onur’un oturduğu ev dar merdivenlerle çıkılan iki katlı bir apartmandı. Onlar birinci katında otururlarken üst katta da yaşlı bir kadın kedisiyle yalnız yaşıyordu. Daireye geldiklerinde kapının aralıklı bir şekilde açık olduğunu gördüler. Kaya ve Suat ilk önce birbirlerine baktıktan hemen sonra çoraplarındaki silahları çıkarttılar. Bu sırada Onur kapının açık olmasının şokunu atamamışken onları silahlı gördüğünde daha da korkmaya başladı. Suat eliyle Onur’u arkasına ittirdi. Kapıyı daha da açarken Onur’a seslenmesi için işaret etti. “Aylin,” diye bağırmasına rağmen ses gelmeyince Kaya içeri bir hışımla daldı. Bağırarak seslenmeye başladı ama ev boştu.

Kapıya çıktığında “Aylin içeride değil,” dediği sırada üst kattan yaşlı teyze Onur’a seslendi. O da tedirginliğini ve korktuğunu belli eden titrek bir sesle cevap verdi. İtalyanca konuştukları sırada Kaya ve Suat’ta onları dinliyordu. Birden küfrederek aşağıya koşmaya başladıklarında Onur da peşlerinden takip etmeye başladı.

Bir yandan koşarak sokaktan aşağı inerlerken Suat, bir yandan telefon ile konuşmaya başladı. “Oğlum takip etmiyor musunuz? Neredesiniz? Havaalanına doğru mu gidiyorlar? Havaalanının yolunda ama gözden kaybettik de ne demek?” dediği sırada taksiye bindiler. Sinirle hemen telefonu kapattı ve taksiciyi havaalanına yönlendirdiler.

Onur daha fazla dayanamadı. “Bana hemen burada neler dönüyor anlatacaksınız,” dediğinde Kaya’nın sinirden ellerini sıktığını gören Suat açıklamaya başladı. “Yunus’un yasa dışı işler çevirdiğini düşünüyoruz. Tehlikeli ve oldukça pis işler... Uzun zamandır da onu takip ediyoruz. Ben de Antalya’da onu takip eden ekip de yer alıyordum. Kaya da beni ziyarete geldiğinde Aylin’i Yunus’un yanında gördü. O da benim gibi istihbaratta çalışıyor ama o benimle aynı görevde değil. Nitekim Aylin ile beraber İstanbul’a döndü ve işleri oradan takip etmeye başladı. Bir yandan Aylin’i izlerken Yunus’tan da korumaya çalıştı.”

Kaya bu sırada telefonundan birisi ile konuşmaya başladığında Suat dikkatini ona verdi. “Şefim rahatsız ediyorum ama acil... Evet, bildiğinizi biliyorum. Takipteyiz. Ne istediğimi anlamış olmalısınız... Evet, efendim... Suat yanımda. Havaalanına gidiyoruz. Eşi de yanımızda... Teşekkür ederim... Uçakla geldiklerini biliyoruz. Yakındaki başka bir havaalanına inmişlerdi ama sanırım buradan hareket edecekler. Uçuşlar kontrol ettiriliyor. Tamam,” dedi ve telefonu kapattı. Suat’a döndüğünde merakla kendisine baktığını gördü. “Telefon ile Antalya’da ki ekibi ara bana ver,” dediğinde Onur ilk defa Kaya’yı bu kadar sert ve ciddi gördü. Suat’ın uzattığı telefonu alan Kaya konuşmaya başladı. “Ben Kaya. Tüm ekiplere söyle Yunus operasyonunun başında artık ben varım. Yunus’un tüm ev ve işyerlerinin, ortaklarının da dâhil, başına birer adam dikeceksin. Nerede hareketlenme görürsen, ki Yunus’un orada olması şart değil, hemen bana haber vereceksin. Bu arada tüm evlerinin ve tüm mülklerinin listesini, yedi sülalesininkileri de dahil çıkartıyorsun. İş yaptığı adamların listesini istiyorum. Onların da mülklerinin listesini istiyorum. Yunus yurt dışına çıkamayacağına göre ülkedekilerden başla,” dedi ve telefonu kapatıp Suat’a verdi.

Suat “Hoş geldin kardeşim,” derken Kaya burnundan soluyordu. Onur bir yandan Aylin için endişelenirken bir yandan şaşkınlıktan adeta dilini yutmuş bir şekilde olanları izliyordu.

***

Uyanmaya başlayan Aylin elini başına götürmek isterken bunu başaramadı. Ellerinin bağlı olduğunu anladığında hızla doğrulmaya çalıştı. Arabanın önünde oturan iri yarı bir adam “Çok şükür uyandın. Neredeyse uçağı kaçıracağız... Ara şu Sadi’yi,” diyerek Aylin’in yanında oturan arkadaşına seslendi. Bir süre sonra telefonu Aylin’e uzattılar. Aylin “Bu ne?” diye sorarken telefona bakmaya çalışıyordu. Öndeki adam “İyi bak!” dedi.

Telefona daha dikkatle baktığında canlı arama yapıldığını anladı. Görüntüde Ayşe Hanım’ı, balkonu yıkarken görüyordu. “Eğer uslu uslu gelmezsen biraz sonra o kadını başka bir şekilde göreceksin... Anladın mı?” diye bağırdı. Aylin yaşadıklarını anlama çalışırken korku ve endişeli gözlerle telefona bakıyordu. Tekrar “Anladın mı?” diye bağırınca bu sefer Aylin adama dönerek sadece başını tamam, der gibi salladı.

“Anladım da... Neden? Neden ben?” diye sorduğunda sesi zayıf ve korkak çıkmıştı.

“Bana sorma! Yakında Yunus ağabeye sorarsın,” der demez Aylin’in tepesi attı. Gözleri yuvasından fırlayacak gibi açılmış bir şekilde adamın yakasına sarıldı. Bağlı ellerinin ikisiyle birden tişörtünü tuttu ve sallamaya başladı. “Yunus’ un itleri misiniz?” diye sorunca yanındaki Aylin’i çekip bir tokat attı. Öndeki adam vuran arkadaşına kızdı. “Ulan salak, kızı bayıltacaksın yine. Sonra biz uğraşacağız. Hem ağabeyim uyarmadı mı seni?” derken arabadan indi. Aylin’in elini çözdü.

“Hadi çabuk! İtalyan işadamı üzerinden kalkacak bir özel uçakla gideceğiz. Geç kalırsak beklemeyeceğini söyledi,” diye arkadaşına laf anlatmaya çalışıyordu. Aylin de sesini çıkarmadan onları izliyordu. Daha önce hiç bu kadar korkmasa da tokat atma olayından, zarar vermeyeceklerini anladı. En azından Yunus’un yanına gidene kadar... Bir yandan da Onur ve Kaya’yı düşünmeye başladı. Kapıyı onlar sanıp açtığında bu iki adamın önünde teyzeyi gördüğünü hatırladı. O merdivenden çıkarken en azından adamları gördü, diye içinden geçirdi. Bu da belki işe yarar, diye ümitlenirken yanındaki adam Aylin’i dürttü.

“Çantandan pasaportunu çıkartsana,” diye dişlerinin sıkarak konuştu.

Düşünceleriyle biraz rahatlayan Aylin omuzlarını dikleştirdi. “Çantamı almayı bu beyinsiz kafanla nasıl başardın, bilmem,” derken bir yandan da pasaportunu görevliye uzatıyordu.

“Ben sana beyinsizi göstereceğim, turuncu kafa!”

Aylin yanındakine kaşlarını çatarak baktı. Yol boyunca ne uçakta, ne uçaktan uçağa aktarma yaparken, ne de indikten sonra araba da hiçbiri ile bir daha konuşmadı. Tüm enerjisini Yunus’a saklamaya karar verdi. Bir yandan da onu nasıl alt edeceğine kafa yormaya çalıştı. Aksilik yaparak ya da zorla ondan kurtulamayacağını anladı. Yunus’un bir şekilde kendine zaafı olabileceğini düşündü. Yoksa niye kaçırtsın, derken araba eski, yıkık bir fabrikanın önünde durdu.

“Ne klişesiniz. Hep kaçırılanlar böyle yerlere getiriliyor.”

“Ne istiyordun? Beş yıldızlı otel mi?” diyerek adam kakhaha attı.

Aylin ondan korkmadığını göstermek için rahat konuşmaya çalıştı. “Hımm! İyi fikir. Hem oralara polisler bakmayı akıl edemezler,” derken bir anda durdu. İçinden “*Aferin Aylin! Adamlara yakalanmamak için bir taktik vermediğin kaldı,*” diye geçirirken yüzünü ekşitti.

“Merak etme turuncu kafa, ağabeyimin senin için sürprizleri var,” dedi ve bir daha kahkaha attı.

Aylin’in sinirden artık midesi bulanmaya başladı. Aklını çalıştırmalıydı. Bir yandan düşünürken bir yandan da etrafını inceliyordu. Olurda kaçmak zorunda kalırsa yanlış yapmamalıydı. İçeri girdiğinde gözlerine inanamadı. Dışarıdan köhne, eski ve yıkık olan fabrika; içeri girince tek katlı, şirin, prefabrik eve dönüşmüştü. Aylin, “Üstelik bahçesi de var,” diyerek Yunus’un kendine sırtarak geldiğini, o konuşana kadar fark etmemişti. Yunus, içinde bulunduğu durumun şaşkınlığını Aylin’in yüzünden anlamış ve düşüncelerini tamamlamıştı. Yunus’u rahat, mutlu, kendinden emin bir şekilde yaklaşırken görünce tekrar Aylin’in midesi bulandı ama belli etmedi. Onun yerine rahat gözükmeye çalıştı.

“Ooo! Yunus Bey, beni özlediğini söyleseydin, ziyaretine gelirdim. Ne gerek vardı bu kadar zahmete,” diye Yunus’a bakmadan konuştuğunda beraber, eve doğru, yan yana yürümeye başlamışlardı.

Yunus sırtarak “Eminim aşkım,” der demez Aylin yerinde aniden durdu. Yunus birkaç adım önde durarak Aylin’e döndü. “Hayırdır hayatım, niye durdun? Sana evimizi gezdirmek için sabırsızlanıyorum. Sen merak etmiyor musun?”

“Yunus, sen kafayı mı yedin?” diye sorarken dişlerini sıkıyordu. Yunus hızla elini kavradı ve çekiştirmeye başladı.

“Sayende! Uğraşacak bir sürü meselem vardı. Yoksa bu kadar zaman benden ayrı kalmana izin vermezdim,” dedikten bir süre sonra tam kapıyı açmıştı ki Aylin’e döndü. Gülümseyerek “Bu arada evlenmişsin,” dedi. Sanki hâlâ sevgililermiş, hiç ayrılmamışlar ve tekrar kavuşmuşlar gibi konuşuyordu. Aylin artık Yunus’un bakışından endişelenmeye başlamıştı. Etrafındaki adamlar silahlı olmasa kaçmaya çalışacaktı ama bunun dövüşmekle mümkün olmadığını farkındaydı. Sabredip plan yapmaktan başka çare göremedi. Nihayet eve girdiklerinde Aylin bir kez daha şoka girdi. Evin içi film stüdyosu gibi döşenmişti. Salonda dolaşırken “İğrenç bir zevkin var, Yunus,” diyerek gözlerini devirdi.

Yunus bir kahkaha attı. “Haklısın. Senin beğenmeyeceğini, evi görür görmez anladım. Sen normal bir kız değilsin,” derken bile gülüyordu. Aylin elleri belinde Yunus’a döndü. O susana kadar ciddiyetini bozmadan bekledi. En sonunda Yunus gülmesini sonlandırınca Aylin konuşmaya başladı. “Yunus ne yapmaya çalışıyorsun?”

Yunus adamlarına bakmadan sinirli ve ciddi bir şekilde “Çıkarken kapıyı arkanızdan kapatın,” dedi. Kapının kapanma sesini duyana kadar gözlerini Aylin’in gözlerinden ayırmadı. Sonra Aylin’e bakarak birkaç adım daha attı. Aralarında bir adımlık mesafe kalınca durdu. “Aramızdaki her şey gerçekten sadece intikam için miydi? Bilerek mi planladın?”

Aylin hiç düşünmeden “Evet,” derken cevabı tükürür gibi çok sert çıkmıştı.

“Yazık! Onur gibi bir sümsüğün seni mutlu etmediğinden eminim. Ama merak etme, kaybolan vaktimizi telafi edeceğim. Bana âşık olacaksın. Bu arada da Onur’dan hemen boşanacaksın. İleride de sadece çocuklarımızı büyüteceksin,” der demez Aylin birden histerik bir kahkaha attı. Yatışır yatışmaz “Senin akıl sağlığın gerçekten bozulmuş. Benim ile uğraşacağına başındaki belalara odaklan. Burada olduğumuza göre yasa dışı işler içindesin. Polisten kaçırıyorsun. Hatta beni almaya adamların geldiğine göre yurt dışına da çıkamıyorsun,” der demez kahkaha atma sırası Yunus’ta idi.

“Hep zeki kadınlardan hoşlanmışımdır. Ama sen içlerinde en zeki olanı olduğun için seni unutamıyorum galiba...”

Yunus bir adım daha atmaya yeltenince Aylin de geri adım attı. Duvara yaslanınca “Yunus, Onur polislere kaybolduğumu söylemiştir. Beni arıyorlardır. Onur,” dediği sırada Yunus’un kolundan tutup çekmesi ile devamını getiremedi.

“Onur değil! Emin ol, başkası seni kurtarmak için çabalıyordur.” Aylin Yunus’un ima ettiği kişiyi düşünürken kaşları çatılmıştı. Bir yandan söylenileni anlamaya bir yandan da kurtulma planı yapmaya çalışıyordu.

“Ne saçmalıyorsun sen ya? Midem çok bulanıyor,” derken iki büklüm bir şekilde elini ağzına götürdü.

Yunus endişeli bir şekilde Aylin’in yüzüne doğru eğildi. “Hiçbir şey yememiş olabilir misin? Çok solgun görünüyorsun!”

Aylin Yunus'un sesinden ve bakışlarından samimi bir şekilde kendisi ile ilgilendiğini anladı ve bu durum onu çok şaşırttı. İçinden *"Biraz daha hasta olsam fena olmaz galiba,"* diye geçirdi. İlgisini kullanabileceğini düşünerek üstüne gitme yolunu denemeye karar verdi.

"Evet! Bir de adamlarının bayılması ve ardından yediğim tokat da cabası," der demez Yunus dehşete kapılmış gibi bakmaya başladı. Yüzü öfkeden kıpkırmızı kesildi.

"Ne tokadı?"

Aylin, Yunus'un tepkisinden kendine zaafı olduğundan emin oldu. Kaçış planını bu temele atmaya karar verdi. "Evet, adamlarından birisinin bana çok iyi davrandığını söyleyemeyeceğim."

Yunus o an Aylin'in yüzünü çevirdi. Yanağındaki hafif morluğu görür görmez kendini dışarı attı ve kükremeye başladı.

"Yemin ediyorum. Benim yerimde normal bir kız olsa, âşık olur. Yani Allah var hem yakışıklı hem de aptal âşığa dönmüş. Ama gangster aptal âşık," diye içinden düşünürken yerinden bir santim bile kıvılcıdamamıştı. Birden gelen bulantıya daha fazla dayanamayan Aylin lavaboya zor yetişti. Tuvaletin başına çöktü ve orada yere yığıldı.

***

"Ne demek hiç iz yok! Bir hafta oldu! Bir adamı bulmayı beceremiyorsunuz."

Kaya bir hafta boyunca eve gitmiyor, yaşayacak kadar yemek yiyor ve Suat da dâhil kimse ile gerekmedikçe konuşmuyordu. Zaten kimsede onunla konuşmaya cesaret edemiyordu. Yolun kenarına arabayı park etmiş, elleri ve kafası direksiyona dayanmış bir şekilde düşünüyordu.

"Ah Aylin! Nasıl bir salağım ben... Seni bir türlü Yunus itinden koruyamıyorum. Seni seviyorum, bile diyemedim. İnat ile yaptığını bile bile evlenmene izin verdim. Üç ay bekledim. Yunus'un adamının İtalya'ya geldiğini bildiğim halde seni evde yalnız bıraktım... Şimdi neredesin kim bilir? Ne yapıyorsun? O pislik eğer sana dokunursa ölüm bile hafif kalır yapacaklarımın yanında..."

Telefonu çalar çalmaz düşünmeden açtığında Suat'ın sesi geldi. “Çabuk merkeze gel. Bu sefer bulduk galiba...” Telefonu koltuğa fırlatıp yola koyuldu.

Odaya bir hışımla girdiğinde şefleri de dâhil herkes Kaya'ya baktı. Bir süre sonra “Bu ne hal?” diyen şefi ayağa kalktı ve Kaya'nın önünde durdu.

“Özür dilerim. Sizin burada olduğunuzu bilseydim, kapıyı çalardım.”

“Ben onu mu diyorum. Son zamanlarda hiç aynaya bakıyor musun? Orman kaçkınına dönmüşsün!”

“Şu sıralar eve gitmiyorum. Ama en kısa zamanda...” derken Suat lafını kesti. “Aslında efendim, Aylin kaçırıldığından bu yana doğru düzgün uyumuyor, yemiyor ve evine gitmiyor.”

Kaya Suat'a delice bir bakış attı. Şef'i, Kaya'nın Suat'a sus artık, der gibi bakmasını anladı ve “Tamam, galiba yarın bu işi bitiriyoruz,” dedi. Herkes heyecanla sandalyelerini çekti. Meraklı bir şekilde birbirlerini izlerlerken şefleri anlatmaya devam etti. “Gece Mersin'e doğru yola çıkıyoruz. Orada Yunus'un birkaç ay önce sattığı bir fabrikada şüpheli bir inşaat olmuş.”

Kaya “Ne gibi şüpheli?” diye sorunca herkes ona döndü.

“Yani fabrikanın yerine ev yapıldı sanmışlar. Civardaki köylüler orada inşaat yapıldığını ama inşaat bittikten sonra fabrikanın yerinde aynen durduğunu görünce de şaşırılmışlar. Üstelik sahibi yurt dışına çıkmış ve tüm bu çalışmalar o yokken olmuş. Bir ekibimiz uzaktan izlemeye başladı bile.”

Kaya tüm anlatılanları sessizce başını önüne eğmiş dinlerken birden ayağa kalktı. “Ben yola çıkıyorum,” dedi ve odadan çıktı. Suat'ta hemen arkasından “Bende geliyorum,” diyerek fırladı. Şefleri arkalarından “Adres bilgilerini mesaj atarım,” diye bağırsa da onlar çoktan yola çıkmışlardı.

***

Yunus Aylin'i yerde baygın gördüğünden beri onun yanından ayrılmıyordu. Düzenli olarak ev yemekleri gelmeye başladı. Ama Aylin'in artık sabrı taşmaya başlamıştı. "Yunus daha ne kadar beni burada tutacaksın. Çok sıkıldım. Gökyüzünü görmek istiyorum. Sen yanımda durdukça midem düzelmeyecek, anlamıyor musun?" diye gitgide yükselen ses tonuyla konuşarak Yunus'un tam karşısında durdu.

"Merak etme. Bizim için bir ev yaptırıyorum. Bu arada boşanma davası açacaksın," der demez Aylin birden fırladı. Başını döndü ve sendeledi. Yunus, Aylin'in kolundan tutarak düşmesini engelledi.

"Yok Aylin! Söylemeyeyim diyorum ama..."

"Ama ne?" diye sorduğunda Yunus Aylin'i çoktan bırakmış, salonda volta atmaya başlamıştı. Yunus'un hızlı hızlı nefes alarak yürüyüşünden sinirli ve bir o kadarda endişeli olduğu anlaşılıyordu. Aylin de Yunus'u meraklı bakışlarla takip ediyordu. Yunus birden telefonunu çıkardı. "Çabuk eczaneden hamilelik testi kap gel," dedi ve telefonu koltuğa fırlattı.

Aylin "Sen ne saçmalıyorsun?" diyerek Yunus'a bakmaya başladı.

"Hemen o salaktan nasıl hamile kalırsın," diye söylenmeye başladı. Siniden elleri yanlarında yumruk olmuş, yerinde duramıyordu.

"Saçmalama Yunus, hamile değilim ben... Stres benim hep mideme vurur. Ayrıca ben vejeteryanım. Senin adamlarının kebab kokusu bile öğürmemeye neden oluyor." Yunus şaşkın şaşkın bakarken Aylin konuşmaya devam etti. "Ayrıca beni düşünüyormuş, umursuyormuş gibi davranmayı da kes!"

"Seni umursuyorum tabii ki..."

"Of Yunus! Şurada seni bir güzel döverim de silahlı adamlarına dua et!" der demez Yunus kahkaha attı.

Yunus Aylin'in tam karşısında durarak "Ah aşkım! Vejeteryan olduğunu bilseydim, bol bol ot getirirdim," dediğinde Aylin, gözlerini kısarak çok komik, der gibi bakıyordu. "Ayrıca sana söz, adamlarıma kebabı yasaklıyorum."

Yunus birden Aylin'e sarıldı. Aylin o anda sinirden titremeye başladı. Bunu fark eden Yunus öfkeyle geri çekildi ve "Artık bana alışsan iyi olur. Çok uzadı bu iş! Yarın benim olacaksın. O kadar!" dedi ve kapıyı arkasından çarparak dışarı çıktı.

Aylin birden en yakın koltuğa çöktü. "Buraya kadarmış," derken ağrıyan midesini tuttu ve yüzünü ekşitti. "Niye beni bulamıyorlar. Dayanamayacağım artık!" Geldiğinden bu yana tuttuğu gözyaşları oluk oluk akmaya başladı. Uzun bir süre hıçkıra hıçkıra ağladı. Bacaklarını kendine doğru çekmiş bir şekilde ağlarken koltukta sızdı.

2. BÖLÜM

“Mesaj geldi Kaya!”

“Konuşsana Suat,” diyerek Suat’a baktı. Suat birden sırtmaya başladı. Bunun üzerine Kaya “Bulduk mu?” diye heyecanlı ve umutlu bir şekilde sordu. Suat adımlarını hızlandırarak yürümeye devam ettiğinde sadece başını sallamakla yetindi. Havaalanından çıktıklarında kapıda onları bir araba bekliyordu. Uçakla Adana’ya gelmişlerdi ve Mersin’e araba ile devam edeceklerdi.

Arabada bilgisayarlarını açtılar. Mail ile gelen resimlere baktılar. Araziyi, fabrikayı ve yolun resmini tek tek çekmişler, mail ile yollamışlardı. Kaya bir yandan telefon ile direktifler yağdırırken bir yandan sabırsızlanarak şoföre daha hızlı gitmesini söyleyip duruyordu. Telefonu çalınca ekranda Aylin’in halası Arzu Hanım’ın ismini gördüğünde içinden bir küfür salladı. Suat bunun üzerinde ekrana baktı ve Kaya’ya tek kaşını kaldırdı. Ama bir şey söylemeden bilgisayarına başını gömdü.

Kaya derin bir iç çektikten sonra “Efendim, Arzu Hanım,” diyerek telefona cevap verdi.

“Kaya! Aylin’i kaçırmışlar.”

“Bunu size kim söyledi?”

“Ne demek bu? Senin haberin var mı?”

“Evet, Arzu Hanım.”

“Bunu nasıl gizlersiniz benden? Kim yapar böyle bir şeyi?” diye ardı ardına telaşlı ve endişeli bir şekilde soru sormaya başladığında Kaya kısa kesmeye çalışıyordu. Daha fazla sabredemeden lafını böldü.

“Sakin olun lütfen. Polisler en kısa zamanda bulacakları konusunda kesin konuşuyorlar. Olumlu gelişmeler olmuş. Ama bu bilgiyi operasyonun güvenliği açısından kimse ile paylaşmayın.”

“Emin misin? Beni sakinleştirmek için söylemiyorsun, değil mi?”

“Hayır. Size söz veriyorum, birkaç gün içinde onu size getireceğim,” derken Suat ile göz göze geldi. Arzu Hanım birden “Teşekkür ederim,” dediği sırada şaşırıldığı için kaşları çatıldı.

“Ne için?”

“Ondan vazgeçmediğin için...” Arzu Hanım’ın sözlerini devam ettiremese de onun duyulduğu sesinin titremesinden anlaşılıyordu. Aylin’in halasından bu sözleri duymak Kaya’nın uzun zamandır, burukta olsa gülümsemesine sebep oldu.

“Rica ederim. Ondan vazgeçmenin mümkün olduğunu sanmıyorum. Kusura bakmazsanız telefonu kapatmak zorundayım.”

Arzu Hanım’ı ikna ettikten sonra telefonu kapatarak arabada, işlere kaldığı yerden devam etti.

***

Yunus geç saatte geldiğinde Aylin’i koltukta kıvranmış bir şekilde uyurken buldu. Onu kucağına almaya çalışırken Aylin uyandı. Uyanır uyanmaz da Yunus’u gördü ve hemen ittirmeye çalıştı.

Yunus “Sakin olur musun? Sadece yatağına yatıracaktım seni. Bak sinir etme, yarını beklemem,” dediği an Aylin vurmaya kesti. “Şöyle! Aslında yarını niye bekliyorum, değil mi?”

Yunus, Aylin’i bıraktı ve koltuğun karşısında duran büyük, ahşap bir sehpaye oturdu. Yunus’un değişik bir şekilde sırttığını gören Aylin, duruşunu dikleştirdi ve onu daha dikkatli incelemeye başladı. Yunus “Niye bakıyorsun, bana öyle?” diye sordu. “Sende bir gariplik var... İçtin mi sen?”

“Biraz,” dedi ve bir süre bekledikten sonra “Benden niye hoşlanmıyorsun, Aylin?” diye sordu.

İlk başta aniden gelen bu soru ile şaşırdığı için bakakalan Aylin, şoku atlatır atlatmaz kahkaha atmaya başladı. “Hakikaten soruyor musun?” der demez gülmeye devam etti.

Yunus gözlerini biran olsun Aylin’den ayırmadı. “Evet,” derken de sesi sakın ama sert çıkmıştı.

“Acaba lisede senin yüzünden tüm okula rezil olduğum için olabilir mi? İğrenç, kötü bir adam olman olabilir mi? Beni kaçırıp zorla tutman olabilir mi?” Aylin, konuşması bittiğinde kollarını göğsünde birleştirmiş Yunus’a bakıyordu.

“Birincisi, kimse sana iç çamaşırın ile yemekhaneye gel, demedi. Bekleseydin elbette getirirdik. Ama itiraf ediyorum, o günde çok güzeldin. Neyse! Kaçırdım, çünkü bana başka bir seçenek bırakmadın. Aylin, seni aklımdan çıkaramıyorum. Ben,” derken sesi hassas, zayıf ve hiç olmadığı kadar duygusal çıkınca Aylin şaşırıldı.

“Yunus! Bence sen iyi bir insan olabilirsin. Hiçbir şey için geç değil. Yol yakınken gel, teslim ol, yeni bir başlangıç yap.”

Yunus açtığı bacaklarına dirseklerini dayamış ve ellerini birleştirmiş Aylin’e bakıyordu. Birden başını sallayarak sırtmaya başladı. “İyi olmak... Artık sanmıyorum. Ben iyi olursam, dışarıdaki adamlar ne olacak? Onlar işsiz kalır. Onların da aileleri var,” der demez Aylin ayağa fırladı.

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun?”

Yunus da ayağa kalkarak Aylin’in tam karşısında durdu. “Hayır! Kendimce düşündüğümü ve bildiklerimi söylüyorum. Ben sana hiç yalan söylemedim. Hayatımda kimseye evlenme teklifi etmemiştim. Sen hayatıma girene kadar da evlenmek hiç aklıma gelmemişti.”

“Ama niye? Ben sana hiç kadın gibi davranmadım ki! Ne bileyim... Öpmedim, sevmedim, seni seviyorum bile demedim.”

“Bilmiyorum! Belki mesele budur. Sen kolay olmayınca kendimi sıradan, normal bir erkek gibi hissetmişimdir. Benden korkmaman hoşuma gitmiştir. Ayrıca konuşmaların o kadar komik ki... Senin yanında çok eğlendiğim içindir.”

“Senden uzun zamandır nefret ettiğim için şu an sana söyleyeceklerime bende şaşıracağım ama lütfen kendine çeki düzen ver. Etrafta emin ol, adamlarını işe alabilecek birçok kötü adam var. Kötü işleri bırak, yeni işler kur. Onları orada çalıştır. Paranda var!”

Yunus birden arkasını döndü ve hızla birkaç adım attıktan sonra tekrar döndü. “Peki, o zaman benimle olur musun?”

“Yunus! Senin ile olmamamın sebebi sadece kötü işlerle uğraşman değil. Ben başkasını seviyorum. Niye anlamıyorsun,” der demez Yunus’un sakinliği gitti. Tekrar öfke ile volta atmaya, küfürler yağdırmaya başladı.

“Senin kime âşık olduğunu biliyorum. O lanet olası şaka olmasaydı, belki ona âşık olmayacaktın,” derken birden Aylin’e döndü. “İnkâr etme. O Mert’in yanındaki resimlerini gördüm. Daha doğrusu araştırınca Mert olduğunu anladım. Hadi inkâr et! Tamam... Bir de Onur... O ne iş? Onu hiç anlamadım. Sen beni delirtmeye mi çalışıyorsun?”

Aylin içinden “Allah’ım, Mert’i delirtiyim derken Yunus delirdi. Hiçbir işim rast gitmez mi benim,” dedi ama sesli söylediğini Yunus’un yüz ifadesinden anladı.

“Ne saçmalıyorsun, Aylin?”

“Of! Yunus!” diyerek debelendi ve “Uykum geldi! Yatmak istiyorum,” dedi.

“Hay hay! Gel yatağımıza götüreyim,” derken Aylin’e doğru bir adım atmasıyla Aylin’in Yunus’u birkaç tekme ile yere sermesi bir oldu. Ardından “Sana seni döverim demiştim. Burada silahlı adamların olmadığına göre... Daha fazla kaşınma. Arkamdan da gelme!” dedi ve gitti.

***

Suat ve Kaya, diğer ekip arkadaşları ile buluşur buluşmaz son bilgileri aldılar. Kaç kişinin olduğu, nerelerde konuşlandığı, kroki üzerinde gösterildi. “Nöbet değişim saati, sabah

dokuz ve akşam dokuz olmak üzere günde iki kere gerçekleşiyor. O sırada yaklaşık on dakika boşluk oluşuyor. Ön kapının yanında bir açıklık var. Bu on dakikalık boşlukta bu açıklıktan içeri sızılabilir.”

Kaya “Nereden biliyorsun bu açıklığı?” diye sordu sorduğunda genç görevli, gülmeye başladı.

“Yemek siparişini dün akşam ben içeri soktum. İnanamayacaksınız,” dedi ve gülmeye devam etti. Kaya’nın tepesinin attığını fark eden Suat hemen duruma el attı.

“Ali... Ali idi değil mi adın?” diye sorduğunda genç gülmesini durdurdu ve sadece başını evet, der gibi salladı. “İlk işin mi?”

Genç ilk önce şaşkınlıktan ikisinin yüzüne baktı ve yüzlerindeki sabrı taşı, ifadelerini görünce cevap verdi. “Saha sorumlusu olarak evet,” der demez Kaya “Yanlış,” diyerek lafını böldü ve devam etti. “Sorumlu benim. İş başında bir daha gülersen son görevin olur,” dedi ve devam et, der gibi elini salladı.

“İçeriye prefabrik küçük bir ev yapılmış. Etrafı dev stant ve büyük bidonlarla kaplanarak resim ve manzara havası katılmaya çalışılmış. Evin önünde de küçük bir bahçesi var. Film stüdyosu gibi içerisi büyük ışıklarla aydınlatılmış. Şimdi aklımdaki planı söyleyeyim. Siz istediğiniz şekilde düzeltirsiniz,” derken sesindeki kırgınlığı fark eden Suat, Kaya’ya baktı. Gülmemek için kendini zorladı ve “Sen anlat. Güzelse değiştirmeyiz, uygularız. Koçum!” diyerek onu cesaretlendirmeye çalıştı.

“Tamam! Sabah 9.00’da siz ikinizi içeri sokalım. Resim panoları ile fabrika duvarı arasında yarım metre belki daha fazla bir boşluk var. Oraya saklanabilirsiniz. Stant aralarında da bir santim kadar aralıklar var ve buralardan içerisini izleyebilirsiniz. Elinize ekstra şarjlı, sessiz mod’lu telefonlar vereceğim. Mesajlaşmak için... Gece biz konuşlanana kadar bizi orada bekleyin. En azından beklenmedik bir durum ya da sorunda içeride Aylin Hanım’ı gözlem altında tutabilirsiniz,” derken Kaya Suat’a bakarak sırttı. O sırada Ali krokiye bakarak kendilerinin nasıl yaklaşacaklarını ve içeri nasıl gireceklerini anlattığı için onların tepkilerini görmedi. Bitirdiğinde temkinli bir şekilde Kaya ve Suat’ın yüzüne baktı. Kaya elini Ali’nin omzuna vurarak “Aferin. Sen çok iyi bir istihbaratçı olacaksın. Ben daha iyi bir plan yapamazdım,” dedi ve gitti. Ali şaşkın ve bir o kadarda gururlu bir ifade ile bakakalınca Suat

sırıttı. O da omzuna bir iki defa vurdu ve Kaya'ya yetişmek için koşar adımlarla oradan uzaklaştı. Kaya'ya yetişince "Gördün mü? Utandırdı çocuk," dedi. Kaya kaşlarını çatarak Suat'a baktı.

Kaya ve Suat özel görev giysilerini giyerek gerekli malzemeleri yanlarına aldılar. Nöbet değişiminde içeri sızmadan önce gelen yemek siparişi sırasında yakına yanaştılar. Bir saat kadar yakında büyük bir ağacın arkasında, yerde yüzüstü yatmak zorunda kaldılar. Zaman gelir gelmez içeri girdiklerinde gördükleri manzarada Ali'nin anlattıklarının eksikliği yoktu, fazlası vardı. Bahçe ile düşünülmüş alanın köşelerinde iki silahlı adamdan başka kimse yoktu. Kaya ve Suat yerlerini alarak beklemeye başladılar.

***

"Of! Canım sıkılmaya başladı Yunus!"

Aylin elleri belinde salonda volta atmaya başladı. Yunus bir yandan onu izlerken bir yandan gazete okumaya çalışıyordu. Sonunda gazeteyi indirdi. "Tamam, Aylin! Gel bahçeye çıkarayım seni," der demez Aylin fabrika dışına çıkacağını düşündüğünden heyecanlandı.

"Dışarı mı çıkıyoruz?"

Yunus gözlerini devirerek "Hayır, sadece kapı önü..." dedi.

Aylin ayak sürüyerek Yunus'u takip etti. Dışarı çıkar çıkmaz tepedeki eve yöneltilmiş, iki kocaman spotlar yüzünden gözlerini kısıyan Aylin "Bu ne ya! Stat gibi... Kısamaz mıyız?" diye söylenmeye başladı.

Yunus "Alışırısın Aylin," diyerek elinden sertçe asıldı ve dışarı çıkardı.

Aylin "Yunus sen kaçındın. Can sıkıntımı burnundan getireceğim bugün!" diyerek sandalyeye oturdu. Bunun üzerine adamlar Yunus'a çaresizce baktılar. Yunus da onlara yerinize, der gibi işaret verince yürüdüler. Sonrada başını sallayarak Aylin'in yanına oturdu.

Yunus Aylin'e bakarak "Tamam, canım! Söz bugün ne istersen, tabii burada olmak şartıyla, gerçekleştireceğim," derken sırıtıyordu.

"Bana canım deme! Dün geceki ders yetmedi galiba!"

“Senden gelen her şey güzel... Emin ol,” dedi ve kahkaha attı.

Aylin de yüzünü ekşiterek “Sen nasıl bir manyaksın ya?” diyerek arkasını yaslandı. “İyi o zaman... Mp3 istiyorum, öğlen mercimek köftesi yemek istiyorum, bikini istiyorum,” der demez Yunus öne fırladı. “Ne bikinisi?” diye bağırdı.

“Bikini işte! Beyaz olsun... Denizde ya da güneşlenirken giyiliyor hani, iki parça oluyor.”

“Sen ne yapacaksın, onu anlamadım!”

“Bu ışıklardan iyi solaryum olur. Yatıp güneşleneceğim. Bir de şezlong.”

“Hayır! Adamların önünde bikini ile duramazsın!”

Aylin Yunus’a bakmadan, donuk bir şekilde “Tamam onlar dışarıda bekler,” dedi.

“Saçmalama Aylin!” derken Yunus sinirden ayağa kalkmış, elleri masada, öne eğildi. Aylin’in direk gözlerinin içine bakıyordu. Aylin de ayağa kalktı. “Bak daha beş dakika olmadan istediklerim sana saçma gelmeye başladı. Anlaşamayacağımızı anladın mı?”

Yunus gözlerini kısarak “Mahsus yapıyorsun, değil mi? Beni çıldırtıp, seni bırakmamı istiyorsun.”

“Öyle düşünmek istiyorsan sen bilirsin. Yanında olduğum sürece her istediğimi yapacağına söz verdin.”

Yunus “Tamam be! Kabul, yap listeni,” derken ellerini pes, der gibi kaldırdı.

Aylin “Gerçekten mi?” diye sorarken şaşkınlıktan kaşları çatılmış bir şekilde Yunus’a bakmaya başladı. Yunus’un ciddi olduğunu anlar anlamaz eline kalem kâğıt aldı ve yazmaya başladı.

“Biraz öncekileri de yazıyorum... Meyve istiyorum, parfüm ve makyaj malzemelerinin adlarını da yazıyorum. İç çamaşırı ve sutyen, bedenlerini de yazıyorum,” derken Yunus tekrar sinirlendi.

“Kızım bak saçmalama! Adamlarım çıkacak alış verişe. Çamaşırlarını onların seçmesine ve görmesine izin veremem.”

Aylin oldukça sakın kalarak “O zaman sende git onlarla, sen seç,” dedi.

Yunus “Senin derdin beni başından atmak, değil mi?” diyerek tam Aylin’in karşısına oturdu.

“Aaa! Bana haksızlık etme lütfen! Çok fenasın!”

Yunus kahkaha atarak Aylin’e bakıyordu. “Tamam, canım. Başka ne istiyorsan yaz bakalım,” diyerek kımıldamadan kâğıda bakmaya başladı. Aylin sinirli bakışlarla kalemi eline aldı ve yazmaya devam etti.

***

Suat, Kaya’yı yerinde zor tutuyordu. Daha sonra Aylin’in niyetinin Yunus’u sinir etmek ve oradan kaçmak olduğunu anladığında sakinleşti. Birkaç saat sonra alışveriş poşetleri ile doktor geldi. Aylin doktoru içeri sokmadı. Yunus ile evin içinde ne konuştuğunu anlamadılar ama doktoru geri gönderdiler. Bir süre sonra Aylin yemeği de beğenmediğini söyleyerek geri çevirdi. Suat ile Kaya Aylin’in çirkeflik yaparak Yunus’u çıldırtmaya çalıştığını ve binayı terk etmesi için uğraştığını düşündüler. Yunus’un tüm bu zaman zarfında sinirlense de hiçbir şey yapamadığını gördüklerinde keyiflendiler.

Kaya hayran bakışlarla bir yandan bahçede oturan Aylin’i izlerken bir yandan da inat edip bikiniyi giymemesi için dua ediyordu. Aksi takdirde sakinliğini koruması ve işi riske atmadan yerinde durması imkânsızdı onun için...

İlerleyen zamanlarda evin içinden Yunus ile Aylin’in bağırma sesleri gelmeye başladı. Kaya ve Suat kaşları çatılı bir şekilde birbirlerine baktılar. “Suat sor şu Ali’ye, ne durumdalar?”

Suat Mesaj:

“Ali, yerlerinizi aldınız mı?”

Ali Mesaj:

“Bize bir saat daha verin!”

Suat Kaya’ya bir saat diye işaret etti. Kaya sinirden dişlerini sıkmaktan çenesinin ağrıdığı hissetti. O anda Aylin kapıyı bir hışımla açarak dışarı çıktı. “Çık dışarı Yunus ve bu akşamda sakın buraya gelme!” diye bağırdı. Yunus da Aylin’in kolundan tutarak içeri sokmaya çalışıyordu. Yunus’un adamları da yanlarına koşmuştu. Bu sefer tüm sinirini onlardan çıkararak Yunus, adamlarını kovdu. İçeri girdiklerinde sesler daha da yükselmeye başladı. Suat Kaya’yı artık yerinde daha zor tutuyordu.

***

“Senin ile beraber olmayacağım!”

“Olacaksın!”

Aylin’in artık tüm gücü tükenmişti. Midesinin ağrması ve bulanmasından iki büklüm kalmıştı. Yaklaşık on gündür doğru düzgün yemek yiyemiyordu. Bu durum yaşadığı duygusal işkence ile beraber onu iyice halsiz bıraktı. Yunus ile dövülecek gücü kalmadığı için kendini banyoya kapattı. Kapıyı kilitledi ve klozeti indirerek orada oturmaya başladı. Bir yandan artık zapt edemediği gözyaşları oluk oluk yanaklarından süzülürken bir yandan sitedeki kadınların tanıştıkları gün anlattıkları hikâyeler aklına geliyordu. Şimdi kendini de bir anda onlar gibi hissetmeye başladı. Biraz sonra tecavüze uğrayabileceği aklına gelince öğürmeye başladı.

“Ben bu kadar çabuk pes edemem... Zayıf olamam... Güçlü olmalıyım...” diye devamlı tekrar etse de ne kolunu kaldıracak gücü kalmıştı ne de sağlıklı düşünecek psikolojisi. O anda tüm o tanıştıkları kadınların yaşadıklarının zayıflıklarından olmadığını anladı. Bu yaşananların hiçbirinde kadınların suçu olamazdı. Bunu hep bilse de bu gerçeği bilmek ile yaşamak arasındaki farkı şimdi daha iyi anlıyordu. Her birindeki hikâye, olay yeri, zaman ve şartlar farklı olsa da ortak nokta hasta ruhlu erkeklerin varlığıydı. Yunus da ona göre hastaydı. Günlerdir onu ikna etmeye, yolundan çevirmeye çalışmıştı. Bir yandan da kendisini bulamadıkları için Onur’a ve Mert’e söyleniyordu. Tüm düşünceler bir anda susunca dışarıda kendine bağırarak Yunus’un sesini algıladı. “Aylin çık artık dışarı,” diye bağıırıyordu. O anda Yunus kapıyı kırana kadar çıkmamaya karar verdi.

“Çıkmayacağım!”

“Peki, sen bilirsin, ben gelirim o zaman,” der demez kapıya vurmaya başladı. Bir süre sessizlik oldu. Aylin, tam Yunus’un vazgeçtiğini düşündüğü anda silah sesi ile beraber kapının açıldığını gördü.

***

Kaya ve Suat ekipten haber beklerken Yunus’un adamını içeri koştüğünü gördüler. Ardından silah sesini duyar duymaz Kaya Suat’a bakmadan yerinden fırladı. Evin içine girince Yunus’un Aylin’i çekiştirirken gördüğünde tepesi attı. Daha bir şey demesine kalmadan Yunus Aylin’e bir tokat attı. Aylin tokadın etkisi ile savrulurken kapının pervazına çarptı ve yere kapaklandı. Kaya, kendine doğru gelen Yunus’un adamını elinden ve bacağından vurdu. Onu etkisiz hale getirdikten sonra saniyeler içinde Yunus’un yanına geldi. Yunus’u yakasından tutarak Aylin’in başından kaldırdı. Kaya Yunus’u bırakmadan bir yandan yerde yatan Aylin’e bakıyor bir yandan da içeri giren ve yerdeki adamın başına çöken Suat’a bakıyordu. Suat adamın yanından kalktı ve “Yunus’u bana bırak,” dese de onu dinlemedi ve bayılıta kadar Yunus’a vurmaya başladı. Suat zorla Yunus’u elinden alınca Kaya, hemen Aylin’in yanına oturdu. Elini Aylin’in başının altından destekleyerek biraz kaldırdı. Aylin gözlerini araladı. Biraz bekledi. Kaya konuşamayacak kadar sinirli ve bir o kadarda üzüntülüydü. Aylin “Öldüm desem, senin burada ne işin var. Arkamdan gelecek kadar mı sevdin beni?” diye sordu ama cevabı dinleyemeden gözleri kapandı ve başı düştü.

Kaya uyandırmaya çalıştı ama başarılı olamayınca çıldırdı. Suat’a ve etrafa bağırmağa başladı. “Bu ambulans nerede kaldı!”

3. BÖLÜM

“İki saat doktor içeride ne yapıyor? Ben içeri giriyorum,” dediği an kapı açıldı. Doktor dışarı çıktı. Kapıda duran herkes doktora doğru yanaştı. Kaya, Suat, Onur, Arzu Hanım ve Ayşe Hanım...

“Fiziksel anlamda sağlık durumu şu anda gayet iyi, uzun bir süre baygın kaldığı için bir süre gözetim altında tutacağız. Birazdan odaya çıkartılacak.”

Ayşe Hanım doktorun kolundan tuttu. “Yanına girebilir miyiz?” dedi. Doktor o anda alnını kaşır gibi yaptı ve “Aslında içinizde Kaya diye biri var mı?” diye sordu. Herkes Kaya’ya döndü.

“Benim.”

Doktor sırtarak “Sizi istemiyor,” dediğinde herkes şaşırıldı. Doktor başını sallayarak “Mert kim?” diye sordu. Suat kahkaha atınca Kaya kaşlarını çatarak ona baktı. Ama herkes şaşkın şaşkın ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Kaya “Benim adım Kaya Mert. Aylin Kaya’yı değil Mert’i seviyor,” dediğinde şaşırma sırası doktordaydı. Pek anlamamış bir ifade ile bakınca Kaya “Boş verin doktor, ben içeri girebilir miyim?” dedi.

Doktor “Tamam, geri kalan herkes oda da görsün lütfen,” dedi ve gitti.

Herkesin gülümseyen bakışları arasında Kaya pardon Mert içeri girdi. Aylin sadece onu görmek istemişti. Onun adını vermişti. Mert o an içinden “*Demek ki benden vazgeçmemiş. Beni hâlâ sevdiğini kabul ediyor,*” diye geçirirken gözleri Aylin’in gözleriyle buluştu. Ardından yatağın yanına oturdu. Aylin’in elini aldı. İlk önce bileğini ardından avuç içini öptü ve parmaklarını kendi parmaklarının arasında kenetledi.

“Artık bu elin benimkinden ayrılmayacak. Seni özledim.”

Aylin bir yandan gülüyor bir yandan da akan gözyaşlarını silmeye çalışıyordu. “Mert,” diye seslendiğinde uzun süren susuzluğun ardından içilen su gibi ruhunun rahatladığını

hissetti. “Mert diyebilmeyi özlemişim. Gözlerine, okyanusun dibine batacağım günlerin hayalini kurdum hep.”

“Ah Aylin! Çok özür dilerim. Artık okyanusumdan çıkartmayacağım seni,” derken Aylin elini kaldırarak “Şşşt,” diye susturdu. “İkimiz birbirimizden hiçbir zaman özür dilemeyelim. Bir kez der ve affedersek o hatayı devamlı tekrar ederiz. Ama özür dileyemeyeceğimizi bilir ve bu durumdan korkarsak daha dikkatli oluruz. Birbirimizi daha az üzer, daha az kırarız. Tamam mı?” diye sorduğunda sesi o kadar yumuşak çıkıyordu ki, Mert o anda kendini bulutların üzerinde yürüyor gibi hissetti.

“Demek Kaya’yı bu yüzden içeri sokmadın?” demesiyle Aylin kahkaha attı.

“Doktordan istediğimde ilk başta çok şaşırıldı ve söylemeyecek sandım. Anlamadı diye düşündüm.”

“Evet, sanki zor anlıyor gibi...”

“Ama çok yakışıklıydı. Aslında çocukken sevgilimin James Bond olmasını isterdim. Eğer o olmazsa da bir doktor olsun derdim. Rüyamda beni sen kurtarıyordun,” derken bu sefer Mert kahkaha attı. Sakinleşince “Birincisi Arıza’m, bundan sonra benden başka bir erkeği beğenmek yok! İkincisi James Bond filmlerini izlemek yok. Üçüncüsü erkek doktora muayene olmak yok,” derken sesi oldukça ciddi çıkıyordu.

Aylin “Bu liste uzayacak galiba,” diye sırtmaya başladı. Mert ilk olarak Aylin’in dudağına küçük bir öpücük kondurdu ve başını kaldırmadan fısıldar gibi “Son olarak, rüya değildi,” dedi ve göz kırparak doğruldu.

Aylin ağzı açık meraklı bir şekilde Mert’e bakakaldı. “Nasıl rüya değildi? Sen...”

“Evet! Ama aramızda kalsın lütfen. Kimliğimizin gizli kalması gerekiyor,” der demez Aylin doğrulmaya çalıştı. Mert ona yardım ederken Aylin gözlerini bir an olsun ondan ayırmıyordu.

“Sen ciddisin... Benim ile dalga geçmiyorsun.”

“Evet aşkımdır. Ben ve Suat, istihbaratta çalışıyoruz. Suat, Yunus olayına bakıyordu. Ben seni bir süredir takip ettiriyordum. Bu kısmı için ayrıca ilerleyen zamanda kavga ederiz.

Şimdi değil, lütfen,” dedi ve Aylin gözlerini kısınca yanaklarından öperek gönlünü almaya çalıştı. “Senin Yunus’un yanında resmini görünce de Suat’ın yanına Antalya’ya gittim. Onun haberi yoktu, ziyaret sandı. Neyse! Onunla takibe başladım. Hatta ondan ayrıldığı gün bende Suat ile beraber izliyordum.” Mert anlattıkça Aylin daha çok şoka giriyor ve kesmeden merakla dinlemeye devam ediyordu. “Onu bırakıp gittiğinde ne yaptığımı anladım. O an beni, yıllarca içinde büyük bir kin ile yaşamış olman hem çok üzdü hem de çok korkuttu. Beni de unutmamış olabileceğini düşündüm. Daha sonra kaderin tatlı bir sürprizi bizim dergiye alındığını öğrendim. O gün hiç kullanmadığım izinleri toplu olarak kullanarak İstanbul’a dönmeye karar verdim. Ben yurt dışı görevlerde çalışıyordum. İstanbul’a senin için geldim. Ama beni tanımadın. Galiba o an yıkıldım. Sana biraz gurur yaptım. Devamını zaten anlatmıştım, biliyorsun.”

Aylin nefes almadan dinliyor gibiydi. Birden gözlerinden birkaç damla yaş geldi. Mert hemen elini yanaklarına götürdü. Başparmağı ile gözyaşlarını sildi. “Bir şey söylemeyecek misin?”

“Halam hep benim normal bir hayatımın olmamasından muzdarip. Bu anlattıklarını duysa, âşık olduğum adamın aslında benden daha anormal olduğunu, eminim büyük bir hayal kırıklığına uğrar. Senin ile normal bir hayat yaşamaya başlayacağıma inanıyordu,” dedi ve ikisi de gülmeye başladı. Ardından devam etti. “Aslında ben hep deli olmak istedim.”

Mert tek kaşını kaldırarak “Nasıl yani?” diye sordu.

“Çünkü kendimi deli hissettiğimde özgür hissediyorum, hafif hissediyorum, güçlü hissediyorum. Hiçbir şeyde sorumlu değilmişim gibi hissediyorum. Böylece hiçbir şeye bağlı değilmişim gibi geliyor. Daha rahat davranıyorum.”

“Bende seni böyle seviyorum. Biran evvel boşanmanı ve benim ile evlenmeni istiyorum,” der demez Aylin’in kaşları çatıldı. Mert onun tepkisi ile geri çekildi.

“Ne o? Benim ile evlenmek istemiyor musun?”

Aylin “Yoo,” diye lafını böldü ve devam etti. “Ben evlenmek istemiyorum.”

“Neden?”

Aylin Mert'in yüzüne bakarken bir yandan onu kırmadan doğru cümleleri düşünmeye başladı. "Aşkım, seni üzmemden korkuyorum. Anladım ki evlilik bana göre değil. Yemek bile pişiremiyorken nasıl evlenebilirim," demesiyle Mert kahkaha atmaya başladı. Aylin'in kaşları çatıldı. Kollarını göğsünde kilitledi ve Mert'in susmasını bekledi. "Gülme Mert, çok ciddiğim."

"Yemek yapamayanlar evlenemiyor mu?" diye sorarken hâlâ gülüyordu.

"Ama evlenince çocuklarımız olacak ve eve geldiklerinde benden yemek, pasta bekleyecekler."

"Tamam, yardımcı tutarız."

"Hayır," diyerek Mert'i susturdu. "Çocuklarımın yardımcıyı benden daha çok sevmelerini istemiyorum," dedi ve susarak başını öne eğdi.

Mert Aylin'in o an neden böyle düşündüğünü anladı. "Aşkım, sen Ayşe Hanım'ı güzel yemek yaptığı için annenden daha çok sevmedin. Annen seninle ilgili olmadığı için, seni dinlemediği için onu annenden çok sevmiş olabilir misin? Ne diyorum, ben ya? Hatta o senin öz annen değil mi? Daha ötesi var mı?" diye sorduğunda Aylin yaşlı gözleriyle gülümsüyor, başını evet, der gibi sallıyordu.

"Tamam, ben, senin beni kısıtlamanı istemiyorum. Daha biraz önce liste oluşturmaya başladın."

Mert derin bir iç çekti. "Seni kıskanmayacağıma söz veremem. Hatta kıskanacağımdan emin olabilirsin. Aramızdaki sevgiyi düşünürsek yaşayacaklarımızın yanında bu küçük isteklerin sorun olacağını düşünmüyorum." Mert konuşurken Aylin'in elini bırakmadan sadece gözlerine bakıyordu. Sesi oldukça ikna edici bir tondaydı. Aylin "Yani rica olursa tabii ki ama..." der demez Mert'in sabrı taşı. "Ama ne Aylin," diyerek sesini yükseltti. Aylin tekrar ağlamaya başladı.

"Bağırma lütfen!"

Mert pişman olmuş bir şekilde tekrar yatağa oturdu ve Aylin'in elini tutarak ilk öptü. "Kusura bakma aşkım. Tamam, evlilik konusunu daha sonra konuşalım." Aylin Mert'e bakmadan konuşmaya başladı.

"Ben kapalı bir yerde on gün esir kaldım. Üstelik aptal âşık Yunus ile beraber. Eğer biraz daha geç kalsaydınız," dediği an kalp atışının hızlandığını fark eden Mert Aylin'i sakinleştirmeye çalıştı. Elini tutup öperken "Sakin ol canım. Her şey bitti. Söz veriyorum, bir daha kimse seni üzemeyecek. Artık ben varım," dedi.

"Mert... Biliyor musun? Sitedeki arkadaşlarımı hep anladığımı sanırdım. Ama esas o an onları anladım. Onların anlattıklarını, yaşadıklarını... Ama..." dedi ve biraz bekledi. Derin bir nefes aldıktan sonra devam etti. "Ama anladım ki dayak yiyen, tecavüze uğrayan kadınları sadece o anı yaşayanlar anlarmış. O onları dinlemek ile yaşamak aynı değilmiş. Üstelik ben tecavüzün yanından teğet geçtim. Buna rağmen banyoya kendimi kilitleyerek kurtuldum. Ama ben dövüşebildiğim için hep kendimi koruyabildiğimi sanırdım. O bile yetmedi," dediğinde hıçkırıklara boğuldu. Mert Aylin'i kollarına aldı ve sıkıca sarıldı. Sinirden dişlerini sıkıyordu. İçinden Yunus'u sağ bıraktığı için küfürler yağırdırıyordu.

Mert Aylin'in dinlenmesi için yanından ayrıldığından bu yana iki saat geçmişti. Herkes Aylin'in kalacağı odanın önünde bekliyordu.

"Kaya, yavrum Aylin odaya niye gelmedi?"

"İlk önce Arzu Hanım, bundan böyle bana artık Mert diyeceksiniz. Yani Aylin'in isteği... Merak etmeyin, doktor muayene edecekti. Şimdi gelir," derken Aylin'in sedyesi gözüktü.

Ayşe Hanım ağlamaya başladı. "Yavrum, nasılsın kızım?" diye sorarken elini tuttu. "İyiyim anne merak etme," dedi ve Onur'a baktı. "Onur, seninle biraz yalnız konuşabilir miyiz?"

Aylin Onur ile yaklaşık yarım saat yalnız kalmışlardı. Daha sonra herkes içeri girdiğinde Onur'un durgun olsa da keyfinin olması ile rahatladılar. Mert'in akli hala Aylin'in ağlamasında kalsa da hislerini belli etmemek konusunda usta sayılırdı. Herkesi kandırma da Suat'ı kandıramazdı. Suat Mert'in kulağına eğildi ve "Kardeşim biraz gelsene!" dedi.

Kapıdan çıkarken Mert, Aylin'e göz kırptı. Suat bu sefer oldukça ciddiymi. "Suat bir sorun mu var?"

"Onu sen söyle! Canını sıkkan bir şey var!"

Mert derin bir iç çekti. Etrafına bakındı. Ardından o an gözüne ilışen koridordaki banka oturdu. "Yunus'u elimden almayacaktın. Öldürseydim belki içim daha rahat olurdu."

"Bak! Öfkeni anlıyorum. Ama Yunus'un ölmesi olanları silmez."

"Oğlum o it, biz evi izlerken Aylin'e tecavüz etmeye kalkışmış. Aylin banyoya kaçamasaydı, kilitleyemeseydi kendini... Ya ben dışarıda beklerken..." dediği an artık devamını getiremedi. Suat da o an ellerini yumruk yaptı. "Ulan şerefsiz," diyerek ayağa fırladı. "Hadi gidelim," dedi ve koridorda yürümeye başladı. Mert ilk başta anlamadı ama bir süre sonra Suat'ın arkasından fırlayarak yetişti. "O burada mı?" diye sordu. Suat Mert'e bakmadan konuşmaya başladı. "Kardeşim onu öyle bir dövmüşsün ki... Hastaneye getirmek zorunda kaldık. Ayrıca adamını da vurdun. Tabii bir de dışarıda vurulanlar var."

Kapısına geldiklerinde elini Suat'ın omzuna koydu. "Ben yalnız konuşacağım," dedi.

"Konuşmak?" Suat Mert'in daha farklı yanaşacağını düşünüyordu.

"Eğer Yunus'u öldürürsem Aylin de beni öldürür. Ama bir şekilde hıncımı ondan çıkarmam lazım."

Mert Yunus'un odasına gireli bir saat olmuştu. Sadece başında durmuş ona bakıyordu. Ağzında oksijen tüpü, etrafında monitörler... Yunus gözünü açmadı. Suat uzun süre geçtiği için korkarak bir hışımla içeri girdi. Mert'in sakince ayakta durduğunu, gözlerini Yunus'a diktiğini gördüğünde şaşırdı. Mert'in yanına yürüdü.

"Kardeşim iyi misin?"

"Sence?"

"Ne düşünüyorsun?"

"İçimden bir ses, sağ kalırsa Aylin'i bir şekilde rahat bırakmayacak diyor. Ama... "

“Ama?”

“Ama vicdanım...”

“Boş ver! Bir daha deneyemez ama denerse mazeretimiz olur. Gel kardeşim,” dedi ve Mert’in omzuna vurarak onu dışarı çıkardı.

Kapıdaki nöbetçilere gerekli talimatları verdi. Aylin’in odasının önündeki kalabalığı görür görmez koşmaya başladı. Vardığında Zehra Hanım ile Ayşe Hanım kavga ediyorlardı. Latif Bey de onları ayırmaya çalışıyordu.

Mert müdahale ederek “Kendinize gelin! Aylin duyacak,” demesine kalmadan Aylin serumunu sökmüş bir şekilde dışarı çıktı. Mert elleri belinde Suat’a baktığında sinirine hâkim olmaya çalışıyordu. Suat kocaman açılmış gözlerini onlardan ayırmadan izlemeye devam etti.

Aylin “Sizin ne işiniz var burada?” diye sorduğunda Zehra Hanım’a bakıyordu.

Arzu Hanım bir yandan çaresiz bir şekilde bakarken bir yandan da Aylin’i tutarak destek olmaya çalışıyordu. Mert dayanamadı. Aylin’in yanına gitti ve Aylin’in bağırmasına aldırmış etmeden “Yatağına götürüyorum,” diyerek kucağına aldı. Herkes şaşırılmış bir şekilde onları izledi. İçeri girerken Mert “Suat, hemşireyi çağır,” diyerek adeta kükredi.

Aylin’i yatağına yatırırken “Mert, anneler kavga ediyor. Sen beni yatırıyorsun,” dedi. O anda herkes içeri girmişti. Mert kimseye aldırmış etmeden iki kolunu Aylin’in yanlarından yatağına dayadı. Gözlerinin içine bakmaya başladı. “Kimsenin artık seni üzmesine izin vermeyeceğimi söyledim. Eğer ailen burada seni mutsuz edecek bir kelime daha söylerlerse hastaneye girişlerini yasaklarım. Benim için sadece sen önemlisin,” der demez Aylin kollarını Mert’in boynuna doladı. Mert dengesini kaybetti ve yatağına oturmak zorunda kaldı. Onların mutluluklarını izlerlerken Suat öksürerek Mert’i uyarmak istedi. Mert ayağına kalkarken hemşire içeri girdi. Serumunu tekrar takıp çıkana kadar kimsenin ağzını bıçak açmadı. Latif Bey Mert’in yanına geldi ve elini uzattı. İlk başta şaşkınlıktan elini vermekte geç kalsa da bir süre sonra tokalaştılar. “Teşekkür ederim Mert. Kızımı mutlu edeceğinden artık şüphem yok ama Onur...” derken birden akıllarına yeni gelmiş gibi Onur’a baktılar. Onur da yanlarına geldi.

“Biz evli sayılmayız Latif amca. Uzun hikâye ve kızın daha sonra sana anlatır, boş ver!” dediğinde Arzu Hanım ve Suat bıyık altından gülüyorlardı.

Mert Aylin’e dönerek “Ama Aylin benim ile evlenmeyi kabul etmiyor!” dediğinde herkes kızgın ve isyan eder bir şekilde bakışlarını Aylin’e çevirdiler.

Aylin gözlerini devirerek Mert’e baktı. Onu sırtırken gördü. Ona inat “Evet,” dediğinde sesi ciddi ve sertti.

Ayşe Hanım “Aylin! Bu ne şimdi?” diye sesini yükseltti.

“Evet, cicoşum. Evlenmeyeceğim. Onur beni evlilikten soğuttu,” dediğinde herkes Onur’a döndü.

“Bana ne bakıyorsunuz? Asıl o beni evlilikten soğuttu. İğrenç yemeklerini hep tatmak zorunda kalan ben oldum. Bir de ağladığımda teselli etmek zorunda kaldım. Ha bire sinirden ve sıkıntıdan temizlik yapmak da cabası...” İlk başta herkes birbirine bakmaya başladı. Sonra birden kakhaha atarak dakikalarca güldüler.

4. BÖLÜM

1 ay sonra...

“Aylin, kızım çiçeğin geldi.”

“Yine mi?”

Ayşe Hanım çiçeği uzatırken sırtıyordu. Aylin gözlerini devirerek çiçeğin üzerindeki kartı aldı. “Ne yazdığını biliyoruz ama...”

“BELKİ BUGÜN EVET DERSİN...”

“Allah’ım ya! Ben zır deliyim diye Mert de biraz delirsin istedim ama galiba dozu biraz kaçtı.”

“Bence de! Artık evet de şu çocuğa! On gündür her gün çiçek yollayıp soruyor,” derken çiçeği koyacak vazo kalmadığı için bardak çıkartıyordu.

“Tamam, anneciğim. Vazo kalmadı diye evleneyim. Üstelik henüz tam olarak ona kızgınlığım geçmedi. Aklıma geldikçe çıldırarak gibi oluyorum. Düşünsene adam yıllarca beni takip ettirmiş, resimlerimi çektirmiş. Bununla da yetinmemiş karşımdan ev tutup beni dikizlemiş. Ben de on gün çiçek yolladı diye hemen evlenme teklifini kabul edeyim.”

“Sen iyileşir iyileşmez hemen eski Arıza’ya bağladın bakıyorum. Onur ile de küssün. Sebebini de söylemiyorsunuz.”

“Tamam, cicoşum. Sen bunları kafaya takma lütfen. Söz veriyorum, her şey yakında yoluna girecek. Ama bana biraz zaman ver lütfen.”

Aylin annesi Ayşe Hanım’ın yanağından öptü ve dışarı çıktı.

Soluğu Onur’un işyerinde aldı. Onur bilgisayar programcısıydı. Askerden döndükten sonra Aylin’in ısrarı ile kendine ait bir şirket açmıştı. Aylin Onur’un odasına girmeden önce derin bir nefes aldı ve oldukça ciddi bir hal takındı. Kapıyı iki kere tıklattıktan sonra ses

gelmedi. Bir süre bekledikten sonra odadan içeri kafasını uzattı. Onur'un uğraştığı işe daldığını anladı. Kapıyı da bu nedenle duymamıştı. Sesini çıkarmadan masanın önündeki koltuklardan birine oturduğunda Onur başını kaldırdı. Onur'un yüzündeki şaşkın ifade karşısında Aylin takındığı ciddiyeti koruyamadı. Kahkaha attı.

“Gördüğüm kadarıyla galiba yoğun çalışıyorsun. Aramadan geldim ama meşgulsen sonra da gelebilirim.”

Onur şaşkınlığından kurtuldu ve tek kaşını kaldırmış bir şekilde muzipçe sırtmaya başladı. “Sonra mı gelmek istiyorsun?” diye sordu.

“Hayır!” dediği an Onur da kahkaha attı ve yerinden kalktı. Aylin'in yanına geldi. Aylin tepesinde dikilmekte olan Onur'a baktı, başını sallayarak o da ayağa kalktı. Birbirlerine sarılarak barıştılar.

Onur kollarını çözmeden “Geldiğine çok sevindim. Beni affettin demek oluyor bu herhalde,” dediğinde Aylin sırtarak başını evet, der gibi salladı. Onur da bunun üzerine daha çok gülümsedi. Derin ve sesli bir nefes aldı ve “Özledim,” dedi.

“Bende... Sensiz hiçbir işimi halledemiyorum.”

Onur o anda Aylin'in bir sıkıntısı olduğunu anladı. Aylin'in tam karşısına oturdu. “Hayırdır Aylin, bir sorun mu var?”

“Sorun yok ama... Bilmiyorum Onur... Yardımına ihtiyacım var.”

“Konu ne?”

“Mert!”

Bir süre sonra deniz kenarında bir kafeye gittiler. Yolda Suat'ı ve Defne'yi de arayarak onları da yanına çağırdı. Onlardan da fikir almak istedi. Herkes toplanana kadar konuya girmedi.

Onur “Eee! Aylin! Artık merakta bırakma da konu nedir, söyle!” dedi.

“Onur, Suat, Defne... Mert’in evlenme teklifi ettiğini biliyorsunuz.” Herkes sadece başını evet, der gibi sallamasının ardından Aylin konuşmasına devam etti. “Kafam çok karışık ve yardımınıza ihtiyacım var.”

“Hâlâ mı tereddütlerin var?” Suat’ın sesinde Aylin’e karşı sitem vardı. Bir anda tepkisini gizlemediği için masadaki herkes Suat’a baktı. Aylin de onun Mert’e olan bağlılığını bildiği için sorusuna kırılmadı ama duygularına söz dinletemiyordu.

“Öyle bir şey değil, Suat! Onu çok seviyorum, bunu biliyorsunuz. Ama uzun yıllar beni izlemesini ve evimi dikizlemesini unutamıyorum. Bu nedenle ona bir ders vermek istiyorum.”

Onur birden arkasına yaslandı ve oflamaya başladı. “Yapma Aylin ya! Akıllanmadın mı sen hâlâ!” Sesindeki öfke Aylin’e bakışlarından da belli oluyordu.

“Saçmalama Onur! Tabii ki Mert’ten intikam almayacağım. Sadece evlenmeden önce birazcık ders vereceğim. Hem böylece gerçekten benim ile evlenmek isteyip istemediğine emin olmasını sağlayacağım.”

Defne Aylin’in elinin üstüne elini koydu ve ona yaklaştı. “Canım benim, senin çılgınlığın ve deliliğin benim hep hoşuma gitti ama ağabeyim de senin için şimdiye kadar çok üzüldü. Artık onun üzülmesini istemiyorum. Tamam, ona kızgın olabilirsin, anlıyorum. Ama ne yaptıysa seni sevdiği için yaptı. Yapısından dolayı duygularını belli edemediği için sadece seni izlemekle yetindi. Bunu anlamamı istiyorum.”

Aylin arkasına yaslandı ve derin bir iç çekti. Bir süre onların yüzüne teker teker baktı. “Kimse bana, ne yapmak istediğimi sormayacak mı?” dedi ama kimseden ses çıkmadı. “Tamam, anladım. Ben Mert’in evine taşınayım diyecektim sadece!” der demez herkes bir anda “Ne?” diye tepki verdi. Aylin sırtarak başını salladı. “Evet! Yanına taşınacaktım. Ona yemekler yapacaktım, ki bu onun için ceza kısmı olacaktı. Bu şekilde benim ile yaşayıp yaşayamayacağına karar verecekti. İşte plan buydu!”

Şoku ilk atlatan Defne oldu ve ayağa fırladı. Çılgık atarak Aylin’e sarıldı. “Bu harika! Böylece aslında evlenme teklifini de kabul edeceksin, öyle mi?”

“Aslında tam olarak öyle değil!” Defne ayakta diğerleri oturduğu yerden Aylin’e şaşırılmış bir şekilde bakmaya başladı. “Bakmayın bana öyle! Konu Mert ile evlenmem değil. Benim evli gibi yaşayıp yaşayamayacağım. Onur ile evlendiğimde biz, kardeş gibi yaşamaya devam ettik. Ama konu sevgilin ile evde beraber olmak. Tabii Mert ile evlenmeden evli gibi yaşayamayacağım. Daha çok aynı evi paylaşan sevgili gibi olacağım. Bu da onun ikinci cezası olacak...”

Uzunca bir süre onları ikna etmek için uğraşsa da sonunda başardı. Eşyalarını çok çabuk evinden aldıktan sonra Suat’ın sayesinde Mert’in evine gittiler. Eşyalarını yerleştirdikten sonra alışveriş poşetlerini mutfığa boşalttı. Hemen yemek yapmaya başladı. O sırada hiçbir şeyden haberi olmayan Mert Aylin’e mesaj yazdı.

Mert Mesaj: “Canım nasılsın? Akşam seni yemeğe çıkarayım mı?”

Aylin Mesaj: “Teşekkür ederim canım ama evimde yemek pişiriyorum. Başka zaman dışarı çıksak olur mu? Hem sen şehir dışında değil miydin?”

Mert Mesaj: “Şimdi uçaktan indim. Eşyalarımı eve bırakıp gelebilirim.”

Aylin Mesaj: “İlk önce eve git. Daha sonra konuşuruz...”

Aylin Mert’in yolda olduğunu anladığından yemeğin altını kapattı ve üstünü değiştirmek için odaya gitti. Odada giyinirken kapının kapanma sesini duydu. Ardından Mert’in “Suat, sen misin?” diye seslenmesini...

Salona girdiğinde Mert’i ocaktaki yemekleri incelerken buldu. Sesini çıkarmadan sadece onu izledi. Mert Aylin’in varlığından habersiz tenceredeki yemekleri koklamaya başladı. “Oğlum, ben sana evlen diyorum. Beni dinlemiyorsun,” der demez Aylin’in varlığını hissetti ve hızla arkasını döndü.

***

“Aylin,” diyerek ilk başta şaşırarak Mert, sırtına başladı. Aylin yavaş adımlarla mutfığa yanına geldi ve kısa bir süre sarıldılar.

“Hoş geldin, canım. Sana sürpriz yapmak istedim. Suat bugün döneceğini söylemişti.”

“Bu, hayatımdaki en güzel sürpriz,” dedi ve Aylin’e tekrar sarıldı. Aylin Mert’in yüzüne muzipçe bakmaya başladı.

“Aslında bu sürprizin başlangıcı... Umarım devamını duyunca da böyle mutlu olursun,” dediğinde Mert daha da şaşırıp ve meraklandı. Aylin’i kollarından bırakmadan yüzüne bakmaya başladı. Yorum yapmadan Aylin’in sürprizinin devamını söylemesini bekledi. “Senin yanına taşındım!”

Yaklaşık yarım saattir hiç tepki vermeden ve yorum yapmadan salonda, koltukta oturdular. Mert ne sevindiğini belli eden bir şey söylemiş ne de itiraz etmişti. Aylin bu duruma biraz bozulsa da ilk olarak Mert’in açıklama yapmasını beklemeye karar vermişti. Ama sabrının sonuna geldiğini anladı. “İstemiyorsan giderim,” dedi ve ayağa fırladı. Ardından Mert de ayağa fırladı ve Aylin’i kolundan tutup kendine çekti. “Saçmalama aşkım! Tabii ki senin yanımda olmanı istiyorum. Ama anlamadığım, neden benim ile evlenmeyi kabul etmiyorsun?”

“Sana daha önce hastanede açıklamaya çalıştım. Ben evlenmek istemiyorum. Ama böylece hem fikrimi değiştirir miyim, diye denemek istiyorum. Hem de sen gerçekten benim ile evlenmek isteyecek misin, bunu görmek istiyorum.”

Mert “Neyi yapabileceğini denemek istiyorsun. Aynı yatağa sığıp sığmayacağımızı mı?” diye sordu. Aylin’e muzip bir şekilde sessizce güldü ve sarılmaya başladı.

“Hiç ümitlenme canım, sen koltukta yatacaksın. Maalesef bir tane yatak odan var ve o benim... Soruna gelince... İçimden bir ses evlendikten sonra canımın istediği gibi hareket edemeyeceğimi söylüyor. Senin bana bazı kısıtlamalar yapabileceğini hissediyorum. Hastanede bunun sinyallerini vermiştin. Bende bunu merak ediyorum.”

Mert, Aylin’in tedirginliğini ve kafasındaki soru işaretlerini şimdi anladı. Aylin’in artık kendini sevmediğinden şüphe etmeye bile başlamıştı. İlk olarak bu cevap onu biraz rahatlattı. Bu rahatlık yüzüne de yansdı. Aylin “Yüzündeki ifadeden beni evinde kabul ettiğini mi düşünmeliyim?” diye sordu. Mert Aylin’in dudaklarına kocaman bir öpücük kondurduktan sonra sarıldılar.

Yemek masasına oturduklarında Aylin nefesini tutmuş Mert'i izliyordu. Mert üzerinde bir baskı hissettiği için sesini de çıkaramıyordu. Bir lokma ağzına attığında hiç tuz olmaması ilk dikkatini çeken oldu. Aylin'e döndü. "Aşkım bu yemekte hiç tuz yok," dedi.

"Ay! Tuz eklemeyi unutmuş muyum? Pişmiş mi?"

"Pişmiş pişmiş, merak etme. Eline sağlık hayatım. Yarın da ben sana balık yapayım, ister misin?"

Aylin gayri ihtiyari yüzünü ekşitti. "Aşkım ben balık yemiyorum. Vejetaryenim. Bunu bilmiyor muydun?"

Mert Onur'un sözlerini hatırladı. İçinden bir küfür salladı. Düşündüklerini anlamaması için Aylin'in yüzüne bakmadan yemeğine tuz almaya gitti. Masaya oturduğunda Aylin'in biraz moralinin bozulduğunu gördü. "Aşkım, gerçekten beğendim. Üstelik ben fasulyeyi de çok severim. Et yeme ihtiyacımı dışarıda gideririm. Sorun edecek bir durum göremiyorum. Tabii buna canını sıkmadıysan, dinleyebilirim..."

Aylin Mert'in elini tuttu. Gözlerinin içine sevgi ile bakmaya başladı. "Sen hayatımda gördüğüm en mükemmel yalancısın. Bunun işin ile alakalı olduğunu biliyorum. Yine de beni çok mutlu ettin. Artık önüne zehir bile koysam beğeneceğinden eminim. Ama hadi gel yemeğe dışarı çıkalım," der demez Mert bir kahkaha patlattı. Aylin Mert'in gülmesine bir anlam veremedi. Elini çekmeden sırtını dikleştirdi ve kaşlarını çattı. "Neye gülüyorsun?"

"Canım benim. Yemeğinde tuz olmaması onun yenemeyecek kadar kötü olduğu anlamına gelmez. Evet, yağı az gelmiş, tuzsuz, biraz da fasulyeleri büyük doğramışsın. Ama yine de yediğim en kötü yemek değil. Denemeye devam et, aşkım," dedi ve Aylin'in elini çevirerek bileğinin arkasını öptü. Göz kırptıktan sonra yemeğine devam etti. Aylin'in şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. Bir süre onu yemek yerken izledi. Ardından içindeki huzur ve mutlulukla karışık hisle yemeğini yemeye başladı.

5. BÖLÜM

Aradan geçen on gün içinde Aylin işlerine çekidüzen verdi. Halası ve avukatı ile dedesinin devrettiklerini topladı. Bir ara babası ile bir araya gelerek işlerinin birçoğunu devraldı. Bunların içinden yayın kolunu seçti. Artık kendi dergisinin başında çalışıyordu. Ayşe Hanım ve ailesi başta olmak üzere evlenmeden aynı evde yaşamalarına ilk başta tepki gösterecekler de Aylin, sadece evi paylaştıkları konusunda onları ikna etti. Mert ile araları hiç olmadığı kadar huzurluydu. Mert artık Aylin'e evlilik konusunu açmıyordu. Her ne kadar Aylin'e baktığında gözlerinde bu istek bariz bir şekilde belli olsa da Aylin'in hazır olmasını beklemeye karar verdi. Bunda Aylin'in Yunus ile yaşadığı kötü anılarında etkili olabileceğini düşünüyordu.

Aylin Onur, Suat ve Defne'yi buluşmak için eve çağırdı. Mert'in yine şehir dışında olduğu bir gün bu buluşmayı ayarladı. Kapı çaldığında ilk olarak Suat ile Defne kapıda görüldü. Aylin baktığında onlarda bir değişiklik fark etti.

“Siz niye hep aynı anda geliyorsunuz? Bu kadar rastlantı olamaz, değil mi?” der demez aslında sorusunun cevabını onların gözlerinde gördü. Heyecanını gizlemeyerek elleriyle ağzını kapattı. “Hadi canım! Siz?” dedi ve Defne ile Suat'ın konuşmadan birbirine kıpkırmızı olmuş yüzleriyle bakmaya başladılar. Aylin onlara baktığında düşündüğünün doğruluğunu anladı.

“Aylin, lütfen ağabeyim bilmiyor.”

Suat Defne'yi kendine çekti ve elini omzuna attı. “Evet, bir süredir, Defne ile beraberiz. Ama ilk önce Mert'in seninle evlenmesini ve bize karşı onu sakinleştirecek gücün, yanında olmasını bekliyoruz. Yani seni!”

“Hımmm! Ne diyebilirim! O zaman sizin için buna bir son vermeliyim. Benim yüzümden ayrı kalmanıza gönlüm el vermez,” dediği an Defne çığlık attı. Aylin'in boynuna sarıldı.

“Sen şimdi ağabeyim ile evlenmeyi kabul ettiğini mi söylüyorsun?”

Aylin kakhaha attı. “Aslında bundan onun haberi yok. Sizin yardımınızla,” derken kapı çaldı. Aylin kapıyı açmaya yöneldiğinde Suat ile Defne’ye göz kırparak koltuğu gösterdi.

Onur “Nasılsın bakalım? Mert’e hayatı zindan etme görevin nasıl gidiyor,” dedi.

Aylin gözlerini kısarak çok komik, der gibi bakıyordu. Herkes koltukta oturmaya başladı. Aylin kısa süren sesliği bozmaya karar verdi. Ufak bir öksürükle dikkatleri üstüne çekti. “Sizlere nasıl teşekkür etsem az... Ne zaman başım sıkışsa ve yardıma ihtiyacım olsa, hemen geliyorsunuz. İleride de aynısını size karşı bir görev bileceğimden emin olabilirsiniz. Şimdi... Amacıma ulaşmış bulunmaktayım,” derken her ne kadar ciddi konuşsa da mimikleri, gülümsemesi ve rahat oturuşu ile diğerlerinin eğlendiğini görebiliyordu. “Mert’in gerçekten benimle evlenmeye ve benimde artık onunla evlenmeme hazır olduğumu söyleyebilirim,” der demez evde çığlıklar koptu. Aylin de kakhaha atarak elleri ile ateş alan yanaklarını soğutmaya çalıştı. Sakinleştikten sonra başını salarak konuşmaya devam etti. “Şimdi... Mert’e sürpriz yapmak istiyorum. Aslında bunda benim düğün ve kalabalık istememin de etkisi var, kabul ediyorum. Bu nedenle sadece sizlerin olduğu ve ailemizin toplu bir şekilde nikâhımıza şahitlik edeceği bir organizasyon yapmak istiyorum.”

“Niye? Düğün istemiyorsan bir nikâh yaparız. Tüm bu gizliliğe ne gerek var?”

“Ah Onur! Sen bilmiyor musun? Bunu kabul ettiğimi duyduğunda herkes benim iradem dışında düğün hazırlıklarına başlayacak. Buna bir kez izin verdim,” derken ona, *sen ne zaman olduğunu biliyorsun*, der gibi bakıyordu. “Bu nedenle nikâhtan sonra sadece onunla yalnız kalmak istiyorum. Bir de onun nikâhtan haberi olmasın, ona sürpriz olsun istiyorum.”

“Bunun için neler yapabiliriz, düşünelim. Tabii senin aklında bir plan yoksa!”

“Maalesef Defneciğim. Sizi buraya beyin fırtınası yapmak için çağırdım.”

Bir yandan çaylarını yudumlarırken bir yandan sessizce herkes düşünüyordu. Aylin ara ara Suat ile Defne’nin flört etmesini izledi. Suat’ın hayran bakışları, Defne’nin eline değmek için çabaları çok hoşuna gitti. Onur’a belli etmemek için kıvranmaları çok komiğine gitse de belli etmemeye çalıştı. Bir anda Onur’un yalnız olması canını sıktı. Onur’un uzunca bir süre kendine âşık olduğunu ve bunu gizlemek için kendine gay yalanını uydurduğunu,

öğrendiğinde şoka girmişti. Mert Aylin'i zor yatıştırmış ve ikisi uzunca bir süre kahkahalarca yaşananları düşündükçe gülmüşlerdi. Yine de Onur'a bir süre küs kalmıştı. Şimdi herkesin hayatına çeki düzen vermeye çalıştığını ama onun hâlâ yalnız olduğunu gördüğünde canı sıkıldı. Onun yüzünden düşüncelerini anlayan Onur, "Ne oldu? Canın neye sıkıldı?" diye sordu.

Aylin "Sana!" der demez hepsi şaşırıldı.

"Yine ne yaptım, Aylin?"

"Sen yalnız mı kalacaksın?" derken sesinin ağlamaklı çıkmasına Aylin de şaşırıldı. "Senin de bir kız arkadaşın olmalı. Sen mutluluğu benden çok hak ediyorsun."

"Yalnız olduğumu nereden çıkardın?"

Aylin şaşırıldı. Onur arkasına yaslanmış sırtarak bakıyordu. "Senin sevgilin mi var?" diye heyecanlandı. Cevabını bekliyorum, der gibi Onur'a bakıyordu.

Suat Onur'un omzuna vurarak "Hadi be! Hiç belli etmiyorsun. Anlat bakalım," diyerek Aylin'in sormak istediğini sordu.

"Aslında üniversiteden bir arkadaşım. Yakın zamanda yurt dışından döndü. Görüşmeye başladık. Şu an için çok fazla anlatacak bir şey yok. Bir daha ki buluşmamızda onu da getirir tanıştırırım."

Bu sefer çılgınlık Onur için yükseldiğinde Aylin'in mutluluğu yüzünden okunuyordu. Hayat şimdi daha anlamlı daha yaşanılabilir bir hâl almaya başladığını hissetti. Ardında kendisi yüzünden kimsenin üzülmemesini istemiyordu. Bu kişinin canı gibi gördüğü, kardeşi, en yakın arkadaşı olan Onur olması Aylin'i daha çok üzüyordu. Şimdi tüm taşlar yerine oturmaya başladı.

***

"Şefim beni çağırmışsınız."

"Otur lütfen Kaya," derken sesi çok ciddi çıkıyordu. Yüzünden bir şeylerin ters gittiğini anladığı için Mert de endişelenmeye başladı.

“Anlaşılan bana Mert dememekte kararlısınız,” derken biraz ortamı yumuşatmak istese de başarılı olamadı.

“Konumuz ciddi ve cevabım, hayır. Sana Kaya diyeceğim,” dedi ve Mert’in önüne bir dosya fırlattı.

“Bu ne?” diye sorarak dosyayı eline aldı. Bir süre inceledi. Fotoğraftaki resimden bir şey anlamadığında yazılanları okumaya başladı. Yunus’un amcası olduğunu öğrendiğinde hemen şefine endişeli ve bir o kadarda sinirden köpüren gözlerle bakmaya başladı. “Bu ne demek oluyor?”

“Evet, Yunus’un amcası... Türkiye’ye gelmiş. Anladığımız kadarıyla kısa bir süre önce Aylin’i araştırmaya başlamış,” der demez Mert oturduğu yerden küfürler savurarak fırladı. Bir eli saçlarının içinde bir eli belinde oda da dolanmaya başladı. “Kaya! Otur!” diye bağırduğunda oturmadan şefine bakmaya başladı.

“Gidip yakalayalım, ne bekliyoruz?”

“Acemi gibi konuşma! Hangi suçla yakalayacağız? İlk önce araştırmamızı tamamlamalı ve delillerimizi sağlamlaştırmalıyız. Bu süre zarfında Aylin’i kendinden uzaklaştırmalısın.”

“Ama... Ama aramız daha yeni düzeldi. Ben ona böyle bir şeyi anlatsam ve uzaklaştırmaya çalışırsam hayatta gitmez. Onun Arıza olduğunu biliyorsunuz.”

“Evet! Senin kendinden bile deli birisini bulduğunu anladık. Benim bir planım var,” dedi ama Mert şefinin ses tonundan ve yüzündeki ifadeden planın hoşuna gitmeyeceğini anladı. Yine de karşısına oturarak devam etmesini istedi. “Aylin’den ayrılacaksın,” der demez tekrar ayağa fırladı. Ama bu sefer şefi de çileden çıktı. “Otur artık! İki de bir yeni yetmeler gibi fırlayıp durma. Benim sabrımı da taşıma! İşi gücü bıraktık sevgilini korumanın derdine düştük, bir de seninle uğraşmayayım,” dese de sesinden onun da endişeli olduğunu anladı.

“Yunus’un amcasının tehlikeli bağlantıları var. Rus ortakları... Bu da durumun ciddi olmasının kanıtı! Bu nedenle biraz daha profesyonel yaklaşacaksın. Ya da seni bu işten alayım, beraber uzaklaşın. Ben, intikam almak istersin, diye düşündüm.”

Şefi biraz sessiz kalarak Mert'in düşünmesine fırsat verdi. Mert de her iki olasılığı düşündü. Ama hastanede ki Aylin'in anlattıkları ve yaşadığı pişmanlığı aklına geldi. Daha sonra Aylin'i ayrılığın sebebi konusunda ikna edebileceğini düşünürken buldu kendini. Hatta bunu nasıl yapacağını bile aklından planlamaya başladı. Zorlanacağı, Aylin'in onu parçalayacağını düşündüğünde sırtıtmaya bile başladı. Ardından hızla kendine geldi ve şefine döndü. "Tamam! Aylin'den bir süre ayrılabilirim. Planınızı anlatmaya başlayın!"

***

"Suat iyi misin? Ne demek biraz daha bekle! Sen benim ile kafa mı buluyorsun?"

"Hayır, tabii ki... Ama Mert şu sıralar yoğun ve nikahtan sonra yalnız kalamazsınız. Her an acil bir çağrı alabilir. Vakit açısından kritik bir zaman..." der demez Aylin ve Defne şaşkın gözlerle bakmaya başladı. "Bakmayın bana öyle! Herhalde bende istiyorum ama iş bu, ne yapalım!" derken de bir şeyler sakladığını anlamışlardı. Aylin önce Defne'ye sen bir şey anladsın mı, der gibi baktı. Defne'nin de duruma şaşırması karşısında Aylin'in sabrı taşıtı.

"Onur diyorum, bütün ayarlamaları, nikâh işlemlerini ayarladı, diyorum. Sen iptal et, diyorsun. Sen benim ile dalga mı geçiyorsun? Ya da..." dedi ve devamını getiremeden ağzını kapattı.

Suat "Ya da, ne?" diye sordu.

"Mert sana benim ile ilgili bir şeyler mi anlattı. Benim ile artık evlenmek istemediğini mi söylemek istiyorsun," dedi ve söylediğine en çok kendisi inanarak olduğu yere çöktü.

"Ya Aylin! Üzerinde çalıştığı iş çok ciddi ve şu sıralar çok stresli. Lütfen anla!" dedi ve Defne'ye kaş göz işareti yaptı. Onu da sürükleyerek dışarı çıkardı.

Suat ile Defne'nin ardından uzunca sayılabilecek bir süre oturduğu yerden kalkmadı. Telefonu defalarca çaldı ama eline bile almadı. Ne kimin aradığına baktı ne de cevap verdi. Sadece oturdu. Saatlerce düşündü. Hayatını, ailesini, yaşadıklarını, yaşattıklarını ve Mert'i... Tam her şey çok güzel olacak dediği sırada yine bir aksilik, diye düşünürken eve bir hışımla Mert geldi. Kapıyı hızla açtı ve Aylin ile göz göze geldi. Aylin, Mert'in delice korkmuş gözlerine odaklandı. Mert de Aylin'i gördüğü gibi ayakta dondu kaldı. Mert'in içeri girdiğinde yüzündeki endişe ve korku bir süre sonra yerini belirsizliğe bıraktı. Aylin o anda

kötü şeyler olacağını anladı. Ayağa kalktı ve odasına gitti. Yatağının üzerine oturdu. Bavulunu toplamakla toplamamak, Mert'in anlatacaklarını dinlemekle dinlememek arasında gitti geldi. Beyni durmuş gibi düşünmeden oturmaya başladı. Bir tek bildiği Mert'in kendine âşık olduğu ve bu aşkın bittiğine inanmak istemediği idi. Bir süre sonra Mert kapıyı tıklattı. "İçeri girebilir miyim?" diye sordu. Aylin "Gel," derken sesinin titremesine engel olamadı.

***

"Suat'ın dediği gibi çok kötü gözüküyor. Defalarca aradığında telefonlarıma bilerek cevap vermedi galiba. Allah'ım bu nasıl bir sınav? Ben onu böyle görmeye dayanamazken kendim nasıl onu üzebilirim? Artık üzülme izin vermeyeceğim, dedim. Dedim ama şimdi ben üzeceğim. İntikamdan vazgeçsem, biliyorum sonra daha çok pişman olacağım. İntikamımı aldıktan sonra Aylin benim canımı çıkarmadan asla affetmez. Onun yüzünü güldürene kadar nefes alamayacağım, anladım..."

Mert de düşüncelerinden sıyrılarak Aylin'in yanına oturdu. Bir süre konuşmadan bekledi. Derin bir nefes almış tam konuşacağı sırada Aylin önce davrandı. "Kendini zorlama! Ben anlayacağımı anladım. Şimdi toplanacağım. Sebebini de duymak istemiyorum. İçimden bir ses bu hikâye bitmedi, diyor. Sadece böyle olması gerekiyor, diyor. Nasıl bilmiyorum. Ben senin artık beni sevmediğine inanmıyorum. Şu an içinde bulunduğun görevin ya da işin, neyse, bu nedenle benden ayrılmak istediğini düşünmek istiyorum. Ama..." dediğinde sesi titremeye başladığı için biraz beklediğini anladığından Mert, Aylin'in sözünün bitmesini bekledi. "Ama sana çok fazla vakit vermeyeceğim. Bu arada da hayatıma devam edeceğim. Eğer döndüğünde beni hâlâ sana âşık görmek istiyorsan, başkasına bir fırsat vermemiş bulmak istiyorsan, üzerinde çalıştığın iş neyse biran evvel halledersin. Aksi takdirde ilk yapmayı öğrendiğim tatlı, irmik helvası olur. Cümle âleme senin için helva yapar, dağıtırım."

Mert bir süre duyduklarına inanamadı. İçinden Aylin'i sarmak, dudaklarına yapışmak, intikamın canı cehenneme deyip soluğu nikâh masasında almak geldi. Aylin'in kendine güveni ile moral buldu. Onun güvenini sarsmadan bu işi halletmek istedi. Kendini zorla tuttu. Başı ile tamam, der gibi salladı ve hızla ayağa kalktı. Odadan çıkmadan "Toplanmana gerek yok. Ben bir süre İstanbul'da olmayacağım. Evde kalabilirsin," dedi ve hızla çıktı.

6. BÖLÜM

20 gün sonra...

“Beni yolcu etmenize gerek yoktu.”

“Saçmalama Aylin! Zaten nereden çıktı bu iş, anlamış değilim.”

“Onurcuğum, dergi için önemli olacak... Ayrıca artık yalnız değilsin, benim içinde değişiklik olacak... Off! Onur, zaten zor günler geçiriyorum. Lütfen anla artık beni,” derken lafını İrem böldü.

“Onur, rahat bırakır mısın? Kız üzgün görmüyor musun? Yalnız olmak istiyor hem belki, sanane! Niye üstüne düşüyorsun bu kadar?”

İrem Onur’un kız arkadaşıydı. Onur’un Aylin’e karşı olan yakınlığını hissediyor, kıskandığını gizlemiyordu. Aylin de aralarındaki sürtüşmeyi duymuş, Onur’dan olabildiğince uzak kalmak istiyordu. Bu nedenle Malaga’ya gitmeye karar verdi. Üniversiteden İspanyol bir arkadaşının yanına gitmeye karar verdi. Mert’ten evden ayrıldığından bu yana haber alamamıştı. Hem İspanyolcamı geliştiririm, hem tatil yaparım, hem Onur’dan uzaklaşırım, hem de kitabımı bitiririm, diye arkadaşının davetini kabul etti. Dergi işlerini uzaktan yönetebileceği düzenlemeleri yaptı ve ailesine durumu anlattı. Tahmin ettiği gibi tepkileri pek de olumlu olmadı. Defne ve Suat bile tepki göstermişlerdi. Suat da Onur’dan daha sert tepki göstermiş, kalacağı arkadaşının ve oturacağı yerin adresine kadar tüm detayları öğrenmeden rahat bırakmamıştı. Onur ile İrem şimdi havaalanında yine Onur’un kendisine düşkünlüğü nedeniyle kavga etmeye başladığında verdiği karardan daha memnun oldu.

“Evet, artık didişmeyi bırakın. Ben gidiyorum. Sizde gidin ve lütfen cicoşuma iyi bakın. Birbirinizin kıymetini bilin ve kavga etmeyi bırakın,” dedi ve Onur’a sarılmak istemese de Onur kolundan tuttuğu gibi kendine çekti. Kulağına “Neye ihtiyacın olursa olsun hemen beni arıyorsun. Benim için hâlâ çok önemlisin. Bunu hiçbir şey ve hiç kimse değiştiremez,”

diye fısıldadı. Aylin gözlerinde asılı kalan gözyaşlarını engel olmak için Onur'un yüzüne bakamadı. Ardından kendine soğuk davranan İrem'e yaklaşarak resmi bir şekilde tokalaşmakla yetindi. Hızlı adımlarla yanlarından ayrıldı.

***

“Aylin’in uçağı kalktı mı?”

“Kalktı kardeşim.”

“Düzenlemeler yapıldı değil mi?” diye sorduğunda Suat bıyık altından arkadaşına sırtıyordu. Mert başını kaldırdığında Suat’ın sırtıttığını gördü. “Niye sırtıyorsun? Komik bir şey mi var?”

“Komik bir durum yok da...”

“Eee! Çıkar ağzındaki baklayı,” dediğinde Mert’in endişeli ve bir o kadarda sinirli bakışları Suat’ın ciddileşmesine yeterli olmadı.

“Şefin Aylin için görevlendirdiği ismi biliyor musun?” diye sorduğunda Mert, sinirleneceğı bir durum olduğunu anladı. Sadece başını hayır, der gibi salladı. Bunun üzerine Suat gülmemek için kendini zorlayarak devam etti ve bir çırpıda ağzından “Ali,” ismi çıktı. Mert duyduğu isimi algılamaya çalışırken bir süre oturduğu yerde dinginliğini korusa da gözünün önüne Aylin ve Ali’yi yan yana getirdiğinde yerinden fırladı.

“Bunu bana şimdi mi söylüyorsun?” diye bağırdı. Suat da ayağı kalktı ve arkadaşının omzuna elini koydu. “Niye korkuyorsun? Ali Aylin’in senin olduğunu biliyor. Senin kızdığında nasıl birisine dönüştüğünü de gayet iyi biliyor. İşinde de ne kadar dikkatli ve başarılı olduğunu kendi gözümüz ile gördük. Ayrıca yaşı, tipi, tahsili Aylin’in etkilenebileceğı kadar iyi,” der demez Mert köpürdü. “Hele bir etkilesin, bak ben o Ali zibidisinin burnundan nasıl getiriyorum,” dediğinde Suat kahkahalarını durduramıyordu.

Suat Mert’i zor yatıştırdı ve kahve içmeye başladılar. “Bu iş umduğumuzdan uzun sürdü. Adamı kıstırmak çok zor olacak.”

“Of Suat, bana kalsa yanına gidip döve döve konuştururdum da... İşin içinde Aylin var ve şef elimi kolumu bağıladı. Bu arada Aylin’in bana tanıdığı zaman bitmesin diye umut

ediyorum,” derken Suat ve Mert’in iş telefonu aynı anda çaldı. Acil durum mesajı gelir gelmez harekete geçtiler.

Büroya gittiklerinde şefleri tedirgin bir şekilde masada oturuyordu. Elindeki dosyayı bir süre sonra Mert ve Suat’a uzattı. Kapağı açar açmaz gördüğü resim ile gözleri fırlayacak gibi oldu. Suat arkadaşının ne hissettiğini anlamış olacak ki susmayı tercih etti.

“Bu nasıl olabilir? Üvey de olsa kanımı taşıyor. Aile içinde hiç kötü davranmadık. Neredeyse beraber büyüdük. Ben onun beni sevmediğini bildirdim de bu kadar ileri gidebileceğini düşünemezdim. Çetin, bana bunu nasıl yapar?”

“Üzgünüm Kaya! Ama anladığımız kadarıyla Aylin ve senin ailen ile ilgili detayları ondan öğreniyorlarmış. Geçen hafta Çetin’in Aylin ile irtibata geçmeye çalıştığını öğrendik. Sana tam emin olmadan Çetin’in bu işin içinde olduğunu sakladık. Telefonlarını dinliyoruz. Aylin çok zeki bir kız. Çetin’i konuşturmadan telefonlarını yüzüne kapattı. Ayrıca bu telefonda sonra Aylin’in telefonuna bir program yüklemiştik ve böylelikle istediğimiz zaman kısa mesafede etrafındaki konuşmaları, telefon çalışmasa bile duyabiliyoruz. Birkaç gün önce Çetin Aylin’in bürosuna girmeyi başardı. Bunu fark etmediğimize göre kapıdan girmediği ve gizli hareket ettiği kesin. Aylin onu yine konuşturmadı. Çetin kendince özür diledi, pişman olduğuna inandırmaya çalıştı. Senin onu terk ettiğini yüzüne vurarak kendini haklı çıkarmaya çalıştı. Ama Aylin tahminimden daha akıllıca davrandı. Seni kötiledi, ayrıldığı için pişman olmadığını, bu nedenle artık ne onu ne de ailesinden birini görmek istemediğini söyledi. Ardından Çetin’i kovdu. O günden sonra da bir daha Aylin’i aramadı.”

Mert duydukları karşısında şoka girdi. Öğrendikleri bir an için fazla geldi. Çetin’den dolayı yaşadığı hayal kırıklığı yerini öfkeye bıraktı. Ardından Aylin’in Çetin’e söyledikleri geldi. Ya bu sözleri içten söylediye, diye düşündüğü sırada ayağa fırladı. “Ya Aylin söylediklerinde içtense, ya gerçekten duyguları öyleyse...” Suat’a döndü. Suat arkadaşındaki endişeyi gördü. Ayağa kalktı ve “Hemen korkma, Defne ile görüşmeye devam ettiğine göre doğru olduğunu sanmıyorum. Hem Defne öyle bir şey olduğundan şüphelenseydi bana anlatırdı.” dedi.

“Bakıyorum da Defne, benden çok seni arıyor. Niye bana hiç gelmiyor da sana geliyor?”

“Seni yurt dışında sanıyor, Mert. Ayrıca beni aramayacak da kimi arayacak? Hem konumuz bu mu?”

Şefleri aralarındaki muhabbetten dolayı sabrı taşıtı. “Yeter! Konumuza dönelim. Benim odam da olduğunuzu unuttunuz!” Suat ve Mert’in mahcup bir şekilde yerlerini oturmasının ardından konuşmasına devam etti. “Seyhan Bey’in ipini çekmenin vakti geldi. Ruslar en sonunda açık verdiler. Rus istihbaratı ile diyaloga geçtik. En fazla bir hafta sonra onu içeri tıkacağız.”

“Neden bir hafta? Şimdi gidip yakalayalım. Elimizdeki deliller yeterli değil mi?”

Mert’in sabırsızlığını gördüğünde şef, ilk defa gülümsedi. “Sizi oğlum gibi seviyorum. Yani bu durumda Aylin de bizim için önemli. Bu nedenle bir daha onun hapisten çıkmayacağından emin olmamız için onu iş üstünde yakalayacağız. Hem belki bakarsınız çatışmadan sağ çıkmaz ve tamamen kurtulmuş oluruz, değil mi?” dedi ve konuşmayı sonlandırdığını belli etmek için hemen ayağa katlı ve odadan çıktı. Suat ve Mert bir süre oturdukları yerden kalkamadılar.

***

Aylin uçakta kitabını açmış okurken yanında oturan beyefendiye birisinin eğildiğini ve bir şeyler rica ettiğini fark etti. Başını kaldırdığında yer değiştirmek istediğini anladı. Aylin kaşları çatılı, onları izliyordu. Amacına ulaşan genç adam yerine oturduğunda Aylin onun yüzüne bakmaya başladı. Genç adam elini Aylin’e uzattı ve yüzüne yerleştirdiği gülümseme ile “Merhaba, benim adım Ali. Sizin adınız da Aylin, değil mi?” dediğinde Aylin şaşkınlık ve tedirginlik arasında kaldı. Bu arada da Ali’nin eli havada kaldı. Ali Aylin’in korktuğunu anladı. Aylin’e doğru eğildi ve kulağına fısıldadı. “Korkma ben Mersin de ekipte idim. Tatile çıktım. Sizi görünce tanıdım ve selam vermek istedim. Rahatsız olduysan yerime gidebilirim,” dedi. Aylin sanki uzun zamandır nefesini tutuyormuş gibi birden sesli bir şekilde soluk verdi. Ardından gülümseyerek o da elini uzattı ve “Memnun oldum. Kusura bakmayın. O olaydan sonra biraz yabancılardan korkar oldum,” dedi.

Ali de gülümseyerek başını salladı. “Korkmalısınız da zaten. Ben senin yerinde olsam aynı tepkiyi verirdim. Temkinli yaklaşman güzel... Bu arada Kaya Bey sizinle değil galiba.”

Aylin başını öne eğdi. Yüzünde buruk bir gülümseme vardı. “Mert yani Kaya... Siz onu Kaya diye biliyorsunuz, biz ayrıldık.”

“Hımm! Üzgünüm, bilmiyordum. O zaman sizin için çok endişeliydi. Endişesinden etrafına ölüm saçar gibi bakıyordu. Nasibini ben de aldım, diyebilirim,” dediğinde Aylin Mert’i ne kadar özlediğini hatırladı. Başını öne eğdiğinde Ali de durumu anlamış olacak ki konuyu kapattı. Bir süre sonra Ali’ye döndü. “Sen ne yapacaksın Malaga da?”

“Tatil. Orada birkaç arkadaşım var. İlk defa gidiyorum. Plajımı çok övdü. Ben de değişiklik olsun dedim. Ama seni görünce daha çok memnun oldum. Belki görüşürüz. Yani beraber orayı keşfederiz, ne dersin?”

Aylin’in içi birden buruldu. Mert’e giderken geç kalma demişti. Aslında hayatına devam edeceğini ve başkasına şans verebileceği için onu uyarmıştı. Bu kişinin onun bir nebze iş arkadaşı olması fikri hoşuna gitmedi. Açık konuşmaya karar verdi. “Aslında senin Mert’i tanıyor olman durumumuzu imkânsız kılıyor. Yani yanlış anlaşılmak istemem,” der demez Ali lafını böldü.

“Kesinlikle yanlış anlamam. Bu arada Kaya Bey, yani Mert Bey ile bir samimiyetim yok. Yani görüşmüyoruz. O zaten bildiğim kadarıyla önemli bir görevde. Sadece normal bir arkadaş olmaya çalışıyorum. Yanlış anlaşıldıysam özür dilerim.”

Aylin ne diyeceğini bilemedi. Aslında onun sayesinde Mert’ten haber alabileceğini düşününce heyecanlandı. Bu düşünce ile yüzü güldü. “Tamam. Nerede kalacaksın?”

“Arkadaşlarım ısrar etti ama onlar evli olduğu için rahatsız etmek istemedim. Bu nedenle otel de kalacağım. Sen?”

“Arkadaşımın evinde kalacağım. Evi nasıl, bilmiyorum. Büyükse ve müsaitse bizimle kalabilirsin.”

“Rahatsız etmek istemem... Telefonunu verir misin?”

Aylin’in aklına o an Suat geldi. Onun da aynı şekilde numarasını yazdığını hatırladığında gülümsemesini engelleyemedi. Telefonunu uzattı. Ardından Ali’nin kendine

mesaj yazdığını gördü. “Telefonlar kapalı olduğu için mesaj attım. Böylelikle sonra kaydedirim,” dedi ve telefonu geri verdi.

Bir süre karşılıklı muhabbet etmeye başladılar. Ailelerinden, işlerinden bahsettiler. Ali, Mert ile Aylin’in hikâyesi karşısında şaşkınlığını gizleyemedi. Aylin onun tepkileri karşısında kahkahasına engel olamadı. Yolculuğun bu kadar güzel geçeceğini tahmin edemeyen Aylin, bunu Ali’ye de itiraf etti. Karşılıklı gerçekleşen koyu ve samimi sohbet, hostesin inişe geçtiğini söylemesi ile bölündü.

***

“Ne iyi yaptık da geldik. Uzun zamandır rakı balık yapmamıştık.”

“Oğlum rakı balığı bırak uzun zamandır, doğru düzgün yemek yiyemedik. Yine de çok içmeyelim. Ne olur ne olmaz, her an bir telefon gelebilir.”

“Of Suat! Bugün ben içmeyeyim de kim içsin? Aylin’i kaybedeceğim diye aklım çıkıyor zaten,” derken Suat’ın telefonu çaldı. Suat telefonu açmadan Mert’e bakarak sırttı. Mert eğildi ve Suat’ın elindeki telefona baktı. Mert o an kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Suat hoparlörü açtı.

“Selam Suat, nasılsın?”

“İyiyim Aylin,” derken hoparlörü kapattı ve telefonu kulağına aldı. Defne’yi sorabileceği aklına geldi. Nitekim yanılmadı ve onu da sorduğunda cevabı geçiştirdi. Mert telefonu elinden kaptı ve hoparlörü tekrar açtı.

“Biraz önce indim uçaktan. Geç oldu ama sıkı sıkı tembihlediğin için haber vereyim, dedim. Çok şaşıracağın bir şey oldu,” dediğinde Suat ile Mert birbirlerine şaşkın gözlerle bakmaya başladı.

“Korkmalı mıyım, Aylin?” diye sorduğunda Aylin kahkaha attı. Keyifli sesi ile Aylin konuşmaya devam etti. “Hayır tabii ki! Uçakta beni kim fark etti, asla tahmin edemezsin. Yanımda oturan ile yer değiştirdi. Kim biliyor musun? Ali.”

Suat ile Mert'in kaş göz hareketi ile birbirlerine neler oluyor, der gibi işaretleşmelerinin ardından Suat, ayrıntıları duymak istedi. "Eee! Nasıl oldu? Neler konuştunuz?"

"Beni görünce tanımış. Geldi kendini tanıttı. Daha sonra birbirimizi daha yakından tanıdık. O da tatile çıkıyormuş. Bakalım, beraber tatil yapalım, dedik. Sen onu tanıyor musun? Güvenilebilir miyim?"

Mert'in sinirden dişlerini sıkıyığını gören Suat gülmek için kendini zor tuttu. "Ne için güvenilebileceğini soruyorsun?"

"Sevgili olacak halim yok, Suat! Ne için olacak, arkadaş olmak için... Ama tabii zaman ne gösterir bilemem," der demez Suat'ın da kaşları çatıldı.

"Ne demek o?" diye sorarken sesinden öfkelenildiği anlaşılıyordu.

"Yani Suatcığım, kusura bakma ama o öküz arkadaşın sabrımı taşırmak üzere. Ben onu uyardım. Ali de gördüğüm kadarıyla çok hoş, kibar ve dürüst. Benim ile çok açık konuşuyor. Hemen yanıma gelmesi, girişken olması da çok hoşuma gitti. Şimdi düşününce neden olmasın? Kulağa gayet mantıklı gelmeye başladı."

"Gelmesin Aylin! Mert'in görevi az kaldı. Bu kadar sabrettin. Biraz daha bekle. Tamam, onunla tatil yapabilirsin. Oldukça güvenilirdir. Hem benimde aklım sende kalmamış olur. Ama onunla bir gelecek düşünmeye sakın başlama."

"Emredersin Suat Bey! Beni çocuk oyuncağı mı sandınız. Gel Aylin, git Aylin, bekle Aylin, başkasına bakma Aylin... Benim de insan olduğumu ve genç bir bayan olduğumu unutuyorsunuz herhalde. Tamam ya! Karar verdim. Artık beklemeyeceğim. Ali ile yakınlaşmaya karar verdim," derken Suat telefonu masadan kaptı ve tekrar kulağına dayadı. Restoranttan dışarı çıktı. "Aylin benim canımı sıkma! Bekle diyorsam bekle! Getirme beni oraya!"

"Suat! Beni Defne sandın herhalde. Bana emir veremezsin. Yeterin artık! Sıkıldım. Ben de mutlu olmak istiyorum. Sevilmek istiyorum. Karışmayın bana," dedi ve telefonu kapattı.

Telefona baktığında kapandığını gördü. Hemen arkasından Mert geldi. “Aferin Suat! Aylin’in Arıza olduğunu unuttun galiba. Üstüne bu kadar gidersen yapmayacağı varsa da sayende inadından yapacak. Sen sardın bu Ali denen zibidiyi, sen temizle! Yoksa şimdi giderim İspanya’ya Aylin’i tuttuğum gibi buraya getirirken Ali’nin cesedini de denize atarım.”

“Tamam, sakın ol! Ali’yi arayalım bakalım,” derken çoktan telefonu çevirmeye başlamıştı. “Ali, nasılsın?” diye sorduğunda Mert karşısında sinirden ellerini yumruk yapmış bekliyordu. Suat’ın yüzünün karşısında bembeyaz olduğunu gördüğünde Mert’in kaşları çatıldı. Eliyle ne oluyor, der gibi işaret etti. Suat yüksek sesle “Beni oraya getirme Ali! Seni Aylin’e göz kulak ol, diye gönderdik. Onu baştan çıkar, demedik. Mert senin canına okurken kurtarmayacağım seni, ona göre... Sana ne, onların ayrılmasından... Bak Ali, son kez söylüyorum. Onlar ayrılmadı, sadece ara verdiler... Nasıl oluyorsa oluyor. O seni ilgilendirmez. Sen denileni yap ve ileri gitme. Aksi takdirde şefe söylerim,” dedi ve telefonu kapattı.

“Yemin ediyorum o Ali zibidisini kendi ellerimle öldüreceğim. Hemen gidiyorsun ve Aylin’in telefonundaki programdan sesleri dinlemeye başlıyorsun. Bende Rusya’ya gidiyorum. Bu iş çok uzadı artık.”

7. BÖLÜM

Tatilin bir haftasını geride bıraktığında tahmininden daha çok eğlenmiş olduğunun farkına vardı. Arkadaşı ile geçirdiği vakitten çok Ali ile vakit geçiriyordu. Ali'nin İspanyolcasının çok daha iyi olması Aylin'in işini kolaylaştırmıştı.

“Artık daha fazla gazpacho yiyebileceğimi sanmıyorum.”

Ali kahkaha attığında Aylin de başını salladı ve gülmeye başladı. “Ne yapabilirim. Vejeteryan olman işimizi zorlaştırdı. Balık yemediğin gibi kokusuna da katlanamıyorsun. Pilavlarında bile deniz mahsulü var,” demesiyle kahkaha atması bir oldu.

“Dalga geçme Ali,” dediğinde lafını Ali'nin çalan telefonunun sesi böldü. Ali eliyle işaret etti ve dışarı çıktı. Oturduğu yerden onun yüzünü incelemeye başladı. Ara ara kaşlarının çatıldığını gördü. Bazı hareketleri ve kontrol delisi olması Aylin'e Mert'i hatırlatıyordu. Ali'nin yanında olması Mert'i daha çok düşünmesine sebep oldu. Aylin'in de telefonu çaldığında arayanın Suat olduğunu gördü. Derin bir nefes aldıktan sonra cevap verdi.

“Efendim Suat.”

“Eee nasıl gidiyor bakalım tatil?”

Aylin başını sallayarak gülümsedi. “Emin Ali'den ayrıntıları alıyorsundur. Hatta şu anda yemekte olduğumuzu da bildiğinden adım gibi eminim. Yoksa,” dedi ve devamını getirmeden etrafına bakmaya başladı. Suat “Etrafına bakacağına cümleli tamamla bence Aylin,” demesiyle kahkaha atması bir oldu.

“Çabuk buraya yanıma gel, Suat. Eğer Defne yanında değilse elimden çekeceğin var, ona göre!”

Suat telefonu gülererek kapattı. Aylin de önündeki yemeği kaldırmalarını söylediğinde masaya üç kişinin geldiğini gördü. Başını kaldırdığında Suat, Defne ve Mert'i yanlarında dikildiğini gördü. Aylin'in ilk başta gülümseyen yüzü Mert'i gördüğü an söndü. Aylin hemen ayağa fırladı. “Ne işin var senin burada?”

“Sana merhaba Aylin,” derken bir adım yaklaştı ama Aylin elini Mert’e doğru kaldırarak durdurdu.

“Sakın yaklaşma. Geldiyse de uzak dur,” dedi ve ilk olarak Defne’ye sarıldı. Sarılırken de Suat’a sinirli sinirli baktı. Ardından Suat’a da sarıldı. Ama Defne kadar uzun ve sıcak değildi. Ardından arkalarına bakmaya çalıştı ve gözlerini kısarak “Ali nerede?” diye sordu. Defne ve Suat birbirine bakarken Mert’in “Aklı varsa sözümü dinlemiş ve buradan gitmiştir,” diye mırıldandı. Bunun üzerine Aylin elleri elinde Mert’e öfke ile bakmaya başladı. Fakat Ali’nin sesi ile gözlerini Mert’ten ayırdı.

“Aklım var Mert Bey, çok şükür. Bu nedenle buraya getirdiğim güzel bayanı sessiz sedasız bırakıp gidecek değilim,” derken elini Suat’a uzattı. “Hoş geldiniz.” Ardından Defne’ye döndü ve onun elini tuttu. “Merhaba kimse bizi tanıştırmayacak galiba. Ben Ali,” dedi ve elinin üstüne küçük bir öpücük kondurdu. Suat hemen Defne’yi çekti. Aylin bu durum karşısında kıkırdadı. Mert olanları sessizce izlerken gözlerinden öfkelenildiği ve kıskandığı belli oluyordu.

Aylin “Eee! Madem buradasınız, oturun da yemek yiyin,” dedi.

Ali hemen sandalyesini Aylin’in yanına taşıyarak Mert’e engel oldu. Bu hareketin ardından Suat Ali’ye bakarak dudaklarını ısırды ve başını salladı. Aylin de Defne’nin elinden tuttu ve diğer yanına oturttu. “Çok özlemişim. Ne zamandır konuşamamıştık,” dediğinde Mert yine “Ali Bey ile gezmekten aramayı unuttun sanırım,” diye mırıldanmaya başladı. Aylin duymazlıktan geldi.

Aylin’in o anda içine bir şüphe düştü. Kaşlarını çatarak Suat’a bakmaya başladı. “Suat, bizim burada olduğumuzu nasıl bildiniz?” Hepsi birbirinin yüzüne bakmaya başladı. Bunun üzerine Ali’ye döndü. “Ali! Sen mi söyledin? Onların geleceğinden haberin var mıydı?” Aylin, Ali’nin suskunluğundan ve kimsenin konuşmamasından bir işler döndüğünü anladı. “Biriniz hemen neler döndüğünü bana anlatsın yoksa kalkıp gideceğim. Bir daha da sizinle konuşmayacağım,” dedi. Suat ve Ali tam lafa başlayacaktı ki Mert ikisini de eliyle susturdu. Ali’ye delice bakarak “Bunu anlatmak bana düşer. Sen benim yanımda mümkün olduğunca az konuş. Sana sinirim geçmedi zaten,” derken Suat ve Defne bıyık altından sırıtıyordu. Ardından Aylin’e döndü.

“Canım,” dedi. Ama Aylin hemen “Bana canım deme,” diyerek sesini yükseltti. “Tamam, Aşkım,” derken Suat ve Defne kıkırdadı. Aylin’in kaşlarını çatarak onlara dönmesi ile kendilerini tutmaya çalıştılar. Mert derin bir iç çekip konuşmaya başladı. “Aşkım, o gün sen haklıydın. Ben seni sevmekten vazgeçemedim. Asla da vazgeçmeyeceğim. Aldığım görev nedeniyle senden ayrılmam gerekti. Yunus’un amcası Türkiye’ye gelmişti. Seni araştırdığını öğrendik. Hatta araştırırken Çetin ile işbirliği yaptığını da... Bu nedenle Çetin senin ile irtibata geçmeye çalışmış. Ama sen ona fırsat vermemişsin,” derken Aylin lafını kesti.

“Bir dakika! Ben bunu kimseye anlatmadım. Sen Çetin’i ve benim onu savdığımı nasıl biliyorsun?” diye sorduğunda Suat ayağa kalktı. “Çocuklar en iyisi biz sizi yalnız bırakalım,” dese de Aylin Suat’a bakmadan “Otur Suat! Kaçmak yok!” dedi. Bunun üzerine yerine oturdu.

Mert sıkıntılı bir iç çekti. “Benim haberim yoktu. Şef senin telefonunu dinlemeye almış. Bir de...” dedi ama devamını getiremedi. Aylin devamını beklediğini belli eden bir bakış attı. Mert de başını salladı ve devam etti. “Bir de telefonuna yüklediği bir programla dinleme cihazı gibi kullanmaya başlamış,” der demez Aylin’in hemen gözleri telefonuna kaydı. Ardından Ali’ye döndü. “Sende mi bu planın içindeydin. Karşılaşmamız tesadüf değildi, değil mi?” Ali’nin cevap vermemesinden tahmininin doğru olduğunu anladı.

“Çok yazık! Ben senin başka olduğunu düşünmeye başlamıştım,” demesiyle herkes Aylin’e şaşkın şaşkın bakmaya başladı. Ali, Aylin’in elini tutmaya çalıştığında Mert “Sakın!” diye dişlerinin arasından adeta hırladı. Ali, Mert’e kaşlarını çatarak baktı. “Aylin’in beni yanlış değerlendirmesini istemiyorum,” dedi.

“Merak etme, bir daha görüşmeyeceksiniz,” diye söylenirken dişlerini sıktığı ve kendini zor tuttuğu belli oluyordu. Aylin Mert’in Ali’ye öfkeli olduğunu anladı. Ona Ali ile dersini vermeye karar verdi.

***

Mert, bir hafta içinde Seyhan’ın ipini dürmüştü. Onu mafya hesaplaşmasının ortasına çektikten sonra sağ çıkmamasını sağladı. Böylelikle Yunus’u sağ bırakmasının pişmanlığının ardından başka bir tehlikenin önüne tamamen geçmiş, uzun zamandır üzerinde çalıştıkları dosyanın kapanmasını sağlamıştı. Rusya’dan döner dönmez de soluğu Malaga’da aldı. Tabii

onu kardeşi ve Suat yalnız bırakmadı. Yol boyunca Suat ile Defne'nin birbirlerine gizli gizli bakıştıklarını görse de dışlarını sıktı. Aylin ile barıştıktan sonra bu konu ile ilgilenmeye karar verdi. Bir hafta boyunca Ali ile Aylin'in tüm yaptıklarını, konuştuklarını tüm ayrıntılarıyla takip etmişti. Ali ile Aylin'in beraber yemek yedikleri yerin adresini merkezden aldıklarında hızla yola koyulmuşlardı. İçeri girmeden Ali'yi telefonla aradı ve dışarı çıkmasını sağladı. Bir daha da geri dönmemesi konusunda uyardı. Şimdi karşısında Aylin'in kendine soğuk davranması ve sözünü dinlemeden geri dönen Ali ile bir o kadar samimi olması Mert'i çıldırttı. Ali'yi kalkıp dövmemek için kendini çok zor tutuyordu.

Ali'nin, Aylin'in elini tutmaya çalışması Mert'i çileden çıkardı. "Sakın," diyerek Ali'yi uyardı. Ali'nin cevabı son damla oldu. Ayağa fırladı ve eleri yanlarında yumruk olmuş bir şekilde gözlerini Ali'ye dikti. "Dışarı Ali," diye bağırdı.

Aylin ve Ali de aynı anda ayağa kalktı. Suat ve Defne sadece olanları izlemeyi tercih ettiler. Tam Aylin ağzını açıp konuşacaktı ki Ali, Aylin'in kolunu tuttu. Mert'ten gözlerini ayırmadan "Tamam, Aylin, merak etme! Bunu bekliyordum," dedi ve dışarı yürüdü. Ardından Aylin de yürümeye başladı ama Mert arkasını döndü. Aylin'in kolundan tuttu. "Sakın bana Ali için endişeleniyorum, deme."

"Sen ne yapmaya çalışıyorsun? Öylece hayatımdan çıktın. Giderken açıklama yapmadın. Ya ben o gün sana zaman verdiğimi söylemeseydim. Bu kadar rahat karşıma çıkabilecek miydin? Hiçbir şey olmamış gibi kaldığımız yerden devam edeceğimizi mi düşündün? Gelir gelmez seni affedeceğimi, intikamımızı aldığın için boynuna atlayacağımı, beni koruduğun için teşekkür edeceğimi mi düşündün? Eğer öyleyse, beni hiç tanımamışsın!"

"Emin ol kolay olmayacağını biliyorum. Ama bu Ali zibidisine sinirlenmememi, onun hareketlerini sineye çekmemi sağlamıyor. Ne o Aylin? Bana verdiğin zamanı tükettim mi? Yoksa kalbini Ali'ye mi açmaya karar verdin!"

Arkadan Suat "Mert!" diye bağırdı. Aylin o anda histerik kısa bir kahkaha attı. "Boş ver Suat! Uğraşma! Bildiğimiz Mert işte! Her zamanki gibi durumu daha çok içinden çıkılmaz bir hale sokmayı başarıyor. Tek bildiği kıskanmak, etrafa tehditler savurmak, takip etmek! Ama kalbimi kazanmak için bir çaba yok! Sonra Aylin niye Arıza! Bozmayın o zaman benim kafamı!" dedi ve çantasını kaptığı gibi dışarı fırladı. Ardından hemen geri döndü ve Mert ile

Suat'a bakarak telefonundan sim kartını çıkarttı. Yere attığı telefonunu ayağı ile ezdi. Sonra tekrar arkasını döndüğünde Mert, Aylin'i kolundan yakaladı. Kendine döndürdü ve belinden kendine çekti. Sarıldığında Aylin kurtulmak için debelendi. Ardından vurmaları zayıfladı ve ağlamaya başladı.

8. BÖLÜM

2 Hafta Sonra...

“Aylin Hanım, toplantı başlamak üzere, sizi bekliyorlar.”

“Teşekkür ederim, Simge. Geliyorum hemen.”

Evrakları elinde tam masadan kalkmıştı ki Onur aradı. Elinde telefon bir yandan dışarı çıkarken bir yandan telefona cevap verdi. “Efendim, Onurcuğum.”

“Nerelerdesin Aylin? Annem ilk fırsatta canına okuyacak, tabii bende,” derken sesi ciddi ve öfkeli geliyordu. Bunun üzerine yüzünü ekşiten Aylin derin bir iç çekti.

“Çok yoğunum Onur. Ama bu akşam gelmeye çalışacağım. Şimdi toplantıya girmek üzereyim, kapatmak...” derken Onur sinirle lafını böldü. “Yarım saate oradayım Aylin. Bıktım işlerinden. Konuşma zamanı geldi,” dedi ve telefonu kapattı. Aylin oflayarak toplantı odasına girdi.

Toplantıdan çıktıktan sonra sekreterine bakmadan odasına dalan Aylin içeride kendi masasında Onur’u otururken buldu. “Vaay! Onurcuğum, koltuğumda gözün olduğunu bilmiyordum,” derken gülüyordu ama Onur’un hiç tepki vermemesi ve çok ciddi olması Aylin’i korkuttu. Masanın önünde ayakta durdu, gözlerini Onur’un gözlerinden ayırmadı. Birden dosyaları masaya fırlattı ve “Tamam, hadi azarlamaya biran evvel başla!” dedi.

Onur ayağa kalktı ve Aylin’in yanına tam karşısında durdu. Hala ciddi ve öfkeli olduğu belli oluyordu. Elleri cebinde bir süre baktı. “Ne bu halin? Benim Aylin’ime ne oldu? Kimsenin hayatını zindana çevirmesine izin vermeyen, deli dolu, canlı, bizleri ihmal etmeyen Aylin’im nerede? Annem ve ben senin için endişeleniyoruz. İspanya’dan geldiğinden bu yana kendini işlere verdin. Bazen köyde kaldığını bile söylediler. Sekreterin buraya oda yaptırdığını ve bazen de burada kaldığını söyledi,” derken Aylin derin bir nefes alırken adeta hırladı. Onur başını salladı ve devam etti. Tüm konuşması sırasında gözlerini Aylin’den

ayırmadı. “Aylin, bizim seni ne kadar özlediğimizden haberin yok mu? İspanya’da ne olduğunu da anlatmıyorsun. Mert’i aradım. Onunla da sadece telefon ile görüştüğünüzü söyledi. Suat ve Defne’de aynı durumdan muzdarip... Ne yapmaya çalışıyorsun?”

Aylin uzun bir süre tuttuğu nefesini bıraktı. Başını sallayarak arkasını döndü ve masasına oturdu. Oturduğu yerden bakışlarıyla kendini takip eden Onur’a bakmaya başladı. “Canım benim, otur lütfen,” derken kaşlarıyla koltuğa oturmasını işaret etti. Onur’un oturmasıyla konuşmaya başladı. “Artık Arıza olmak istemiyorum. Ben deli olmaya çalıştıkça insanlar beni delirtmek için daha çok uğraşiyor. Bu iş kontrolümden çıktı. Yaşlandım galiba... Normallikten nefret eden ben, artık hayatımın normale dönmesi için uğraşılıyor. Durum bu!”

“Kendini işlerle boğduğun zaman mı normal bir yaşamın olacak? Herkes beni arıyor ve sana ulaşamadıklarını söylüyor.”

Aylin hemen lafını böldü. “Hımm! Sen de bunun üzerine buraya geldin,” dedi.

Onur “Aylin!” diye bağırdığında burnundan solumaya başladığı belli oluyordu. “Seni tanımakta güçlük çekiyorum.”

“Onur lütfen! Anlamıyor musunuz? Sizden kendimi uzaklaştırmaya karar verdim. Kimseye bir faydam olamaz artık benim. Benim yüzümden İrem ile aran kötü oluyor, Mert ile kaç defa denersek deneyelim devamlı bir problem çıktı. Suat ve Defne ile ne zaman görüşsem Mert’i anlatıp duruyorlar... Of!” Aylin, dirsekleri masada olan elleri ile yüzünü kapattı ve bir süre odada sessizlik oldu. Onur’un ellerini Aylin’in omzuna koyması ile yerinden sıçradı.

“Şşşt! Sakin ol! Benim! Biraz rahatlatayım,” derken masaj yapmaya başladı. Bir süre sonra da konuşmaya... “Sen ne düşünürsen düşün, her zaman bizim için Arıza olacaksın. Şu tepkilerin bile ne kadar Arıza olduğunun kanıtı. Ayrıca İrem ile ayrıldık,” der demez arkasını dönmeye çalışan Aylin’e izin vermedi. Masaja devam etti. “Seni üzdüğünü fark ettim. Bir ömür boyunca seni bırakmayacağım, bunu kalın kafana sok!” derken elinin şiddetini arttırdı.

“Yavaş ol, Onur. Canımı yakarsan bende seni pataklarım. Ona göre!”

Onur, kahkaha attıktan sonra devam etti. “Tabi tabi. Hep öyle söylersin ama bana daha önce hiç kıyamadın. Canım benim, şimdi bana neler olduğunu, gerçek duygularımı, korkularımı anlat! Yoksa burada yoğura yoğura boğacağım seni!”

“Tamam, o zaman hadi dışarı çıkalım. Burada boşa zaman harcamayalım,” dedi ve ayağa kalktı. Yolda giderken İspanya’da yaşanan her şeyi anlattı.

Deniz kenarında, her zamanki banklarına oturdular. Aylin, bir süre sonra denize bakarak konuşmaya başladı. “Mert ile ne yapacağım ben? Ali ile ders vereyim, dedim. Ali’ye durumu anlattım. Oda seve seve kabul edeceğini söyledi. Ne zaman dışarı çıkmak istesek Mert soluğu yanımızda aldı. Ali’yi elinden zor kurtardık. Bende Ali’ye artık görüşmeyelim, dedim.”

“Aferin Aylin! Sen ne zaman bu oyunlara bir son vereceksin. Mert, pimi çekilmiş bir bomba gibi. Patlayacak yer arıyor. Ali’yi böyle bir tehlikeye nasıl atarsın,” dediğinde ikisi de katıla katıla gülmeye başladı.

“Evet yaa! Mert’in yüzünü görmeliydin. Bir de bizi takip etme alışkanlığından vazgeçmedi. Adım gibi eminim ki şu anda bizi de ya gözetliyor ya da birilerine izlettiriyor. Ne yapacağım ben onunla?”

Onur Aylin’in elini tuttu ve öptü. Eğildi ve Aylin’in gözlerinin içine bakmaya başladı. “İtiraf et ki sen de onu çok özledin.”

Aylin başını önüne eğdi. “Evet,” dediğinde sesinin titremesine engel olamadı.

“O zaman neyi bekliyorsun? Evlenin, siz de kurtulun biz de kurtulalım.”

Bir süre başını kaldırmadan düşündü. Onur da sabırla onun konuşmasını bekledi. Aylin “Gerçekten onunla evlenmem gerektiğini mi düşünüyorsun?” diye sorduğunda içindeki çaresizlik sesine yansımıştı. Onur sadece gülümsedi ve başını evet, der gibi salladı.

“O zaman nasıl olacak bu iş?”

“Daha önceden hazır bir planımız vardı, biliyorsun. Rötör yapmış bir şekilde onu uygulamaya koyabiliriz,” dedi ve göz kırptı. Aylin, Onur’un boynuna atladı ve sarıldılar.

KAÇINILMAZ SON

Yüregine giden bir bilet kes.

Cam kenarı değil CAN kenarı olsun...

Cemal SÜREYYA

Canım Ağabeyciğim,

Sen bu mektubu aldığımda ben çok uzaklarda olacağım. Bunca zaman sana karşı yanlış yaptıysam çok özür dilerim. Benim sitemim, anneannemeydi hep. Seni hiç bu konuda suçlamadım. Nasıl suçlayabilirdim ki...

Sen hep bana o kadar güzel baktın ki... Her istediğimde yanımdaydın. Uzaklarda olduğunda bile beni hep aradın. Şimdi bana koyduğun mesafeyi kaldıramıyorum. Buralardan gidiyorum. Suat'ı çok sevdim. O, senin yokluğunu hiç aramadı. Her zaman bana karşı o kadar anlayışlı oldu ki... Sen de ona çok yakın olduğun için yüreğimi ona açarken hiç korkmadım. Amacımız senin arkandan iş çevirmek değildi. Şimdi senin rızan olmadığını düşündüğü için benden ayrıldı. O da yoksa hayatımda ben de buralarda duramam. Gidiyorum... Hayatını düzeltmelisin. Artık şımarık bir çocuk gibi davranma. Kararlarının arkasında dur. Çabala! Sen her şeyin en güzelini hak ediyorsun. En azından sen sevdiğinle beraber ol! Mutlu ol...

Defne'n...

“Bu ne demek şimdi!”

Kapının önüne bırakılan mektubu kaç defa baştan okuduğunu bilemeden öylece koltukta yığıldı kaldı. Yaşadığı şoktan kurtulur kurtulmaz telefonu eline aldı. “Suat! Neredesin?”

“Ne oldu? Bir sorun mu var?”

“Defne... Defne nerede?”

“Bilmiyorum. Bir haftadır görüşmüyoruz.”

“Ne demek görüşmüyoruz. Hani seviyordun sen kardeşimi? Nasıl bırakırsın onu?”

“Ne diyorsun sen? Sen değilmiydin...” derken Mert lafını kesti. “Bana mektup bırakmış gitmiş. Nereye gitti?”

“Tamam, kapat telefonu, hemen araştırıyorum. Oyalama beni! Bu arada hazırlan yola çıkalım. Neredeyse gidip alalım.”

İki saat sonra Suat kapıda belirdi. “Hadi kardeşim yerini öğrendim. Çıkalım,” dedi. Mert’in yüzü adeta sirke satıyordu. Suat’a bile bakmadan evden çıktı. Kendini zor tuttuğu sığıdığı dişlerden belli oluyordu. En sonunda dayanamadı arabada patladı. “Neredeymiş? Niye telefonu kapalı? Hayır, merkezdekilerde bir garip... Telefonunun sinyalini arayın, diyorum. Bana haber verin, diyorum. Bak, saat kaç oldu. Beni aramıyorlar.”

“Beni aradılar. Yerini buldum.”

“Seni niye arıyorlar? O benim kardeşim. Beni niye aramıyorlar?”

“Şimdi bunu mu tartışacağız?”

“Tamam, önüne bak. Hızlan biraz! Bu arada neredeymiş?”

“Şile’de!”

Şile’ye varana kadar hiç konuşmadılar. Sahilde bir otele geldiler. Mert kaşları çatılmış, söylene söylene arabadan indi. Suat’a bakmadan yürümeye başladı. Resepsiyona gittiler. Oda numarasını öğrenir öğrenmez hızla asansöre yürüdüler. Odanın önünde Mert, Suat’ın omzuna eline koydu ve durdu. “Suat, özür dilerim. Kardeşim ile ilişkinizi onaylamadığımı hiçbir zaman söylemedim. Ben size, ilişkinizi benden bunca zaman gizlediğiniz için kızdım. Üç yıl... İnsan üç yıldır beraber olduğunu gizler mi? Yoksa kardeşimi sana emanet etmeyeceğim de kime emanet edeceğim! İstersen içeri sen gir, kardeşimi al, çık!” Suat’ın gözleri birden fal taşı gibi açıldı. Başını hayır, der gibi salladı. Ardından kendine geldi ve “Yok! Bence kardeşin ile önce sen konuşmalısın. Daha sonra ben onun gönlünü kazanmasını bilirim. Sen merak etme,” dedi ve kapıyı tıkladı oradan uzaklaştı. Mert, Suat’ın hızla oradan uzaklaşmasına bir anlam verememiş gibi kaşlarını çattı ve ona bakarken kapı açıldı. Açılan kapıya döndü. Karşısında kardeşini görmeyi beklerken Aylin’i gördüğünde şoka girdi. Şaşkınlığını attığında Aylin’in üzerinde gelinlik olduğunu fark etti.

“İçeri girmeyecek misin? Bu şekilde bizi görenler durumu biraz garip bulabilirler,” derken Aylin, Mert’in şaşkınlığına gülüyordu. Bir süre sonra Mert’i elinden tuttuğu gibi içeri çekti. Odanın ortasına geldiğinde durdu. Mert’in elini bırakmadan gözlerinin içine bakmaya

başladı. “Baktım senin beni evlenmeye ikna edeceğin yok! Ben de çareyi seni kaçırmak da buldum. Senin cüssende bir adamı taşıyamayacağım içinde çareyi sana oyun oynamak da buldum. Bilirsin en iyi bildiğim iş, insanları kandırmak... Son oyunumu sana oynadığımdan emin olabilirsiniz. Buraya getirdim ama hâlâ benimle evlenmek istiyor musun?” der demez Mert, Aylin’i belinden tuttuğu gibi kendine yapıştırdı. Dudaklarına tüm açlığı ve özlemiyle yapıştı. Uzunca öptükten sonra fazla uzaklaşmadan “Geç bile kaldık. Harcadığımız zamanı telafi etmemiz gerekiyor. Karıcığım,” dedi ve tekrar öptü. Aylin zorla da olsa ondan ayrıldığında “Hayır, daha karın olmadım. Biraz daha oyalanırsan bu gidişle olamayacağım. Hadi kıyafetlerini giy de aşağı inelim. Nikâh memuru giderse bir daha o masaya oturmam, ona göre,” dedi. Bu lafın üzerine Mert hızla kıyafetlerini aldı ve yan odaya geçti.

Aylin ile Mert havuz başına vardıklarında bu sefer ikisini de bir sürpriz bekliyordu. Defne de gelinliği ile abisinin karşısına geçti. Suat da arkadan damatlığı ile çıkagelince ikisi de şoka girdi. Aylin Mert’e bakarak “Valla bundan benim de haberim yoktu,” dedi. Suat Mert’in yanına geldi. “Eee! Hazır kabul etmişken bu fırsatı kaçırmayalım, dedik. Malum ne zaman ne olacağı sizin ailede belli olmuyor. Bir de şimdi Arıza ekibinize dâhil oldu. Neme lazım,” dediğinde herkes kahkaha atmaya başladı. Arkadan Ali öksürerek “Hazırsanız başlayalım. Nikâh memurunun acelesi var,” dediğinde Mert kaşları çatılı Aylin’e baktı. “Onun burada ne işi var?”

“Ne demek ne işi var? Nikâh şahidimiz.”

“Olmaz! Ben Ali’yi kabul etmiyorum,” dediğinde Aylin sinirlendi.

“Şımarıklık yapmayı bırak! Bu nikâhın olmasını istiyorsan, olacak!”

Aylin ile Mert karşılıklı kaşları çatılı bir şekilde birbirlerine bakmaya başladılar. Mert “Ya sabır,” diyerek Aylin’i elinden tuttuğu gibi masaya sürüklemeye başladı. Giderken de Ali’ye sert bir bakış atmayı ihmal etmedi. Uzun bir masaya hem Aylin ile Mert, hem de Suat ile Defne oturdular. Karşılarında kamera vardı. Beyaz büyük bir ekranda ailelerinin görüntüleri belirince Mert, canlı bağlantı ile aileleri nikâhlarını izlemeyeceğini duyduğunda yine şaşırıldı. Nikâh tamamlandıktan sonra gerek etrafta izleyenler, gerekse aileleri alkış ve ıslık yağmuruna tuttular.

Nikâhın ardından Onur ve Ali tebrik etmek için yanlarına geldi. Önce Onur Aylin'e uzunca sarıldı ve veda etti. Ardından tam da Ali, Aylin'e sarılacağı sırada Mert yakasından tuttuğu gibi geri çekti. "Bir metreden fazla yaklaşmayacaksın, yengene," demesiyle Aylin'in kaşları çatması ve diğerlerinin kahkaha atmaları bir oldu. Bir anda "Mert! Suat!" diye birisinin seslendiğini duydular. Arkalarını döndüklerinde şeflerini gördüler. Mert ve Suat ilk önce birbirlerine baktılar ve hemen yanına yürüdüler.

"Eee! Beni nikâhınıza çağırmadığımız için ceza olarak şimdi sizi göreve yolluyorum," dedi. Suat ve Mert şaşkın ve bir o kadarda endişeli bir şekilde birbirlerine bakmaya başladılar. Aylin ve Defne de yanlarına geldiklerinde şefleri "Siz eşlerinize dua edin. Bir de Ali'ye," demesiyle Mert'in kaşları çatıldı. "O, bu nikâhtan bahsetmeseydi ve sizin yerinize izin almasaydı, bu cezada diretebilirdim. Onların hatırına üç hafta izinlisiniz," dedi ve tebrik ettikten sonra gitti.

Arkalarını döndüklerinde Ali'yi ve Onur'u kendilerine sırtırırken buldular. Aylin, Ali'ye doğru yürüdü. Elini uzattı ve "Teşekkür ederim Aliciğim," dedi. Mert de yanlarına geldi. Ellerini ayırdı. Ardından Mert, Ali ile el sıkıştı. "Teşekkür ederim," dedi.

Onur, Mert'in karşısında geçti. "Mert! Tebrik ederim. Ailemize hoş geldin. Kardeşime, canımın yarısına iyi bak! Onu bir daha üzme izin vermem. Haberin olsun. Bir de bizi yemeğe alacağınız zaman, dışarıdan söyleyin," dediğinde Aylin, Onur'un karnına vurdu. "Kızım evlenince bana kıymaya başladın, bakıyorum. Elin de ağırımı," dedi.

Suat ve Defne üstlerini değiştirdikten sonra aşağı indiler. Onlar balayı için başka bir yere gitmeye karar verdiler. Neresi olduğunu Suat herkesten gizlemek istedi. Mert ile karşılıklı sarıldılar. "Suat, artık gerçekten kardeşim oldun. Kıymetlimi üzmeyeceğinden, ona iyi bakacağından eminim. Uyarmayacağım. Kendinize iyi bakın," dedi ve kardeşine döndü. Uzunca ona da sarıldı. "Kıymetlim, canım, ben sana Suat ile olduğun için kızmamıştım. Benden gizlemene anlam veremediğim için tepki göstermişim. Yoksa şimdi gözüm arkada kalmayacak. Onun sana iyi bakacağından eminim," dedi ve kardeşini gözlerinden öptü. Defne de ağabeyine sarıldı ve zorlada olsa ayrıldılar.

Suat ile Defne'nin arkasından öylece ayakta bakakaldılar. Mert, Aylin'in belinden tuttuğu gibi kendine çekti ve sarıldı. “Şile, Yaban çiçeği demek...Yaban çiçeğim olduğun için mi, Şile'de evlenmek istedin?”

Aylin hınzırca güldü ve “Hımm! Olabilir, bir de hem şehir dışı, hem yakın, hem de çabucak balayına başlayabiliriz. Öyle değil mi?”

Mert kahkaha attıktan sonra “O zaman daha fazla vakit kaybetmeden odamıza çıkalım,” dedi ve elinden tuttuğu gibi Aylin'i odaya sürüklemeye başladı.

2 Yıl Sonra....

“Aylin ağlamayı bırakır mısın?”

“Ama Mert...” dedi ve ağlamaya devam etti.

“Ya ne olmuş yumurtayı yaktıysan. Benim de devrelerimi yaktın. Ben bir şey diyor muyum?”

“Ama aşkım birkaç gün sonra çocuğumuz olacak ve ben daha doğru düzgün yumurta bile pişiremiyorum.”

Mert “Gel buraya,” diyerek Aylin’i kendine çekti ve arkadan sarıldı. Karnını okşayarak “Oğlumuz, emin ol, benim yemeklerimi yerken sana hayran hayran bakacak. Ben de senin yemeklerini yemiyorum ama sana hayranım. Seni her geçen gün daha çok seviyorum. Şu yemek yapmaya çalışmaktan vazgeç. Lütfen! Herkes her şeyi güzel yapar, diye bir şey yok,” dedi.

“Ama eskiden taze fasulye pişirmiştin ve onu beğenmiştin.” Mert kaşlarını kaldırdı ve gözlerini kaçırmaya çalıştığında Aylin gözlerini kısarak “Sen o zaman bana yalan mı söyledin?” dedi.

“Ama hayatım beraber yaşayacağımız ilk gün yaptığın yemeği nasıl yerden yere vurabilirdim. Yedim ama...” derken Aylin uzaklaşmaya çalıştığı için lafını böldü. Aylin’i omuzlarından tuttu ve gözlerinin içine bakmaya başladı. “Bir daha yemek yapmak yok. Ağlamak yok. Bunu da rica listeme ekle, lütfen!”

İkisi de gülmeye başladılar ve sarıldılar. Ayrılırken Aylin yine ağlamaya başladı. Mert “Yine ne oldu?” diye bağırılmaya çalıştığı belli olan bir ses tonuyla sordu.

“Çok kilo aldım. Şu halime bak. Sana sarılamıyorum bile,” der demez hıçkırıklara boğuldu.

Mert ofladıktan sonra “Allah’ım hiçbir işimiz normal olmaz mı? Bir ömür gülen kadın dokuz ay ağlar mı? Doğsun artık oğlumuz... Onur’umuz...”

10 Yıl Sonra...

“Mert, sabrımın sınırlarını zorluyorsun. Hayır, sana niye uydum ve yine niye hamile kadım ki. Ne olmuş çocuklarımız kızıl saçlı olmadıysa.”

“Aşkım üç çocuğumuz da dünyanın en güzel çocukları, kabul ediyorum. Oğullarımı çok seviyorum. Ama senin gibi kızıl bir kızımız olsun istiyorum, kötü bir şey mi?”

“Tabii canım, sen doğuruyorsun sanki onları... Ama söz ver! Kızıl ya da kız olmadı diye bir daha çocuk diye tutturmak yok!

“Söz vermem.”

“Çok şımarıksın. Bu arada benim yaşımı unutuyorsun sanırım. Sen delilikte beni geçtin, yemin ederim.”

“Kız olduğunu öğrendiği zaman Mert, hastaneyi ayağa kaldırdı. Doktor, bize karşı sabır göstermekte oldukça cömert davrandı, diyebilirim. Çok şükür kızımı kucağıma alarak çocuk doğurmaktaki jübilemi yapmış oldum. Saçı mı? Benim gibi kızıl... Ayrıca mavi gözlü olacak gibi... Bu arada siteyi merak ediyor musunuz? Bu site gibi her bölgeye bir site açmaya başladık. Şu an için üç site oldu. Sitedeki pazarlara artık dışarıdan insanlarda alışveriş yapmak için gelmeye başladılar. Keşke yardıma ihtiyacı olan, eşlerinden ailelerinden şiddet gören kadınlarımız olmasa da bu siteler hiç açılmasa...”

SON